

העולם הזה

צילומים בלעדיים מחדר ההתאוששון

בעל הלב השתן

תוך דקות ספורות החלו חיילים וחיי-לוח לרקוד לקצב ה-מנגינות.

„לפתע נישא אחד המפקדים לרקוד, וביקש מקבוצת חיילים לצאת החוצה. איש לא ייחס לכך חשיבות. אבל כשהסתיימה המסיבה והכוכבים החד-שים עמדו לחזור בליווי שירה לתל-אביב, הגיע למקום טלפון דחוף: „הששירה לא תצא!“ התעלומה התגלתה כעבור זמן קצר. הכתבר שחיילי היחידה, שהועקו באמצע המסיבה, יצאו לערוך מירדף אחרי חבלנים ליד חאן יונס — אותו מירדף בו נהרג חבלן אחד ונתפס פצוע עבדול קאדר אבו פאחם, אחד החבלנים החתיקים ברצועה. „אנשי הכוכבים החדשים, שרובם לא שירת עדיין בצבא בגלל גילם הצעיר, התי-רגשו. הם לקחו מידי החיילים את קסדות-

להקת-קצב במירדף אחרי חבלנים! איזו כותרת נהדרת יכלה זו להיות, ו-איזה סיפור? לא היה חסר הרבה, שתקרא סיפור כזה בגיליון השבוע. ועל מה שהיה חסר, מספר רפי זכרונני, כתב העולם הזה אשר סיים השבוע שרות-מילואים ברצועת-עזה: שלוש פעמים כיפאק לכוכבים החדשים ומערכת העולם הזה...

„קריאות-ההידד לא הושמעו באולם עירוני או דיסקוטק כלשהו, אלא בחדר-האוכל של יחידת-מילואים בה שירתתי. כשגוייסתי, ביקשו ממני החברה שאדאג להם לי-אספקה סדירה של העולם הזה. בין ה-גיליונות שהגיעו ליחידה, הופיעו כמה כתבות על להקת-הקצב הישראלית ועל פסטיבאל-הקצב הנערך בחסות העולם הזה. רוב המילואימנים לא ידעו איך אוכלים דבר כזה. כשהתקרב מועד סיום השירות,

זכירתנו גיטרותיהם ה„עווים“

„הכוכבים החדשים“ לפני יחידת צה"ל ברצועה

הפלדה שלהם, הבשו אותן, והיו מוכנים להצטרף למירדף, כשהם מזוינים בגיטרות חשמליות. אך הרודפים הסתדרו בלעדיותם. עד כאן סיפורו של רפי.

★ ★ ★

הקשר בין צה"ל לבין העולם הזה מתבטא לא רק באמצעותן של להקות-קצב. הקשרים, שהתבטאו בדיווחים שוטפים על הנעשה בצה"ל מעל גבי העיתון, היו קיי-מים גם כשלא היה להעולם הזה כתב צבאי. השבוע קיבל קשר זה גושפנקא רשמית, כאשר חודשה האמנת הכתב-הצבאי, ואלי-תבור הואמן על-ידי דובר צה"ל ככתבו הצבאי של העולם הזה.

אשכנזי

• מימין: גבי שושן, חבר הכוכבים החדשים. משמאל: אחד החיילים.

מקלט „גדול“

גדול „באיכות!
גדול „בקליטה!
גדול „בעיצוב!
גדול „בשרות!

מסיבות אלה „פילות“ הוא המקלט שלך!

פילוסופיה

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 301345, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

היום
משגע את...

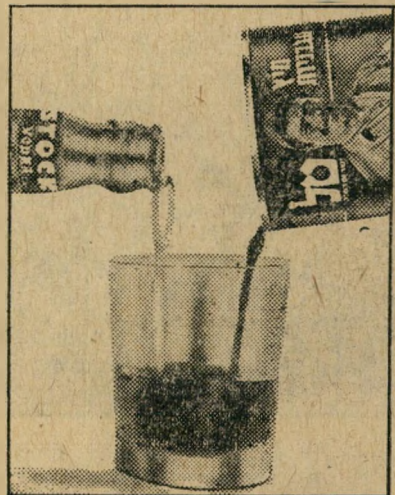

מרי הג'ינג'ית (BLOODY MARY)

נא להכיר את מרי הג'ינג'ית, בחוץ-לארץ קוראים לה „בלאדי מרי“.
הכוונה לקוקטייל העליון של מיץ עגבניות וודקה שמצויגים שני יצרנים ידועים „טל“ ו„שטוק“.
כדי להכין „מרי ג'ינג'ית“ אמיתית יש למזוג לכוס $\frac{2}{3}$ מיץ עגבניות „טל“ קר ו- $\frac{1}{3}$ וודקה אקספורט „שטוק“. טיפה מיץ לימון, מלח ופלפל לפי הטעם.
ובכן, במסיבה הבאה שותים „מרי ג'ינג'ית“.

שטוק

„ציפרוני“

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

- ✱ איתורי כתובות
- ✱ חקירות מסחריות

לחברי מועדון מנדי ולתירים:

נשף סילבסטר

יערך ב-31.12.68 עד אור הבקר עם ארוחת ערב + בקבוק שמפניה לזוג בתוכנית:

מנחה הערב פפה
אמנים צחי ויעל ונערות גוגו
נותר מספר מקומות מוגבל. הזמינו מקומות מראש.
מועדון מנדי רח' הורקנוס 3 טל' 28800 ירושלים.

פרסום בן-נאים ירושלים

אנגלים לחסן את עצמם בעזרת תפוזים. כל יום תפוז — והשפעת תפוזים היא כיום הסיסמה הפופולארית בבריטניה. עקב תעמולה בלתי צפויה זו להורים, מצפים שהשנה יהיה בבריטניה ביקוש שיא לתפוזים ומחיריהם יאמירו. יצואני ההורים של ישראל יהיו הנשכרים העיקריים מכך.

מורהו של מורים לוי מסתייג מההשתלה

הפרופסור יהודה פאזנר, ראש המחלקה לניתוחי-חזה בבית-החולים "תל-השימור", ומי שהיה במשך שנים רבות מורהו של שותל-הלב הישראלי, הפרופסור מורים לוי, הסתייג לאחרונה בפומבי ממוכנעו ההשיג תלה של האיש שהיה סגנו.

השניים עבדו יחד במשך שבע שנים. עבודתם המשותפת הסתיימה בריב, אחרי שלוי סבר כי פאזנר מגביל את התקדמותו המיקצועית וירד בעיקבות כך לארצות-הברית. השבוע מתח פאזנר ביקורת קיצונית על תלמידו-יורשו: "אני לא הייתי לוקח על עצמי לעקור לב דלק הסכמת בני-המשפחה... אותו אדם שיש לו סיכוי מינימאלי להמשיך לחיות, לא הייתי לוקח אותו להיות שתוליב ראשון. הייתי לוקח את השאנס רק אם האדם אבוד לגמרי ללא ניתוח-השתלה... מבחינה טכנית אין זה ניתוח מסובך במיוחד...".

"רק כאשר יאמרו לי שרק עשרים אחוז מהמושתלים צפויים למוות אאמין גם אני שיטה זו... רופא זה לא משלוח-יד אלא שליחות!"

יוקם ועד

כלל-פלסטיני

העסקנים הערביים בגדה המערבית עומדים להתארגן בקרוב במיסגרת ועד כלל-פלסטיני, שיכלול מנהיגים החלוקים בדרי

ספר ישראלי

על מפקד "אל-פתח"

יאסר עראפת, המכונה אבועמאר, העומד בראש אירגון ההבלנים הערבי אל-פתח, עשוי להפוך לדמות בינלאומית בעזרתו של ישראלי דוקא. עיתונאי ישראלי ידוע משלים בימים אלה כתיבת ספר על מנהיג "אל-פתח", שזופיע בקרוב באנגלית כהוצאה לונדונית ידועה שכבר רכשה את הזכויות.

הממשלה תטיל

פיקוח על סקרים

ייתכן שהממשלה תציע לקבוע תקנות מיוחדות שיגבילו את פעולתם של מכונים ישראליים לחקר-דעת-הקהל.

הסקרים האחרונים, שנערכו על-ידי מכונים שונים, בעיקר בנושאי תוצאות בחירות והאישיות המתאימה לראשות-הממשלה, הרגירו את לוי אשכול ומספר שרים ממתנגדיו של משה דיין, שכל הסקרים הצביעו על עליית הפופולאריות שלו.

עתה נוסה הרוכ בממשלה להתנות פעור

ללא התוספת הניכרת של טסרה-אטל-העופרת, הגורמת להצטברות שיכבת לכולור בתא-השריפה של המנוע. חברות הדלק מעוניינות להוציא לשוק בהקדם את הדלק החדש, המקביל בטיבו לדלק סופר המשחק באי-רופה. למעשה, כבר מייצרים דלק זה בכמויות קטנות לשימוש במטוסים.

אייבי נתן מגייס אופניים לביאפרה

"טייס השלום" הישראלי, אייבי נתן, שי הסב את תאורו ל"טייס החרות", גייס אחד מכוכבי הקולנוע הידועים ביותר, מייקל קיין, כשותף למיכנעו לעזרת ילדי ביאפרה. קיין, שפגש את אייבי בשהותו הקצרה בישראל, נדבק מהתלהבותו והתייצב בראש ועד בריטי לעזרת ילדי ביאפרה.

אוניית-משא הולנדית, שתעבור בנמלי בריטניה, בניו-יורק ובסטרונטו, תאסוף תרומות מכל המדינות האלה. בין השאר, מבקשים אייבי וקיין לתרום אופניים לביאפרה. כיוון שמחסור דלק אין שם תחבורה אחרת. בינתיים זוכה השותפות אייבי-קיין די פירסום בינלאומי נרחב בכל העיתונות, שם מזכיר אייבי את כל האירגונים המסייעים לו, מלבד הוועד שבשליחותו יצא — הוועד הישראלי לעזרת ילדי ביאפרה.

קבורה פרטיזנית

בהר-הזיתים

צפויה שערורייה בעיקבות ההיתר שניתן למיספר יחסנים לקבור את מתיהם בהר-הזיתים בירושלים, ימי רות ההחלטה העקרונית שלא לחדש בינתיים את הקבורה בהר.

קרוביהם של כמה נפטרים, שדרישתם לקבור את מתיהם בהר נדחתה, עומדים לפנות לערכאות. במקביל, מתנהל מסע-לחישות בבתי-הכנסת בירושלים, המסעיר את החוגים הדתיים.

ייתכן שתשמע בקרוב, שיהודים חרדיים, אשר רכשו חלקות-קבורה בהר עוד בימי

חבלני אל-פתח באימונים. במרכז נראית שארירה, הנערה משכס שנהרגה שעה שטיפלה במיטתן חומר-נפץ בביתה, והפכה לגיבורה לאומית חדשה של הפלסטינים. ואילו מימין מופיעה תמונה שצולמה בדיסקוסק בתל-אביב, בה נראית מלכת-הגוגו טימה שובל. הכותרת מתחת לתמונה אומרת: "בעוד שהנערות הישראליות רוקדות בדיסקוסקים, קוראות הנערות הערביות בשמו של נשיא מצרים עבד-אל-נאצר ושרות שירי-חירות".

מלכת הגוגו ותעמולת "אר-פתח" מסט הערץ ה"טולס את חיי" לוח צה"ל. היום נתונה אהדתו לחבלניות הערביות הלוחמות והמופיעות בעלוני-התעמולה של אל-פתח. שלוש תמונות אלה, הלקוחות מתוך כתבה-ענק, שהופיעה השבוע בשבועון הגרמני הנפוץ שטרן, ממחישות את השינוי שחל בדעת-הקהל העולמית. משמאל נראים

המנדאט הבריטי, יחדשו את הקבורה בהר על דעת עצמם, למרות האיסור.

עותיהם כאשר לעתידה של הגדה המערבית.

אם יצליחו המנהיגים הערביים להתגבר על חילוקי-הדעות החמורים ביניהם, תהיה בפעם הראשונה, מאז המלחמה, נציגות אחידה לתושבי הגדה המערבית.

לתם של מכונים כאלה ברשיונות מיוחדים ובהגבלות על נושאי המחקרים ופירסומם.

שפעת מאו

תסייע לייצוא ההדרים

גוף שפעת הונג-קונג, הידועה גם כשפעת מאו, עשוי לתרום תרומה רצינית למי חירים גבוהים של הדרי ישראל בבריטניה. שפעת מאו, שהסילה עד כה בארצות-הברית כ-700 חללים, עומדת לתקוף את בריטניה, כמו את ישראל. בחודשים ינואר-פברואר. כמו בישראל, כך גם בבריטניה, שורר מחסור חמור בתרכיב חיסון נגד השפעת. כדי למנוע היסטריה המונית, יעצו חי רופאים ואנשי משרד-הבריאות הבריטי לי

אחיו של רפול

דובר המשטרה

סגן-ניצב שמואל איתן, אחיו של אד"מ רפאל איתן, קצין צנחנים ראשי, עומד די התמנות כדובר המטה הארצי של משטרת-ישראל, במקומו של ניצב-מישנה יעקב נאש, העומד לפרוש מהשירות אחרי תקופה ממושכת, מסיבות בריאות.

סגן-ניצב איתן כבר נכנס לתפקידו כממלא מקומו של נאש.

בנזיו מעולה

ישווה בישראל

בעל-ידרכב רבים, שמנועיהם בנויים לשימוש כבנוזין בעל אוקטן גבוה, יוכלו להשיג תמשי בקרוב בבנוזין בעל 100 אוקטן.

לאחרונה הושלם בטכניון מחקר, המאפשר ייצור דלק כזה גם במיתקנים הקיימים בבתי-הדלק בישראל, וזאת

מכתבים

זוהי ארצנו — ומן רב לפני שמוחמד נולד!
הערבים נוצחו במלחמה שאותה הם בעצ' מם יזמו. אז עכשיו שיואלו להיות הוגנים ולחזור לשטחים שמשם הם באו — למדי' נות ערב!

חנן גולדגרמ, חולון

● כמו כן מתבקשים האמריקאים לחזור לארצות אירופה, האיטלקים והצרפתים לח' זור לגרמניה, הבראזילים לפורטוגל, הארגנ' טינים לספרד, התורכים לאסיה התיכונה והישראלים למצרים.

יארנינג — פועל־דחק?

אני חושב שאורי אבנרי טעה. במאמרו „האיש שלא היה“ — (העולם הזה 1632) טוען אבנרי כי גונאר יארנינג הוא המלצר אשר הגיש את הקוניאק ה' צרפתי לאו תאנט, בגמר ארוחת־הצהריים שלו עם אנדריי גרומיקו וארתור גולדברג. זה לא נכון!

את יארנינג מצאו בלישכת העבודה — כאשר עמד בתור כדי לקבל כמה ימי עבודה — כפועל דחק. אני יודע מה שאני אומר — מפני שאני הייתי באותו יום הפקיד התורן בלישכת העבודה.

ר. ג., תל־אביב

בושה!

איך ח"כ אבנרי לא מתבייש לפגוע ב' (המשך בעמוד 6)

קלון לכל המוסלמים.
את הנוסח הזה קראתי בעיתון אליאנבא מירושלים, אך לא בשום עיתון עברי.

דייד שווייקה, ירושלים

בושה למדינה!
אני לא מבין את ציבור האזרחים בארץ. למה הם לא יוצ' אים נגד המשורר אורי צבי גרינברג. לפי מה שקראתי בדו"ח לבוחר של שבוע שעבר (העו' לס הזה 1632), מכ' ריז אותו צבי גרינ' ברג הכרעות פשיט' טיות ברורות. באנשים מהסוג הזה צריכים להיל' חם בכל כלי הנשק שישנם.

בושה למדינת־יש'
ראל שיש בה אנשים מן הסוג הזה!

משה חלפון, ירושלים

הערבים — למדינות ערב!
אני רוצה להבהיר למתנגדי הסיפוח ש' המילה „סיפוח“ איננה במקומה.

ארץ־ישראל לא ניתנה לערבים במתנה מ' אלוהים. הם פלשו לתוכה בכוח. אנו נלחמנו על חיינו והצלחנו להדוף את הפולשים ולשחרר את השטחים שהם גזלו מאיתנו.

מיטביות והתפתחות מדע הרפואה לא יוכלו לצעוד יחד.

לכן ברצוני להציע כי כל אדם ישא ב' כיסו, יחד עם תעודתיו, כרטיס אשר בו ירשם:

„אני מסכים כי במקרה של מות ילקחו מגופי אברים לצורך מחקר או הצלת חיי אדם אחר.“

כל אחד מאיתנו עלול כל יום להיפגע בתאונה, ומכיוון שתאונות אי־אפשר למנוע, אולי באמצעותן, בדרך שהצעתי, נוכל למנוע מות ממחלות־לב.

אבישי רן, קרית־חיים

הצד השני — רק בערכית
שלום כהן מתריע נגד העיתונים היומיים (העולם הזה 1632), שבדרך כלל מעלימים את הצד השני של המטבע, בכל הנוגע ל' ערבים.

אחרי התפוצצות מכונית התופת, כאשר נשא אימאם מיסגד אל־אקצה, השייך יאסין צאדק אל־בכרי, את דרשת תחילת צום רמ' דאן, אמר: „מתי יבינו בני־האדם כי ה' דתות צריכות לשמש מקור של אהבה ו' הבנה, ולא של איבה וסיכסוך, כשם שזה קיים בעולם, ובפרט בין היהודים והער' בים? ... האם לא כואב הלב, שבחודש הצום יתפוצצו פצצות וירסקו נשים, זקנים וטף? כלום אין בכך פגיעה בכבודו של חודש זה, והאין זה פשע גדול כפני ה' סובלנות וההבנה בין בני־אדם, שהן מטרות העיקרית של הצום?“

והוא סיים: „פעולה נפשעת זו היא אות'

מאמר מרגיז!
בקורא ותיק של עיתונכם, עדיין לא נז' קלתי במאמר שהצליח להרגיז אותי ולגרור לי לסלידה כר עמו' קה, כפי שהצלחתם לעשות במאמר אי' זמל בין לבבות (העולם הזה 1632).

כאשר אתם כות' בים, בין השאר, על „מחול שדים לגילוי זהות האיש“, הרי אתם עומדים בראש מחול שדים זה. ו' התנהגותכם במקרה דנן היא מחפירה.

ברנשטיין
אם לדעתכם „ה' שערורייה סביב זי' הוי האיש תעלם“, הינכם טועים חמורות. אתם תרמתם להתפשטותה וכיערתם מעשה נעלה.

רב ברנשטיין, ירושלים

● העולם הזה הופיע 6 ימים אחרי הניתוח, תיאר את אשר נעשה במשך שבוע זה. הוא הסביר מה גרם לאוירה, לא יצר אותה.

השתתף רב

לאחר שהיינו עדים בשבוע שעבר ל' זעקות־שבר מצד משפחות שטענו כי יקירם המנוח הוא בעל הלב אשר נשתל בגופו של יעקב סולם, אין מגוס מן הדיעה שהפרי'

DIOLEN FILL

שמיכות וכרים עם מילוי הפלא **DIOLEN FILL** (המילוי היחיד המעובד בשיטת ה-CRISS CROSS בשילוב כימי) מבטיחים לך שינה רגועה וערבה.

השמיכה מחממת וקלילה, יציבה בצורתה, אל-אלרגית וניתנת לכביסה בבית או לניקוי יבש.

מעובד ע"י

נועם בע"מ

ישראלית פרסום חלניק

מכתבים

שזה רעיון טוב למסור את חקליטי לחיילים, כדי שהם יהנו מהם. בקשתי מכם היא שתפרסמו את הכתובת הצבאית של אותה קבוצת חיילים. **מקס ריגור**, קרית ים

● העולם הזה מקבל את התקליטים ויעיר ביום לחייל, שכתובתו שמורה במערכת.

מי יותר טעים?

גא להעביר את תודתי לחי"כ מיכאל חוני על הלצתו העסיסית בדבר שני הכלבים שנשכו את שלום כהן (העולם הזה 1631). האומנם שלום כהן יותר טעים מאורי אבנרי?

ירחמיאל פוטסרם, חולון

● האו"הא"ו

לא צריך אנגלית

מדברים בזמן האחרון הרבה על ההסברה הלוקה של ישראל. כדי להוכיח בכך אין צורך לנסוע לחו"ל. די בהאזנה לקול-ישראל, המקדיש שעה ביום לשידורים באנגלית — רבע שעה בבוקר (חדשות), חצי שעה בצהריים (1.30), ורבע שעה בערב, וכזמן הזה שידורים בצרפתית. תחנות הרדיו של אלבניה ושווייץ משדרות בערבית יותר ממה שאנחנו משדרים באנגלית ובצרפתית גם יחד.

אני סבור שהעובדות מדברות בעד עצמן, ואין צורך בפרשנות. מעניין רק מה בפי ראשי שירות-השידור החרוץ, ובפי כוכב ה"טלביזיה ישראל גלילי (המכונה) משום-מה: "שר ההסברה".

משה אבירן, תל-אביב

כל המלכות

אחם השתגעו, או מה? מספיק שכמה חיילים בחיל-הים יכתבו לכם מכתב כדי שתתבלבלו לגמרי. כבודה של שרה גורן, סגנית מלכת המים לשנת '68 במקומו מונח, ושם גם מונחת

פרידמן

תמונתה כמלכת גולדסטאר. אבל הלא אתם בעצמכם פירסמתם שטלי פרידמן, מלכת המים '68 היא שניבחרה כמלכת גולדסטאר. עד שלא תחליטו מי מלכת גולדסטאר האמיתית אני עובר לשתות קוקה-קולה.

ישי פרידמן, חיפה

● טלי פרידמן היא אומנם מלכת גולדסטאר לשנת '68, אבל גם שרה גורן היתה מועמדת לתת זה וצולמה בתלבושת ה"גולדסטארית". תמונותיהן של השתיים במדי גולדסטאר — ראה לעיל.

חצי-חצי

בעיתונכם (העולם הזה 1629) חציתם את תמונת פניה של מאנדי רייס-דייוויס-שאוול, וגיליתם איך חציים הימני שמח, בעוד ה"שמאלי עצוב.

אין זו תופעה מוזרה, ואין היא מיוחדת למאנדי או לנשים הרות. זוהי תופעה פיסיו-נומית משותפת לכל המין האנושי. פניו של כל אדם שמחים בצידו הימני, ועצובים ב"שמאלי.

יוצאים מכלל זה הם איטריידי מינס: אצלם הסדר הפוך — צוחקים בצד שמאל, ובוכים בצד ימין.

חנן יקינטון, חולון

● **זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.**

(המשך מעמוד 5)
מאמרו (העולם הזה 1632), בצורה משפילה כזאת בשליח האו"ם יארינג?
שוודיה, ממנה בא יארינג, עשתה רבות למען היהודים בתקופת השואה הנאצית. אז נא להתייחס לאזרחיה ביתר כבוד.
על תעשו משליח האו"ם בובה אפסית! **דן חורב**, תל-אביב

לא להתערב!

לאף אחד אין זכות להתערב בחייו ה"פרטיים של עמוס קולק, בנו של ראש עיריית ירושלים, שדי קולק!

משולם

אם הוא התאהב בבחורה קתולית (העולם הזה 1632) — זכותו לשאת אותה לאשה.

שיקולים של כן קואליציה עם ה"דתיים או לא קואליציה איתם — אינם צריכים לעמוד בדרכו.

ולבסוף: מזל טוב לזוג הצעיר.

יפה משולם, רחובות

דכויים באפריקה — טוב

אני נמצא כתייר בארץ וקראתי את מאמרו של שלום כהן על ביקורו בדרום אפריקה.

במאמר יש עובדות שאינן במציאות. מגוחך לכתוב ש"בשעה חמש אחרי ה"צהריים נסגרים כל העסקים וברגע שרק מחשיך — מתרוממים הרחובות..." אני גר ביוהנסבורג כארבעים שנה וכל הזמן טיילתי, בערבים ובלילות, ואינני מפיח דמיון יש רבים.

לשחורים בדרום-אפריקה יש מכונות, יח"ס, יותר מאשר לרוסים.

ואפשר לציין שמכונה כלכלית חיים ה"כושים בדרום-אפריקה טוב יותר מאשר אלהים השחורים במדינות העצמאיות בכל יבשת אפריקה.

י. בטיניצקי, עכשיו בתל-אביב

ברית-מילה? לא!

בכל פעם שאני שומע על ניתוח ברית-מילה — תוקפת אותי חנחלה.

אני לא מבין מדוע צריך לבצע בפועל כריתת אבר אצל עם נאור כמונו, ועוד במאה העשרים!

למה לא להנהיג טקס סימלי?

גורן

למה לתקן את מעשי ידיו של הקדוש-ברוך-הוא?
האומנם יש סכנת כיליון לעמנו את ניש"א ר"ש שלמים?"

אני סבור שכריתת עורלותינו מזיקה לרמתנו החרבותית כיהודים, משום שאנו מסתפקים ב"חתימת" ההסכם עם אברהם אבינו ובתואר יהודי שהיא מעניקה לנו, ומוניחים את מיצות המוסר — שהן הן העיקר.

אריה גזע, חולון

תקליטים דחייכים

קראתי באחד מגיליונות העולם הזה על בקשה מאת חיילי צה"ל אל האזרחים לשלוח להם תקליטים.

בבקשתם הם ציינו כי יש להם פספון.

אבל תקליטים אין להם. מאחר ואצלי המצב הפוך — יש לי תקליטים אך אין לי פספון — אני חושב

עוואגד ישי טבריה זנה בהנחה לטיול

בנסיעתך לטבריה

שלב בחופשתך

טיול מוענין בסביבה

כל הרוכש כרטיס נסיעה הלוך-ושוב לטבריה — מת"א, מחיפה או מירושלים — יזכה בהנחה של 10% ממחיר הטיול. בקנותך את הכרטיס קבל מהקופאי תלוש הנחה לטיול.

טיולי הנופש מבתי המרגוע בטבריה:

★ **בכל ימות השבוע (יום שלם):**

מקורות ומפלי הירדן, והגולן.

★ **בכל יום רביעי (חצי יום):**

מגדל, תעלת המוביל הארצי, מע'ר, מירון (קבר רשב"י), צפת.

★ **בכל יום חמישי (יום שלם):**

מטולה, נחל עיון, תל-דן, בית אוסישקין, נחל חרמון.

★ **בכל סוף שבוע (יום שלם):**

מגדל, תעלת המוביל הארצי, פקיעין, ראש הנקרה, עכו.

הצג את תלוש ההנחה בעת ההרשמה לטיול, במשרד "אגד תיור" — התחנה המרכזית, טבריה. (או בבית-המרגוע בו הנך מתגורר).

סד אגד-טייל אגד

חזק!

טיאדון איס-פריש
מי-אחר-גילוח
מרגע, מרגע
ומחליק את העור

Taya

בעולם

ארצות הברית

נגד הוותק,

נגד הנסיון

ממשלת ישראל רבתי מונה 22 שרים. בממשלת ארצות הברית יש רק 12. הגיל הממוצע של שרי ישראל הוא מעל 60. השר הצעיר ביותר, יגאל אלון, עבר זה בכבר את גיל ה-50.

כשהילק הנשיא המיועד ריצ'ארד ניקסון השבוע את תיקי ממשלתו, נסחר כל ה' דגש הושם על הנעורים. פירוש הגיליים: **שר החוץ** (הנושא את התואר "מוכר המדינה", והנחשב בארצות הברית לבכיר השרים): ויליאם רוג'רס — 55. ללא כל נסיון קודם בענייני חוץ.

שר הבטחון: חבר בית הנבחרים מלווין ליירד — 46. ללא נסיון קודם ב' ניהול מנגנון.

שר האוצר: דייוויד קנדי — 63.
שר המשפטים (הנושא את ה' תואר "פרקליט כללי"): ג'ון מיטשל — 54.
שר המסחר: מוריס סטאנס — 60.
שר העבודה: ג'ורג' שולץ, פרופסור לעסקים — 48.

שר השיכון והפיתוח העי' רוני: המושל ג'ורג' רומני, יריבו ומתח' רהו של ניקסון על הנשיאות — 61.

שר הבריאות, החינוך והי' סעד: רוברט פינץ' — 43.

שר התחבורה: המושל ג'ון וולף — 60.

שר החקלאות: קליפורד האר' דין, רקטור של אוניברסיטה — 53.

שר הפנים: המושל ולטר היקל — 49.

שר הדואר: וינסטון בלונט — 47. איש לא הרים את קולו נגד נעוריה של ממשלה זו, שגילה הממוצע הוא 53. איש גם לא נזף בניסיון בן ה-55 של שמינה לתפקידים אלה אנשים שאין להם שום נס' ויון בהם. להיפך: דעת הקהל בירכה על כך, כי היא רצתה שאנשים חדשים, בלי דיעות קדומות, יוכלו לבחון את כל הבעיות מ' חדש. לשם כך, אחרי ככלות הכל, בחרו האמריקאים בניסיון.

כי ארצות הברית אינה ישראל.

גרמניה

אם תרצו

אין זו אגדה!

בנימין זאב הרצל, חוזה המדינה, לא חזה את זה.

פעם היה לורנץ הופשטטר יו"ר מחוזי של המפלגה הנאצית. בתור נאצי טוב הוא הצליח להשתלט על בית הרושת, שהיה שייך ליהודים. התוצרת: אותות-הצטיינות, עיטורים ומדליונים.

אז גם זכה בתואר קונסול-כבוד, מטעם ממשלת פילנד, בת-בריתה של גרמניה ה' נאצית.

הימים הטובים. הימים הטובים ה' הם עברו. בספטמבר 1944 לא היתה פילנד זקוקה עוד לקונ' סול נאצי, וביטלה את מינויו. אבל עסקיו של הנאצי לא חדלו מלשגשג. מפלגתו של ראש ממשלת גרמניה ה' מינה לא מכבר א' צל הופשטטר כמות גדולה של מדליו' נים, הנושאים את דיוקנו של קורט גיאורג קיזינגר, ל' קראת הבחירות ה' קרובות. שלטונות בון המליצו בפני ממשלת הודו על מסירת הזמנה של מיליון מדליונים, לזכרו של גאנדי, נביא אי-האלימות, אצל הנאצי-בדימוס. ומדינת ישראל הזמינה אצלו, כפי שפור' (המשך בעמוד 8)

הופשטטר

* השבוע גם פורסם הסיכום הרשמי הסופי של מניין הקולות. לניסיון היה ית' רון של 499,704 קולות על האמפריי, מתוך 73 מיליון קולות — הפרש של פחות מ' אחוז אחד. בסך הכל הצביעו 60.2% מבעלי זכות הבחירה.

לא די במחזל טוב

הזוג הצעיר חייב להסדיר עניינים רבים ולעתים הוא שוכח את העיקר: להבטיח את הבריאות, עד כמה שהדבר ביכולת האדם. קופת חולים לאומית באה לעזרת זוגות צעירים (שכבר התחתנו או עומדים להתחתן) בתכנית מיוחדת, לפיה יזכו בשלושה חודשים של ביטוח בריאות חינם, ובהנחה של עשרים וחמישה אחוזים לאורך כל השנה הראשונה (וכן זכות לבטח הוריהם ללא הגבלת גילם).

בקופת חולים לאומית לרשותכם רופאים פרטיים, מרפאות, מעבדות, תרופות, זכויות אישפוז וביטוח דמי מחלה המבטיח את המשכורת וההכנסה גם בימי מחלה.

על הכל שאלו לפרטים בכל הסניפים בארץ

קופת חולים לעובדים לאומיים

פרסום: א

לא יאומן! כפיסופר!

פנים חדשות במראה

מצוות הדת אוסרות על גבר באיור להתבונן בפני כלתו לפני יום ה' שואין. אולם היות והחתנים ה' סקרנים, נמצאה דרך לעקוף את ה' איסור: החתן המיועד רשאי לראו' את פני הכלה כפי שהם משתקפים במראה. אותך רואים יום יום, ב' שום מחיצות, לכן את חייבת לדא' למראה שלך ולשפר אותו בעזר' הגרבוניים של "מרסי" — הגרבי' הדקיקים-עדינים המגיעים עד למח' ניך. את הגרבוניים של "מרסי", ה' הולמים מאין כמותם את אופנת ה' מיני, תוכלי להשיג בסריגה רגיל' (4.50 ל"י בלבד) או בסריגת מחסר' עוצרת-רכבות (5.40 ל"י בלבד) ו' איכות האירופית האמיתית.

נשים מאמינות בגרבי'

Merai

חליכות הדיון

תאם

ת"א שדר' חסדיק 19

אולבולס 62 25 19 12

לחברי ומבקרי מועדון מנדי ירושלים

הואילו נא לרשום לפניכם מספר הטלפון החדש שלנו

28800

מנדי מועדון חברים רח' הורקנוס ירושלים

פרסום ב'נאים ירושלים

חנוכה חג האורים

צלם את שמחת החג ואורותיו, בעזרת מבזק מודרני. מבחר גדול מאד של מכשירי-בזק חדישים. מבחר גדול של מקרנים לשקופ' יות, מפירמות בעלות מוניטין בינ'לאומי.

אלבום לתמונות — מתנה יפה לכל הזדמנות!

פיתוח צבעוני מעולה!

פוטו-ברנר

חיבה, רחוב החלוץ 30

המנוי — קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בחקדם.

(המשך מעמוד 7)

מי אוהב

„אילולא היית גרמני, לאיזה לאום היית רוצה להשתייך?”

Auf dem folgenden Filzen: Ludenoff, Parbo
Gasp. v. Sienars, Max Jas Jorg, Schukow,

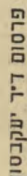
Moeche Daler

אחרי רומל ואייזנהואר

שאלה זו הופנתה עליידי מכון נכבר ל-
חקר דעת-הקהל אל אזורתי גרמניה, בני כל
הגיליים ומכל שכבות הציבור.

במקום הראשון מופיע "שועל-המידבר" הגרמני ארווין רומל. במקום השני: דווייט אייזנהואר. השלישי: פאול פון-הינדנבורג, המצביא הגרמני במלחמת-העולם הראשונה, נשיא המדינה עד עלות היסלר לשלטון.

במקום הרביעי מופיע משה דיין — לפני
דה-גול, צ'רצ'יל והיטלר, והרבה לפני מצ-
ביאים גרמניים ידועי-שם כמו גודריאן ו-
הסלרנג.

תערוכת אמריקאית, קינג סייז פילטר

עובד ונחצי

לאמריקאי נדמה שהיהודים והערבים עסוקים כל כך במכונות תופת ובפעולות תגמול, עד כי לא איכפת להם כלל אם שאר העולם יתפרק בשואה אטומית. בעיני האמריקאי והרוסי דומים כולנו כאן לילדים מופרעים, המשחקים בגפרורים במחסן של חומר נפץ, במרתפו של בית משותף מלא דיירים.

לפי אומדנה מוסכמת, עלולים למות כ-400 מיליון אזרחים אמריקאיים וסובייטיים בשעות הראשונות של מלחמת-עולם גרעינית. לאותם הרגומים בכוח נדמה שאנחנו עלולים לגרום לכך, מתוך חוסר אחריות תהומית.

מכאן הלחץ העצום על הנשיא ניקסון לשים קץ למישחקי-לדים זה — לחץ שלא היה כדוגמתו על הנשיא אייזנהואר, בימים בהם לא היתה עדיין סכנה של הפצת הנשק הגרעיני בעולם.

★ ★ ★

ש עוד הבדל קטן בין שתי התקופות, שנעלם מעיניהם של מצחצחי-החרבות למיניהם.

בשנות החמישים היה לנו חופשית מרון ניכר בזירה הבינלאומית. היו לנו קשרים, רעים אך סדירים, עם ברית-המועצות. יכולנו לכתוב ברית עם בריתניה. ובעיקר: אז צמח עץ שיתוף-הפעולה הישראלי-צרפתי, שהבשיל פירות בצורת מיסטרס ותותחים. ישראל היתה קשורה באמריקה, אך היא לא היתה תלויה בה. היתה לה ברירה.

ברירה זו מתה.

בעיקבות מלחמת-ששת-הימים הסכו מוסקבה ופאריס אויבות לישראל. יחסה של בריטניה קריר וערפלי כמוגדתאוויר שלה.

ישראל תלויה עתה כלי-כוחה בי בתי-כרית יחידה — ארצות-החבית.

דומה לישראל לאדם שנותרה לו רק כליה אחת. כאשר כליה זו לוקה בדלקת, נשקפת סכנה לחייו.

כל תפנית ביחסה של ארצות-החבית לישראל יכולה עתה להביא שואה.

בישראל שורצים הגאונים המדברים על „גבולות ביטחון” ועל „היאחזיות איסטראטגיות”, על „מרחבי-ההגנה” ועל „עומק ביטחוני” — במיטב הנוסח של המאה ה-19.

אנשים אלה, שכולם בני 100 ומעלה (אף שגילם הביולוגי יכול להיות פחות מ-30) — מוטב שייתעוררו.

במחצית השנייה של המאה ה-20 תלוי ביטחונה של מדינה בגורמים רבים ומורכבים — עוצמתה הצבאית וכוחה הסכני, לוגי, יחסיה הבינלאומיים ודעת-הקהל העזר למית, קשריה עם מעצמות-העל ויכולתה לעמוד בלחצים. כל אלה חשובים לאין ערוך יותר מקולומטרס מרובעים.

ומכל הבחינות האלה, אין כל ביטחון בכך שמצבנו אחרי נצחון ששתי-הימים טוב ממצבנו לפניו.

★ ★ ★

א יאפשר להינבא ברגע זה איך תתפתח מדיניותה של ממשלת ניקסון. הדבר ייקבע בשעה שלחץ המדינאים יתנגש עם הלחץ הנגדי של היהדות המאורגנת.

אולם רק כסיל יתעלם מן הסכנה הגדולה הנשקפת עתה למדינה — סכנה של בירוד מוחלט, מול לחץ מרובץ של שתי מעצמות-העל ודעת-הקהל הנאורה.

בירושלים קוראים לזה „שלום כפוי”. שלום שתנאוי ייקבעו על-ידי זרים, לטובתם.

יש רק דרך אחת למנוע זאת: להקדים תרופה למכה, ולנצל את הזמן המועט שנותר כדי להשיג שלום יוזם — שלום שמקורו ביוזמה ישראלית, על פי אינטרסים ישראלים.

של „לוחמי התנגדות” והגבולות תנועה; על הרגומים ופצועים וסכנת-מלחמה מתקרבת.

כך נוצרת תדמית ישראלית חדשה, הפוכה מזו של 1953.

★ ★ ★

ל פני 16 שנה לא היתה קיימת סכנה ממשית של הדירה סובייטית למרחב. זו התחילה רק ב-1955, עם עיסקת-הנשק המפורסמת של עבד-אל-נאצר.

כיום פועלים הסובייטים בכל רחבי הים התיכון. הם התקמו ביבשה ובים. הם מתחרים עם ארצות-החבית בכל אתר ואתר.

מדינאי וושינגטון מאמינים כי הנשיא ג'ונסון מכר את האינטרסים האמריקאיים החיוניים ביותר תמורת קולות יהודיים בבית.

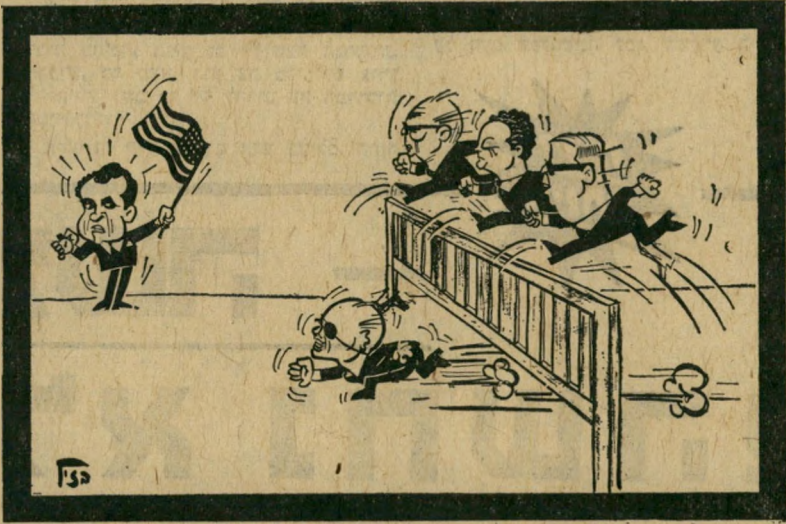
הם חרקו שיניים כאשר נמסרו חלקים גדולים של העולם הערבי לברית-המועצות על מגש ציוני. כל עיסקת-נפט ערבית-סובייטית היא כקוק בבשרם. כל בסיס סובייטי

ממשלת אייזנהואר-ניכסון נכנסה לתפקידה בינואר 1953, חודשים מעטים אחרי מהפכה המצרית. היא עשתה מאמץ גדול כדי להתקשר עם העולם הערבי. שרי-החץ, ג'ון פוסטר דאלס, סירר במרחב וחילק מתנות לנשיא מצריים. אחד מכוכבי משרד החוץ, הנרי ביירד, קרא לישראל לחתור על הציונות ולהשתלב במרחב.

תוך כמה חודשים נוצרה ברירה שלם אווירה של כהלה.

שר-הביטחון פינחס לבון השמיע נאומי אס-אס, הזהיר בפני בעירת אמריקה בישראל. משהו נתן הוראה לנאומי ישראל במצריים להטמין פצצות בנציגויות האמריקאיות שם, כדי לסכסך בין חשינגטון וקאהיר. הרמטכ"ל משה דיין נסע באופן בהול לאמריקה. גילוי עסקי-הביש הילדתי הביא את יחסי ישראל-ארצות-החבית לידי משבר.

ובאשר הגיע המשבר לשיאו בי מיבצע-סיני, נעץ הנשיא אייזון-הואר את הסכין בגב והכריח את

ישראל לסגת מכל השטחים שכבשה.

★ ★ ★

ש, כמובן, כמה וכמה הבדלים בין 1953 לבין 1969. המצב השתנה מבחינות רבות.

ל ר ע ת י ש ר א ל .

או נראתה ישראל כמדינה קטנה העומדת על נפשה, מול אויבים חזקים המקיפים אותה מכל עבר. כל אדם הגון רחש אהדה טיבעית ל„מיבצר הדמוקרטיה במינור” התיכון, מדינת פליטי-החרב של הנאציזם.

כיום נראית ישראל כמדינה צבאית עתי-רת-כוח, המחזיקה בשטחים כבושים נרחבים, והזוממת לספחם. מדינה שדובריה הם גנרלים, וסיגנונה שחצני. מדינה שגירשה חצי מיליון פליטים חרשים מן הגדה ומרמת-הגולן, ואינה חולמת להחזירם לבתיהם.

נשמות תמימות יכולות לפטפט על „מחדלי ההסכרה הישראלית”. אבל כאן לא תעזור שום הסכרה. לעובדות יש שפה משלהן.

אי-אפשר לקחת ביד אף גליון אחד של עיתון אמריקאי, בכל יום שהוא, מבלי להיתקל בדיעות על מעשיהם הנועזים של „אנשי קומנדו” ערביים; על הטלת עוצר, גירוש עסקנים ופיצוץ בתים; על משפטיהם

הו שיא חדש של זריזות. משה דיין נפגש עם ריצ'ארד ניקסון. שיחה של חצי שעה שיכנעה אותו כי לא חל כל שיינו מהותי במדיניות ארצות-החבית במרחב.

מאותן שלושים דקות יקרות יש לנכות, כמובן, את הזמן שהוקדש לענייני נים-זוכ.

למשל: הצגת משתתפי השיחה — הנרי קיסינג'ר, יצחק רבין וכו' — איש לרעהו (3 דקות). דבריו-נעים על מזג-האוויר, תנאי הטיסה, וכו' (4 דקות). שאלה לשלום נכדו החדש של השר דיין (2 דקות). ברכות לניכסון לרגל זיבחרו (דקה וחצי). מחמאות למושל סקראנטון, שסירר זה עתה, במרחב (3 דקות). מסירת ד"ש ללוי אשכול, אבא אבן וכו' בסוף השיחה (שתי דקות וחצי). הגשת קפה (דקה וחצי). צילומים שונים (5 דקות).

הזמן שנותר לשיחה מדינית: 7 דקות וחצי.

מה קרה בדקות אלה? על כך מלמדת תגובתו של דיין. לא היתה הכוונה הסתמית שלא חל שינוי.

אלא הכרזתו שהוא מוכן לוותר על שטחים נרחבים למען השלום.

★ ★ ★

צהרתו זו של דיין בולטת על רקע ההכרזות שפירז ויליאם סקראנטון ל-ארצות-החבית, כך אמר, צריכה להגיע ליתר איזון ביחסיה עם ישראל והערבים. היא צריכה לשמש קץ למשוא-הפנים. יש לה אינטרסים בעולם הערבי. הוא מצא רצון לשלום בכל ארצות-המרחב. הוא גילה יצירה-תפסויות בישראל. הנשיא ניקסון לא יפר את הבטחת-הבחירות שלו, בדבר אספקת 50 פאנטומים לישראל, אבל הגשת הבטחה זו תדרוש הרבה-הרבה זמן. לפחות שלוש שנים, עד ערב הבחירות הבאות.

אפשר, כמובן, להתנחם ולומר שסקראנטון לא קיבל מניכסון יפוי-כוח להצהיר על הצהרות אלה. שניכסון לא קבע עדיין את מדיניותו. שהוא אף רגז על ההכרזות של שליחו.

אבל אין זה חשוב כלל. חשיבות הדברים הנ"ל אינה נעוצה דחאק בזהות בעליהם, או בגושפנקה הנשיאותית הטבועה — או לא טבועה — בהם.

דבריו של סקראנטון חשובים מפני שהם מבטאים את אשר חושבים כל המומחים לענייני הירחב בווישינגטון — החל בפקידו משרד-החוץ והפנטאגון, וכלה בי וועדת-החוץ של הסינאט.

וכל מי שביקר לאחרונה בבירת ארצות-החבית ושוחר עם האנשים האלה — כפי שנודמן לי, לפני חודשים — יודע זאת.

הדברים נשמעו מכל צד, מפני אנשים שרק המתינו לכניסתה של ממשלה חדשה לתפקידה כדי לי הנחיל לה מדיניות חדשה זו.

★ ★ ★

כ ניסת הנשיא ניקסון לתפקידו מיד כירה את כניסתו של הנשיא הרפובליקאי קאדי, דהייט אייזנהואר, לבית הלבן. המפלגה הרפובליקאית תלויה בקולות היהודים פחות מריביתה הדמוקראטית.

לעומת זאת היא קרובה יותר לחברות-הנפט, שיש להן עניין מיוחד בארצות-הערב. היא גם קרובה יותר לממשל הצבאי-החטיי שיתיי, השולט בווישינגטון.

„נס גדול היה פה!“ למדו השבוע ילדי ישראל, כאשר הודלקו נרות החנוכה. וכמעט כל הגננות והמורות הסבירו את הנס: ניצחונם הגדול של היהודים על היהנים, במלחמת-השחרור המפוארת של יהודה הנסיכה וחבריו.

שום דבר אינו מלמד יותר על השינוי הגדול שחל בדת היהודית בדור האחרון, וביתר מזה מלחמת-ששת-הימים.

כי עוד לפני דור היה כל יהודי דתי מתקומם נגד סירוסים אלה.

דני, לא מדיני. מלחמת-השחרור מדינית.

לא היתה מלחמת-שחרור מדינית. במשך ארבע מאות השנים שקדמו לה, לא עלה על דעת היהודים בארץ-ישראל למרוד בשלטון הפרסי, המקדוני והרומי. להפך: שליטים זרים, כמו כורש הפרסי ואלכסנדר המקדוני, זכו בהערצה כללית.

ההתקוממות, כאשר פרצה, באה על רקע דתי מובהק. היהודים מרדו בשלטון שניסה לכפות עליהם דת זרה.

חזרה אל השבט. במלחמה זו נחלו היהודים ניצחון מפואר, אחרי מאבק ממושך ומר. אולם לא אותו באים נרות תחנונה לחוג.

הזכיר זאת דוקא הרבי מסאטמאר, ב"קונטרס על הגאולה והתמורה, בו דחה את השוואת „נס מלחמת-ששת-הימים“ לנס היהודי. קבע הוא:

● „נס“ הוא נס רק כשהוא תואם את התורה וההלכה. אחרת הוא זומה לניסים של החרטומים המצריים, ואינו אלא אחיזת עיניים של השטן;

● ניצחון במלחמה, אף של המצרים על הרבים, הוא תמיד מאורע טבעי, ואינו נס. „נס“ חנוכה לא היה ניצחון החשמונאים, אלא

לא פרשת פך השמן בבית-המקדש, שהספיק לשמונה ימים. המאורע הדתי, לא היה מאורע הצבאי, היווה את הנס.

הדת היהודית, בימי זוהרה, לא חגגה ניצחונות של בשר-ודם, בהם נהרגו בני-אדם, ברואי אלוהים. המוסר שלה התבסס באגדה על נויפתו של הקדוש-ברוך-הוא, שגינה את המלאכים ששמחו בעת טביעתם של המצרים בים-סוף. כי המצרים, כמו הישראלים, נבראו בצלם אלוהים.

האופנה האחרונה, המחזירה את הדת היהודית לדרגת דת שבטית פרימיטיבית, רחוקה מן המוסר היהודי בימי זוהרו. זוהי נסיגה, לא התקדמות.

הך פטיש,

עלה וצנח

הפטישים הלמו. המכוונות עלמו. עוד עבודה של פיתוח התקרבה לסיומה. ועוד סימן-דרך של ארץ-ישראל נפל קור' בן לפעולות מטרופת. המוחקת מעל פני הארץ כל שריד וזכר שאינו שייך למיפעל הציוני.

שיגעון הכיעור. „המושבה הגרמנית“ של חיפה היא פינת-חמד של הארץ.

אומנם, לא מתיישבים יהודיים, אלא דחקא גרמנים, עיצבו אותה. אבל היא חרותה ב"נוף הנפשי של כל אדם שגדל בארץ-ישראל החדשה: הכביש הצר, בעל המדרכה המיוחלת, שעמודיו מחוברים בשרשרות-ברזל יפהפיות, ומשני עבריו בתי-אבן המהמים מזיגה ארכיטקטונית נאה של סיגנון גרמני ומיזרחי.

עתה עלה הכורט על פינה זו. שיגעון הכיעור של האדם חוש, שהרס פינות-חמד רבות בחיפה, הגיע גם למושבה הגרמנית. הכביש, כך מצא, הוא צר מדי. יש צורך להרחיבו. לשם כך יש להרוס את המדרכות המיוחלות.

אילו זה קרה במקום אחר בעולם, היתה

קמה זעקה ציבורית אדירה, היו גולדות ב"לילה אגודות לשמירת השכונה, והבולדוזרים היו נתקלים בחומה של אדם. אך לא בישראל.

מדיניות

ההיפך

מויאט-נאם

איך נולד הרעיון להנהיג בשטחים המוחזקים מישראל-כיבוש ליברלי?

השבוע גילה את הסוד האלוף (מיל.) היים הרצוג, המושל הצבאי הראשון של הגדה המערבית. בערב-ראיונות של אורי אבנרי בחיפה סיפר:

„זה היה כשביקר משה דיין בחיטא-נאם. הוא התרשם עמוקות מן השגיאות של האמריקאים שם, שהשניאו את עצמם על האוכלוסיה ודחפו אותה לנורעות החיטא-קונג.“

„כשנכנסתי לתפקידי כמפקד הגדה, אמר לי דיין: „אנחנו נעשה את ההיפך ממה ש"עושים האמריקאים שם!““

הרצוג עצמו דבק בדיעה זו באופן קיצוני. לא זו בלבד שהוא מתנגד להנהגת עונשי-מוות ולפיצוי-רבותים, אלא שהוא מעז לבטא בפומבי דיעה העלולה להרגיז רבים.

שאל אותו המראיין: „האם נכון שאמרת, לפני שבועיים, כי יתכן מאוד שצטטרך ב"אחד הימים לשבת עם מנהיגי אל-פתח ליד שולחן אחד?“

השיב ראש אגף המודיעין של צה"ל ל"שעבר: „כן. בעולם הערבי קורה תמיד שה"קיצוניים ביותר משתלטים על עמם. לפי זה יש כל הסיכוי, שאירגוני המחתרת ישלטו על העם הפלסטיני. לכן, כשיגיע היום ל"

למען מיעוה

לא נחשה!

זאת היא הסיסמה שחיברו יוזמי ועד חדש שהוקם למען דיין כראש-ממשלה

הפצצים ביקרו. למרות זאת החליטו יוזמי החוג להתארגן.

★ ★ ★

להכין את הכדים

אף אחד מחוגים אלה לא היה מוכן להתערך לחוג, אותו יום עובד בן-עמי. הסיבות לכך היו פשוטות: עובד בן-עמי מוזהה כאיש התנועה למען ארץ-ישראל ה"שלמה, שיוזמי החוגים למען דיין אינם מודעים עם ידיעותיה. עובד בן-עמי הקים את חוגו במטרה ללחוץ על דיין לפרוש ממפ"לגת העבודה, להקים רשימה עצמאית, ב"ל"ת גזון ימני, שתוכל להקים בבוא העת קואליציה עם גחיל והמפד"ל.

יוזמי החוגים-למען-דיין סבורים כי פעילותם צריכה להשפיע לא בכיוון של פרישת דיין מהעבודה, אלא בלחץ ציבורי על חברי מרכז העבודה, להצטרף לתובעים את מינויו של דיין כמועמד לראשות-הממשלה.

הסביר אחד היוזמים: „אנחנו רוצים להקים תנועה ציבורית המונית, שיהיה לה חמישים סניפים בכל הארץ. היא תתבע ב"הפצנות, בפטיציות ובאמצעי שיוכנוע-איי-שיים, מחברי העבודה לקיים את רצון העם. נכון שליבו של משה דיין אינו שלם עם מה שאנחנו עושים. אבל אנחנו חייבים להכין מראש את כל הכלים האירגוניים, כך שבמיקרה שמשו דיין ירצה לפרוש מן העבודה ולרוץ לבחירות ברשימה עצמאית, לא ירחיק אותו העדר כלים אירגוניים.“

אחד הכלים האירגוניים כבר הומצא: היתה זו סיסמה שתאחד את החוגים שיפעלו למען מינויו של דיין לראשות הממשלה: „למען משה — לא נחשה!“

נסינותיו של החוג מאוניברסיטת תל-אביב לקבל את אישורו של דיין לפעילותו, נתקלו עד כה בסירוב מוחלט. גר יעקבי, איש אמונו של דיין, אף טען באוזניו ה"יוזמים, כי פעילותם מזיקה לאיש שהם

דיין סירוב מוחלט

ש"ע שמשו דיין ערך בארצות-הברית את סיבוב היוקרה שלו, בגנבו את הצגת-הבכורה הבינלאומית, בחברת ה"נשיא הנבחר ריצ'ארד ניקסון, מכל הרצים לראשות ממשלת-ישראל; ושעה שחבריו ל"שעבר ברפ"י עדיין עסקו בדיונים עקרים על אפשרויות הפעולה שלהם בעתיד במי-גרת מפלגת העבודה — החלו לצוץ ברח"בי הארץ, כפטריות אחרי הגשם, ועדים ו"חוגים למען משה דיין.

תוך שבוע אחד נודע על קיומם של ל"פחות ארבעה חוגים ציבוריים חדשים, בנו"סף לחוג, שעל קיומו הכריז לפני שבועות מספר עובד בן-עמי, מראשי התנועה למען ארץ-ישראל השלמה. כל חוג היה בעל אופי אחר. יוזמיהם לא שיתפו פעולה ביניהם. מה שאיחד אותם, היתה ההחלטה לפעול למען מינויו של משה דיין כמועמד מפלגת העבודה לראשות הממשלה.

● בתל-אביב עמד להתכנס השבוע, ב"ביתו של עמי שביט, חוג של אנשים שלא נטלו חלק בעבר בפעילות פוליטית. החוג, שגולד בקרב קבוצים בפקולטות ל"מינהל-עסקים ופיסיקה של אוניברסיטת תל-אביב, עמד לכנס בעלי מיקצועות חופשיים, חברי קיבוצים ומורשבים, ואנשי-רוח. כ"כירוסלים כבר החל לפעול חוג ש"בראשו עומדים מספר מרצים מהאוניברסי"טה העברית, שאף מינה מזכירה המרכות את פעולותיו.

● בבאר-שבע החלה התארגנות של חוג נוסף ביוזמתו של צור'דין ידוע.

● קבוצה נוספת, של צעירים תל-אביביים, עמדה להתכנס ביוזמתו של סופר ישראלי בלתי חשוב.

הריסות המושבה הגרמנית בחיפה אין חומה לפני הבולדוזר

הידברות עם העם הפלסטיני, יתכן מאוד ש"אנשי אל-פתח יהיו הצד למשאומתן.“

צבא

אגדות

סיני

בפריצת מיתחמי הצבא המצרי ברפיח, במלחמת ששת-הימים, נפגע אחד הסנקים בחטיבתו של אלוף-מישנה שמואליק. מפ"קד הסנק נהרג. צוות הסנק היה מורכב מסירונים. לימדו אותם כי אי-אפשר להילח"חם בתוך סנק מבלי שיהיה לטנק מפקד. יצאו הסירונים מתוך הסנק כדי לחפש לעצמם מפקד.

סנקים אחרים כבר לא היו בסביבה, כיוון שחבריהם המשיכו להתקדם. לפתע ראו ה"סירונים קומנדקאר חולף על הכביש. הם עצרו את הרכב. בתוך הרכב ישב קצין. „בוא, תפקד עלינו“ הם אמרו לו. „אבל אני לא סנקיסט“, התנצל הקצין. „איני יודע לפקד על סנק.“ „אין דבר“, אמרו ה"סירונים, „אנחנו נגיד לך מה לעשות ו"אתה תיתן לנו את הפקודות.“ הקצין עלה על הסנק. הסירונים אמרו לו איך לפקד עליהם. הם המשיכו עימו עד לאל-עריש, שם נמצא מפקד סנק שקיבל את הפיקוד.

כסף מהשמיים. נדמה שכל מה ש"היה להגיד על מלחמת ששת-הימים כבר נכתב. אך לא הוא. מאלבום שהופיע עתה בהוצאה פנימית של צה"ל, אלבום פיקוד הדרום, מלחמת ארבעת הימים, מסתבר כי נותרו עוד אגדות שלא הובאו לידיעת ה"ציבור. אחת מהן היא הסיפור המובא ל"עיל. סיפור אחר:

יעף ראשון של מסוטי-קרב ומפציצים מצריים קרב במהירות אל כוח השריון של אלוף-מישנה מנחם. שנע באזור ביר-נפגפה. המסוטים צללו. לפתע נראה חפץ שנזרק מפתחו של אחד המסוטים — ונחת ל"איסו. החיילים בפיקודו של סא"ל טוביה, חיכו לשמוע את קול ההתפוצצות. שקט שרר במקום. חלק מהחיילים מיהרו לבדוק מהו החפץ שנפל בקרבת הסנקים. לתדהמתם מצאו שק ובו שטרייכטפ מצי רייט שהתפזרו. מסוטי-האויב שבו לצלול לעבר השריונאים. בצלילת השנייה לא השליכו עוד שטרייכטפ. הם פתחו באש מיקלעים. איש לא נפגע. „חיילים מכוחות אחרים לא האמינו לנו שמסוטים מצריים השילו שטרייכטפ“, סיפר סא"ל טוביה, „ל"קחתי שטר אחד להדביק באלבומי הפרטי.“ מדוע עשו זאת המצריים? לדעתו, הם קיוו להקהיל את השריונאים הישראליים ליד אותו שק כסף ולתקוף אותם ביעף השני של המסוטים.

כיסוי עיתונאי. אלבום הפיקוד של האלוף ישעיהו גביש, שעריכתו נמשכה ב"שנה וחצי, הוא אולי המפואר באלבומים (המשך בעמוד 19)

נמאסו לו הצרות שגורמים לו הפלסטינאים - הוא רוצה לחיות בשקט עם ישראל - ומסכים למדינה פלסטינית

מאת

שלום כהן

עיתונאי אנגלי חצה השבוע את גשר אגנאי, בבואו מעמאן. עיתונאים רבים חוצים את הגשר הזה, בשני הכיוונים. אבל את הבשורה שהביא גאווין יאנג, כתב אובזרבר הלונדוני בעמאן, לא הביא שום עיתונאי לפניו.

למעשה, פירסם יאנג את בשרותו עוד לפני שהגיע לישראל. במיברק למערכת שלו בלונדון, העביר את תוכני הסנסציוני של ראיון עם המלך חוסיין, שנערך בארמון המלוכה בעמאן, ביום שבת.

מפאת חשיבותה, כדאי לקרוא את הכתבה במלואה, כפי שהופיעה בחתימתו של יאנג, תחת הכותרת "חוסיין: אחרת על חלק מממלכתו".

עמאן, 14 בדצמבר
פתח חדש וחשוב לשלום ערבי-ישראלי נפתח עליי הצהרת המלך חוסיין מירדן. בראיון בלעדי איתי, השבוע, בו אמר ש הוא מוכן לוותר על ריבונותו על הגדה המערבית של ירדן, אם יעזור הדבר למציאת הסדר. בעת הראיון בארמון, שאלתי את המלך אם פירוש הדבר שהגדה המערבית, אשר בה מתגוררים ערבים פלסטינאים ו אשר נכבשה ביוני שעבר על ידי הכוחות הישראליים, תיהפך למדינה חדשה שתקרא פלסטיין. הוא ענה בשקט: "כן, אם זה רצון החושבים".

★ ★ ★

תמצית

ההצעות

ש לראות את משמעותה של הצהרה זו במיסגרת ההצעות הנסיוניות לשלום, שנפוצו בשבועות האחרונים. תמצית הצעות אלה, אשר הוגשו לחוסיין על ידי האמריקאים והישראלים, שהשתמשו בשליחים כמו ראש עיריית שכם, היא זו:

- הגדה המערבית תפוגה עליידי ה ישראליים;
- ירושלים המזרחית תשמש בירה של מדינה פלסטינית עצמאית, הקשורה ביחסים מיוחדים עם ירדן;
- למדינה זו תהיה גישה אל הים ה תיכון בחופה ובעזה;
- כל השטח יפורז.

סימנים מעודדים. עד עכשיו עמדו שני מיכשולים עיקריים, מלבד מיכשולים אחרים, לפני תוכנית זו. האחד היה ההנחה שהמלך חוסיין יסרב לוותר על ריבונותו בגדה המערבית — דבר זה התבדה עליידי הצהרתו בפני השבוע.

המיכשול השני: הכוונה הישראלית הנחרה לה לחזיק בירושלים. הערבים לא יסכימו ל שום דבר שלא יחזיר להם את ירושלים. אות מעורר היתה הצהרתו השבוע של פקיד בכיר במשרד החוץ הישראלי, שאמר כי מעמד ירושלים פתוח עדיין לדיונים.

המלך חוסיין אמר לי שאפילו לפני מל חמת יוני חיפש דרכים לתת יותר שלטון עצמי לגדה המערבית.

המלך הדגיש, שהוא מאמין שאם ימצא מוצא של כבוד מלחמה בלתי פוסקת, יקבלו אותו הירדנים הצעירים מהגדה המזרחית ומהגדה המערבית.

בלית ברירה, אמר לי המלך חוסיין, יס תפק ככך שימלך על הגדה המזרחית של הירדן — החלקים שתחת שלטון סבו, ה מלך עבדאללה, נקראו עבר-הירדן — אם זה רצון התושבים.

הדרך לשלום. הוא אמר שיתכנו פת רונות אחרים למצב הנוכחי, אך הדגש היה שהוא מוכן להרחיק לכת עד כדי הקטנת ממלכתו, אם יחייבו זאת צרכי השלום ב אזור.

מלבד הקורבן האישי שהמלך מוכן להק ריב, יש לציון שעמדתו זו תשמש אתגר לאקטיביסטים הפלסטינאים. הסדר של פ רון הגדה המערבית יעמיד אותם בפני ה ברירה לנסות לעשות משהו בשלום מן ה מדינה החדשה שלהם, או להמשיך בהתנג דות מתוך שטחם.

זהו רק אחד הקשיים הנוראים החוסמים

החשובים בעולם. כאשר נשאל אחד מהם, עליי העולם הזה, לתגובתו על דברי חר סיין, הציב: "ברור שזה דבר רציני. אבל לפני שאוכל לקבוע סופית, אני רוצה לר אות אם תוכן הראיון ישודר גם ברדיו עמאן".

ההצהרה הסנסציונית לא שודרה ברדיו הירדני. במקומה באה הודעה הפוכה: אנשי החצר של חוסיין הכחישו את תוכן הראיון. המלך, כך אמרו, לא הובן כראוי. הוא רק דיבר על הענקת מידה רבה של שלטון עצמי לתושבי הגדה המערבית. אם זה מה שהם ירצו — אחרי הפיפי הישראלי. על הפירות, או עצמאות פלסטינית — לא דובר.

על כן התקבל גאווין יאנג במישנה עניין בישראל, שעות אחדות אחרי ששודרה ה הכחשה הרשמית. "חוסיין הצהיר או לא הצ היר מה שכתבתי" שאלו אותו. והוא השיב בכל התקיפות: "הצהיר".

עיתונאים ממעמדו מקפידים לדווח את ה אמת, ביחוד במקרים מסוג זה.

ידיעה של סופר מעריב בפאריס רמזה על סיבה אפשרית לפירסום ההכחשה. אמרו מקורות פלסטינאים, לדברי מעריב: אירגוני החבלה — ובעיקר מפקד אל-פתח יאסר ערפאת — הם שאילצו את חוסיין לפרסם את ההכחשה.

★ ★ ★

הכדור

מתגלגל

ת היה סיבת ההכחשה כאשר תהיה, תיאפשר למחוק את ההצהרה כאילו לא היתה ולא נבאה. ייתכן שחוסיין הש מיע אותה ברגע של עייפות, או כדי לבחון את התגובות שהכרזה זו תעורר. מכל מקום — הכדור נזרק, ואין ספק שהוא ימשיך להתגלגל ביתר שאת.

כדור שצמו מדינה פלסטינית עצמאית, קשורה בהסכם שלום עם ישראל ממערב, ומקיימת יחסים הדוקים עם ירדן ושאר העולם הערבי ממזרח.

הרעיון אינו חדש. הוא לא נולד במוחו של חוסיין, תוך כדי שיחה עם גאווין יאנג. רעיון זה הועלה בצורה מפורטת, למחרת מלחמת ששת הימים, עליידי ישראלים ו פלסטינים כאחד. ממשלת ישראל וממלכת ירדן עשו יד אחת כדי להורידו מן הפרק. אבל תיאפשר להרוג רעיון טוב. הוא שב ועולה פעם אחר פעם — כי הוא טומן בחובו את הגרעין המעשי היחידי לפיתרון של שלום.

בין הפלסטינאים עצמם, הפך רעיון ה מדינה העצמאית לנושא מרכזי של ויכוחים ובידורים. אין כמעט עיתון או כתבי-עת ב שפה הערבית, בישראל ובשטחים המוחז קים, שאינו מקדיש לו עמודים שלמים.

הדוכן הלוותר

גדולי המנהיגים הפלסטינאים בגדה ובירור שלים מביעים את דעותיהם בגלוי — בעל פה ובכתב — בעד וגגד הרעיון.

הם לא יחדלו מכך, בגלל ההכחשה מ עמאן. להיפך: דורשי המדינה הפלסטינית יגבירו את מאמציהם, ואין ספק כי השבועות הקרובים יספקו כותרות רבות בכיוון זה.

אם ממשלת ישראל תסכים לחפש פיתרון בכיוון זה — עשויים שבועות אלה אף להצמיח את הניצנים הראשונים של שלום.

● העולם הזה היה העיתון הראשון ש רמז על אפשרות זו. בהסתמכו על מקור רות מעולים. בידיעה במדור תשקיף (העולם הזה 1630) נאמר: "פעולות התגמול של צה"ל, שהפילו קורבנות רבים בערים ובכפ רים, הביאו את העבר-ירדנים לידן מחשבת כי מוטב להם להסתפק במדינה קטנה מ שלמה, עבר-ירדנית, תחת להיפגע ללא-הרף בגלל הפלסטינים, השונאים אותם. והגורמים להם צרות בלייטוף בפנים ובחוק".

שלום, משא הרובץ במידה רבה על הער בים מכל המעמדות, על מדינאים נייטרא ליים כאן, ועל המלך חוסיין עצמו.

★ ★ ★

הכחשה

מגוממת

עד כאן הציטוט מתוך אובזרבר. בין המעטים שלא היו מופתעים מהצהרת המלך חוסיין היו המומחים הישראליים ל ענייני המרחב. הם ידעו זה מכבר, שאכן מוכן שלט ירדן לוותר על הגדה המערבית — ובלבד שיניחו לו לחיות בשקט בממלכתו המוקטנת. הוא יקבל תמיכה אמריקאית וסעודית, ויהיה מלך עבר-הירדן — כפי שהיה סבו עבדאללה עוד לפני פרוץ מל חמת 1948.

מה שעשה רושם על אותם מומחים היתה העזתו של חוסיין לומר זאת בגלוי, אמנם לא ישירות, בנאום לאומות, אבל בכל זאת לעיתונאי מוכר, נציגו של אחד העיתונים

בים. והאם אדמת ישראל מסוגלת לכך? האם הישראלים מוכנים באמת להיסוג מהגדה המערבית? הערבים מצביעים על כך, שמאז מלחמת יוני לא היתה אפילו נסיגה סמלית קטנה ביותר מאיוז שהיא אדמה ערבית.

מעל לכל יש חשיבות עליונה לשאלה, שאפילו אם תושבי הגדה המערבית יקבלו הסכם כזה — האם יקבלו אותו גם איר גוני החבלה הפלסטינאים?

התיאוריה שמאחרי טענות המנהיגים ה ערביים, המצודים בהסכם, היא שהשאלה היסודית של פלסטיין וישראל תמצא את פתרונה בטווח הארוך עליידי התמוגות ה רגתית של האוכלוסיות, הכלכלה והחברה,

● כאן מתחיל העיתונאי האנגלי משפט במילים "ראש עיריית שכם" — אך המשפט לא הושלם. כנראה רצה להביע את הערכתו של חמדי כנעאן, כי אירגוני החבלה לא יקבלו הסכם זה, אלא יימזדו על החזרת הגדה המערבית לממלכת חוסיין.

עניין סודי בהתל

לב שתול אינו דחוף

שתי הצעות דחופות לסדר-היום הובו או השבוע בפני הנשיאות — שהחליטה באורח שיגורתי, לשלול את דחיפותן. שיחות נציגי ממשלת ישראל עם מר ויליאם סקראנטון, והסרי כוויים לתפנית אפשרית במדיניות הממשלה האמריקאית, בראשות מר ניקסון, כלפי ישראל.

זה לא דחוף. השתלה הלב שבוצעה לאחי רונה, קידום הרפואה להצלת חייו אדם והסרת המיכשולים מצד גורמי מים המונעים השתלה ומחקר מת-אים.

אלוף פיקוד המרכז

גם זה אינו דחוף, לדעת נשיאות הכ"ס. רצינו להעלות נושא זה כהצעה רגילה, אולם נסתבר כי שר-הבריאות עסוק, ואינו יכול להתפנות למטרה זו. לכן לא זכתה פרשת הלב השתול, שגרי מה להתרגשות במדינה כולה, לאיזכור כלשהו בכנסת.

חוץ מזה דחתה ועדת-הפירוש של הכנסת את העירעור שלנו על מחיקת קטע מנאומו המדיני מלפני שבועיים מן הפרוטוקול. נקבע רשמית כי יו"ר הישיבה יכול למחוק מה שהוא רוצה.

בינתיים הגשנו שלוש הצעות דחופות חדשות לסדר היום:

- המסקנות לדחופות המתבקשות מהכרזתו של המלך חוסיין בדבר הס-כמתו לחקמת מדינה פלסטינית.
- הצורך במינוי ועדת-חקירה לבדיקת קת האשמות בדבר דיווח שר-החוץ ערב מלחמת ששת-הימים.
- פגישת ניקסון-דיין, ושינוי אפשרי במדיניות הממשלה החדשה בארצות-הברית כלפי ישראל.

גם בשטחים שעליהם היא מוכנה לנהל משא ומתן, למען החזרתם?

לוי אשכול (אחרי היסוס ניכר): כאשר נחליט להקים יישוב במקום מסוים, או במקומות מסוימים, נחליט על יסוד זה כי אלה שטחים שהם ישראל.

היתה זאת, כמובן, פצצה — הדועה מפורשת על הכוונה לספח כל שטח שבו אושרה התנחלות. האמת יצאה מן השק. אבל משרד ראש-הממשלה, שהבין כי אשכול נכנס כאן למלכודת, הודור לפרסם עוד באותו יום "הבהרה": שאשכול התכוון רק ליישובי-קבע, לא להתיישבות.

עיון בתשובה הגיל יוכיח כי "הבהרה" זו אין על מה לסמוך.

המרצע יצא מן השק

בימי חמש הכנסות הקודמות לא היתה השאלתה אלא האחרת החורגת בבית. אך מרגע שחדרה סיעתנו לכנסת, היא שינתה את דמותה. הפכו אותה לנשק חשוב במאבקנו — ורוב הסיעות האחרות חיקו את שיטתנו זו, כפי שהן מחקות את כל שיטור-הינה.

עכשיו הפכה השאלתה לחלק החשוב וה-מעניין ביותר בכנסת. מאז גם קולו של גח"ל ככוח אופוזיציוני, והוגבל כוחו לה-גיש הצעות-לסדר-היום והצעות-חוק פרטיות, נמסרות רוב ההודעות החשובות של הממ-שלה בצורת תשובות לשאלות — ובעיקר תשובות ל"שאלות נוספות" אקטואליות מ-צידינו.

אחת ההודעות החשובות ביותר בכל תולדות הכנסת נמסרה השבוע. ראש-הממשלה ענה על שאלתה, כי ה-ממשלה אישרה התנחלות של בחורי-ישיבה בחברון. היתה זאת תשובה שיגרתית, שפת-חה פתח לשאלה הרבה יותר חשובה.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): אדוני ראש-הממשלה, האם בעת בחירת מקומות להתנחלות מובאות בחשבון תוכניות הממ-שלה, או תוכניות חברי הממשלה, הקוב-עות על איזה שטחים מוכנה הממשלה ל-נהל משא-ומתן, ועל איזה שטחים לא?

ראש-הממשלה לא השיב, כאילו לא הבין את השאלה.

אורי אבנרי: אם לנסח את השאלה בצורה אחרת — האם הממשלה מתירה הת-נחלות במקומות שעליהם היא מוכנה לנהל משא-ומתן עם מדינות-ערב, לשם החזרתם?

שוב לא השיב ראש-הממשלה.

אורי אבנרי: שאלתי היא פשוטה — האם נותנת הממשלה היתרים להתנחלות

בשנה הבאה. יספלו בהם 410 פקדי המשרד.

השר משה דיין אישר כי אומנם הוכו תושבים ברמאללה בעת העוצר שם. הוא הודיע כי האחראים לכך יועמדו לדין.

סגן שר-הפנים הבטיח לנו, בתשובה לשאלה נוספת, כי עבודות ציור-הביוב בראשון-לציון לא יחודשו, עד אשר יאושרו על-ידי ההודעת המחוזית. הוא גם טען כי לא נמצא צורך לבדיקת פרשת סגן ראש-העיר (הדתי) בירושלים, שהואשם בכך שהבטיח לערבים בירושלים המיוזחת פרוטקציה במשרד-הפנים (הדתי) תמורת תמיכה במפלגה.

מדוע פורסמה ההודעה על פועולת צה"ל? — פיצוץ הגשרים ותחנת-החשמל במצריים — על-ידי משרד-ראש-הממשלה? לוי אשכול ענה כי שר-הביטחון העריך כי מוטב שדובר צה"ל יתייחס רק לצד הצבאי.

הוסכם איפוא? כי הסבר הרקע ינתן על-

אולי תמהת השבוע לקרוא בכמה עיתונים על פעולה מסוימת של סיעתנו, שאני עצמי לא דיחתי לך עליה. הדבר התפרסם עתה, בעל כורחי ובניגוד לרצוני. אני עצמי סבור כי השתיקה היתה יפה לה, ועתה אני רואה את עצמי חופשי לדווח עליה בהרחבה.

אך מאחר שמהו מזה התפרסם, אספר לך בקצור על העניין. הוא נוגע לחלק משליחותנו בכנסת, המבוצע הרחק מזרקה-הפירסומי, אך העולה בחשיבותו — לדעתנו — על כל שאר מעשינו.

העניין התחיל כשפנו אלי כמה בחורים צעירים, עתירי-זכויות מאין כמוהם בארץ זו, וביקשו לחקור פרשת התקלות מסוימת עם חוליית של ארפתה, בה נהרגו חמישה סבלים של אירגוני-החבלה אחרי שנכנעו. הם פנו אלי מפני שהם רואים בסיעתנו גוף הקרוב לבעיות צה"ל, שאינו מהסס להיאבק בעניין מצפוני.

הצעירים דאגו לא רק לטוהר הנשק העברי, אלא גם לשלום חבריהם. ברור שאם ישתכנעו החבלנים כי סופם למות בין כה וכה, הם ילחמו עד הכדור האחרון, דבר שיביא לקורבנות דמים בין חיילי צה"ל ואנשי מישמר-הגבול — כפי שקרה בהיתקלות בה נהרג אל"מ אריק רגב וגד מנלה.

נקטתי, בסודיות גמורה, בפעולה מסוימת בחוגי הממשלה וצמרת צה"ל. לזכותו הרבה של הרמטכ"ל, רב-אלוף חיים בר-לב, יש לציין כי התייחס ברצינות ובחומרה להאשמות. מאז אותה פרשה נעשה הכל כדי לשכנע את החבלנים כי הם יכולים להציל את חייהם על-ידי כניעה. הדבר משודר להם ברמקולים בעת ההיתקלות.

חבלנים שבויים רואיינו בטלביזיה, כדי שחבריהם מעבר לגבול יראו שהם חיים ובריאים.

למרבה הצער, דאג משהו להדליף משהו מפועלתי זו לחו"ל. עיתון בשם פיס ניוס, שהוא ביטאון חסר-אחריות ועיוני לישראל, פירסם ידיעה מקוטעת, מגמתית וארסית, תוך שירבו שמי בכחנה. אני סבור כי זוהי פעולה פרובוקטיבית של ישראלים מסוימים בחו"ל, שעת דעתי עליהם כבר פירסמתי.

על-כ-ל-פנים, אחרי פירסום זה נאחו בעניין ח"כ תופיק טובי, איש רק"ח, שהגיש שאלתה לשר דיין, בה שאל מה האמת בדבר התערבותי שלי באותה פרשה. השבוע השיב דיין: "אני יודע על הפירסומים בחו"ל, אבל אני יודע על חברי-הכנסת אורי אבנרי, הנושא נחקר כדת וכדן, ונמצא שהאשמה שהובאה נגד אלוף פיקוד המרכז אינה נכונה. כל פעולתי בפרשה זו נבעה מטעמים מצפוניים — וכחנתי היתה שתישאר סודית, כמו פעולות אחרות של סיעתנו שעליהן לא מסרתי בוד"ל לבוהר, מטעמים ברורים. אני מצטער שפעולה זו פורסמה.

אך לפחות תועלת אחת יש בעירסום: פרשה זו מוכיחה שוב באיזו רצינות מתייחס צה"ל לטוהר נישקו.

ואולי מותר להסיק עוד מסקנה: חשוב שתהיה בכנסת סיעה שהלוחמים מתייחסים אליה באימון, ושאניה נרתעת מלפעול גם בעניינים אשר עסקי-מפלגות, החרדים לפופולריות, אינם מעזים לנגוע בהם אפילו בסוד כמוס.

מביאפרה וסודאן

למבריה וראשון

התשובות הבאות ניתנו בשבוע שעבר ל-שאלות שלנו ולשאלותינו הנוספות:

שר-החוץ הכחיש את הידיעה כאילו מר ד"ר יארינג כי ישראל החליטה להישאר בשארם אל-שייך, להבטחת השיט הישראלי.

אורי אבנרי: האם נקבע, כבוד השר, איזשהו גבול של זמן לשליחותו חסרת-התוצאות של מר יארינג?

אבא אבן: הבנתי מהסגיר יארינג, בפגישתנו האחרונה, כי בדעתו להמשיך לעי-מוד לרשותם של הצדדים הנוגעים בדבר ללא הגבלת זמן, ולדעתי זו החלטה נכונה, כי החתירה לשלום צריכה להיות מתמדת.

אם נוצר קפאון, יש לחדש בירורים, בדיקות ויוזמות מדי זמן בזמנו.

● לשאלתנו מה עושה הממשלה כדי לפעיל נגד רצח-העם בדרום-סודאן, הודיע השר אבן כי הפעולות הן: נאום שלו בכנסת, והודעה של נציג ישראל בעת ויכוח באחת מועדות אר"ם.

● מה עושה משרד-החוץ נגד רצח-העם בביאפרה? השר ענה כי יו"ר ה-כנסת הפיץ בין הפרלמנטים בעולם את נוסח החלטת הכנסת, שנתקבלה בתום ה-וויכוח שבא ביוזמתו.

אורי אבנרי: אדוני שר-החוץ, נוכח הידיעות המדיניות ביותר המגיעות מביאפרה, רה, דווקא בשבוע האחרון, על אפשרות של מותם ברעב של מיליוני אנשים, בעוד חודשי-חודשיים, האם אתה סבור שיש אפשרות של פעולה נוספת מטעם משרד-החוץ, בי-אור"ם ובמקומות אחרים?

אבא אבן: שוב, כפי שהסברתי ב-וויכוח הכללי בעצרת האו"ם, גם שאלת ביאפרה אינה עומדת על סדר-היום של העצרת. עובדה משונה ומעציבה היא, ש-

אבא אבן

אורי אבנרי: אדוני שר-החוץ, האם לאחרונה היתה פנייה, בצורה כלשהי, מצד ממשלת ארצות-הברית הנוכחית, או זו ה-מתכונת לחיכום בקרוב לתפקידה, שהכילה תוכנית בת שבעה טיפים, וביניהם נסיגת ישראל מתעלת-סואץ תמורת חופש-השיט לאזניות ישראליות? האם היתה מצד ממשלת ישראל תגובה על כך?

אבא אבן: אדוני היושב-ראש, אני מציע שהשואל הנכבד יגיש שאלתה חדשה, כי הסוגיה הזאת יותר רחבה מזה הנדונה.

● סגן שר-הקליטה, אריה אליאב, השיב לשאלתה שלנו כי הוא מעריך שבשנה הנוכחית יגיעו לארץ 30 אלף עולים (מכחצית הריבוי הסבעי של האוכלוסיה ה-ערבית בשטחים המוחזקים) ומיספר דומה

ההיסטוריון בטוד מאה שנים 'אמר: "כאן נפלה ההכרעה!"

הון; אין ביטחון ללא שלום, ואין שלום ללא הכרה בזכויות הזולת.

מיום ליום מתרבו ההוכחות לכך שהעם השכן מוכן להיכנע של שלום. למושל סקרנטון הוגשו, באמצעות הרגירות האמריקאיות, שתי הצעות של ערבים פלסטיניים, שרצו להביע באונו את רעיון הקמתה של מדינה פלסטינית, שתחיה עימנו בשלום. היתה הכרזתו של השיד אל-ג'עברי בזכות מדינה פלסטינית; היה מאמר של עזיז שאחדה בזכות מדינה פלסטינית; היה מאמר של עסקן חשוב, אל-כארוקי, בעיתון אל-קודס המופיע כאן בירושלים, בזכות מדינה פלסטינית.

והשוב מכל: אף אחד מאלה, שקראו בגלוי להקמת מדינה פלסטינית, לא נפגע עד היום הזה עלידי שום מעשה-טרור של ארגוני-ההתנגדות. זוהי עובדה שיש לתת עליה את הדעת!

"ההיסטוריה תדון אותנו!"

כשעלה בפעם שעברה על דוכן זה, קרא חברי-הכנסת תמיר שיר של משרד מסויים. אקרא כאן את הדעה הנגדית, קטע שפורסם היום בעיתון "הארץ".

בבכוד הראוי, תיבת-דואר 6484 תל-אביב, הידועה בציבור כתנועה לטיפול השטחים המשוחררים: אני שונאת אותך.

את המודעות הדמוגיות הפוסטיביות שלך, את ההיסטוריה הלאומית המבצירה שלך, את פניותיך לגנרלים ש"יקחו את העניינים לידיים, את עצם קיומך.

לכי בדרך כל הארץ (השלמה)

חתום: סילבי קשת.

ההחלטה על ההתנחלות פירושה בחייהם של היסטוריונים. זו הבחירה העומדת לפנינו

ויכוח קצר, אך נוקב, נערך השבוע כאשר שמואל תמיר העלה הצעה-לסדר-היום, בה תבע להתנחל מייד בכל השטחים המוחזקים, בטענה שזה יבטיח את השלום.

ראש-הממשלה ענה בסיגנון גלגני, ותבע להסיר את

ההצעה מסדר-היום משום שהממשלה מטמלת בכל ה- מרץ בהקמת התנחלויות. הצעתו נתקבלה. נמנעתי מחצבנה ונימקתי זאת בהצטרף הקצרה ה- באה:

אורי אבנרי: נמנעתי מהצבעה, כי לא ידעתי מה ה- הבדל בין שני הצדדים.

זהו ויכוח בין שני נחלנים. הקול קול תמיר, והידיים ידי אשכול. ואני אינני סוחר מהקול של תמיר; אני פוחד מה- ידיים של אשכול.

ההכרעה שלפנינו היא הכרעה גורלית. הי- היסטוריון בעוד מאה שנה יאמר: כאן, בנקי- רה הזאת, נפלה ההכרעה על גורל המדינה.

"המלחמה היא שלום"

התנחלות פירושה סיפוח. אם היה איזה ספק בכך, בא ראש-הממשלה שלום, ובתשובה לשאלתה שלי אמר ב- פירוש: במקום שתקום התנחלות, שם מדינת ישראל.

מנחם דיין (חרות): כואב לך על כך? אורי אבנרי: סיפוח פירושו של היה שלום; לא עם המדינות הערביות שמסביבנו, לא עם העם הפלסטיני ש- בתוך הארץ.

ההנמקה של חברי-הכנסת תמיר היום, ובפעמים אחרות, מזכירות לי ספר בשם 1984, שעליו מתנוססת הסיסמה "המלחמה היא שלום; העבדות היא חרות; הבערות היא כוח".

כנגד זה אנו אומרים: אין עתיד ללא ביטחון

זה בוער:

שרות כיבוי

ארצי!

אחד מתפקידינו בכנסת הוא להפיק רעיו- נות חדשים — ולא רק בשטח המדיני.

רק לעיתים רחוקות קורה שגם נציג הממשלה מעז להגיד בפומבי כי רעיון מהפכני הנושא את התחית של סיעתנו, הוא נכון. השבוע קרה גם זה.

מאז ימינו הראשונים בכנסת הספנו ל- רעיון מהפכני: לבטל את שירותי-הכבאות המקומיים, ולהקים חיל-כבאים ארצי. תחיל- לה עברה הכנסת על כך בשתיקה של ויל- זול. אך במשך הזמן נמצאו לרעיון חסידים.

לפני שלושה שבועות, בדיון על חוק שירותי הכבאות, חזרנו על רעיון זה בתוקף: אורי אבנרי: השדרה במל-התעופה לוד, והשריפות שקדמו לה, נותנים יתר דחיפה לדרישה שהשבעונה כמה פעמים מעל בזה זו, ואני רוצה להשתמש היום בהזדמנות זו כדי להשמיעה פעם נוספת: יוקם חיל ארצי של כבאות. יופקעו ענייני הכבאות מידי העיריות, הכושלות ברובן; יושם קץ למצב המפזר הנוכחי.

היום יותר קל לי לדבר עליך מאשר לפני שלושה שבועות, בדיון על חוק שירותי הכבאות, חזרנו על רעיון זה בתוקף: אורי אבנרי: השדרה במל-התעופה לוד, והשריפות שקדמו לה, נותנים יתר דחיפה לדרישה שהשבעונה כמה פעמים מעל בזה זו, ואני רוצה להשתמש היום בהזדמנות זו כדי להשמיעה פעם נוספת: יוקם חיל ארצי של כבאות. יופקעו ענייני הכבאות מידי העיריות, הכושלות ברובן; יושם קץ למצב המפזר הנוכחי.

צער בעלי חיים

וצער בעלי פקידים

שאלתי את שר-הבריאות כמה אגודות לצער בעלי-חיים קיימות במדינה, ובכמה משתתפת הממשלה בתקציביהן.

השאלתה הועברה, כנראה, לראש-הממש- לה. הוא ענה שיש אגודות, וכי ה- ממשלה אינה תומכת בהן בכלל.

אורי אבנרי: איזה מוסד של הממש- לה ממונה על שטח זה, או מקיים מעג טס- חברות אלה?

לוי אשכול: השאלתה שלך הופנתה לשר-הבריאות. מדוע באמת זה הגיע אלי, כדי שאשיב עליה — אינני יודע. אני הייתי אומר שזה שייך לשר-הבריאות.

רון שהציעו חברי-הכנסת אורי אבנרי ומ- נחם כהן, שהוא בבחינת "תפסת המרובה" עשוי להביא למצב של "תפסת". הם הציעו להפוך את שירותי-הכבאות לשירות ארצי.

השבוע חזרתי לרעיון זה, בשעה שמש- דיין הביא לכנסת הצעה להאריך את תקנות ההתנגדות האזרחית.

ניתחתי את הסכנות הכרוכות בהתנגדות הטרור, ואת האפשרות שתפרוץ מלחמה בה- יפעיל גם האויב טילי קרקע-קרקע וי- קרקע, נוסף על נשק כימי וביו-לוגי, ואת חוסר-ההתאמה של הגייא לתפקידים חדשים אלה.

אורי אבנרי: ... כבר העליתי מעל דוכן זה את המחשבה שהגיע הזמן לרכז את כל שירותי הכיבוי ברחבי המדינה ב- שירות כיבוי אחד ויחיד, תחת מפקד ארצי, עם מסגרת ארצי, שיוכל להזיז את כוחותיו בארץ הקטנה שלנו בקלות, שיהיה מתורגל להזיז כוחות בקלות, מבלי שיהיה צורך לעבור מנגנונים ביורוקרטיים של אגודות- ערים, וכדומה.

הייתי מרחיב את הרעיון ואומר: לשלב יחד שירותי-כיבוי ארצי, שירות רפואי ארצי ושירותי הגייא ארצי, שירות ארצי כולל, או לפחות לשלושה שירותים ארציים שיהיו משולבים לחלוטין בכל מקום ומקום.

(מובן) שלא החמצתי את ההזדמנות כדי להתפלמס עם משה דיין על דבריו בטל-ביו- יה. שהוא מעדיף "קיפאון" על פני "שלום כפוי", מבלי להזכיר כלל את האפשרות השלישית: שלום ביוזמתנו והרי "קיפאון" של קו הפסקת-האש אין פירושו קיפאון של הטרור, או קיפאון סכנת-המלחמה הכוללת!

בהם שריפה. הוא אומר שבתי קולנוע בנויים מעץ; תיאטרון חיפה הוא צריף עץ בתוך בניין של אבן; יש בית קולנוע שכל התיקרה שלו עשויה מעץ זליק. בכל יום עלולים להיעשות מעשי-טרור בבתי קולנוע, הטרוריסטים יכולים להשתמש ב- פצצות בתערה — אין אפשר להסביר ב- שנה זו מצב שבו אין שירות ארצי, שבו אין חוק ארצי המחייב בניינים חדשים לעבור ביקורת של כבאות עוד בשלב ה- תכנון?

עוד בהמשך אותו ויכוח קפצו כמה ח"כים אחרים, כמו כהן ממעי, על רעיון זה, אימצו אותו לעצמם. השבוע השיב על כך סגן שר-הפנים, ישראל בן-מאיר, בקטע מוכן מראש שהתפרש כאישור זהיר ראשוני לרעיון:

ישראל בן-מאיר: ... נכון שהפית

בפעמים הקודמות, כי דחקא היום מצאתי תימוכין לדיעה זו בדבריו של מפקד שירות הכבאים באגודת-הערים חיפה, מר מנחם נוי- עמ, אשר דבריו התפרסמו היום בעיתון הארץ: "מערך שירותי הכבאות במדינה לקוי ביסודו, והוא מפוצל 24- שירותי- כיבוי, בעוד שמן הרצוי היה לקיים שירותי- כיבוי ארצי אחד בכל המדינה... הפיצול גורם למחלוקות בשטחי האיומן והציוד, ו- הדברים הגיעו עד אבסורד". הממשלה ממנת היום כמחצית הוצאות הכבאות בארץ. מדוע מוכרח סכום זה לעבור דרך מנגנונים מקומיים, שאי-יעילותם היא שסידור בארץ? אנשי אל-פתח התרברבו שהם גרמו ל- שריפה בלוד. אנחנו יודעים שאין זה נכון. אבל זה הרי יכול לקרות מחוץ לארץ הכבאים בחיפה מזהיר בפני מה שעלול לקרות בבתי-הקולנוע בחיפה אם תפרוץ

חיילים בגשם - פקידים בדירות-שרד

לשתיולת לבבות, לקביעת המחט של התורם ולבחירת התורם?

לראש הממשלה: האם הביא המושל סקרנטון, שליחו של ניקסון, חוכמות-שלום חדשות?

לשר אבן: האם הגישה ארצות-הברית תוכנית חדשה, בת שבעה סעי- פים, לפיתרון בעיית ארץ-ישראל?

לשר ארן: האם גרשמו תלמידים מבני השטחים המוחזקים במוסדות ה- השכלה בישראל?

בין השאר הגשנו השבוע את השאלות הבאות:

לשר דיין: בצמחתי-דרכים רבות, שבהם מכתבים חיילים לטרמפים, אין סכנות. עם התחלת הגשמים, נרשמים חיילים המוכים שם שעות ארוכות. מה עומד משרד-הביטחון לעשות כדי לספק מחסה?

לראש הממשלה: האם נכונה ידיעת השבועון האמריקאי ניוסוויק, כי ממשלת ישראל כבר החליטה להשאיר בידי ישראל את רמת-הגולן, רצועת-עזה וישראלים אל-ישיין, ולפרוץ את חצי-האי סיני?

לשר דיין: האם נכון כי משרד-הביטחון רכש בשעתו דירת-שרד לסגן שר-הביטחון (לשעבר) צבי דינשטיין, וכי לאחר מכן נמכרה הדירה לדינשטיין? באיזה מחיר?

לשר אבן: האם נתקיימו לאחרונה מגעים בין דיפלומטים ישראלים ו- סובייטים?

לשר ורהפטיג: האם נכון כי לפני כמה חודשים פנה שר-הדתות אל הרבנות הראשית, כדי שתקבע הלכה לגבי השתתפות לבבות? מה היתה תגובת הרבנים?

לשר ברזילי: מה הן ההנחיות

כספי בטחון לשיחוד עתון

על שאלתה, שלנו מלפני 20 חודשים נאלץ לוי אשכול להודות סוף-סוף כי משרד-הביטחון (בימי כהנא שמעון פרס) תמך בשבועון הלונדוני ג'ואיש כרוניקל (שתמך בפרס ובדיין), בצורה של רכישת כמות גדולה של גליונות.

אורי אבנרי: קודם כל, אני שמח שראש-הממשלה עונה על שאלתה זו לפני שמלאו

לה שנתיים. רצוני לשאול: מה זה עניינו של משרד-הביטחון דווקא לרכוש עיתונים או לתמוך בעיתונים? במה זה נועד לתקציבו של משרד-הביטחון או בסמכויותיו?

לוי אשכול: אפשר לפרש זאת לכאן ולכאן. עובדה היא שאני גרמתי לכלל הפסקת הרכישה. אבל אפשר להבין לפעמים שמשרד-מסויים, אולי לשם צרכים מיוחדים — ולא אכנס לפרטים, והמבין יבין — מעוניין שיקראו את הדברים הללו.

המבין יבין כי ה"ה בגוריון, פרס ודיין השתמשו בכספי משרד-הביטחון (!) כדי לקיים עיתון שתמך באינטרסים הפוליטיים הפרטיים שלהם.

השולם הזה מגיש את התמונות שהארץ רצתה לראות:

יצחק סולם נאבק על חייו בתוך חדרו הסטרילי

כאן פועם הלב השתול

ל יבותיהם של אזרחי ישראל פעמו השבוע בקצב אחד עם פעימות הלב השתול בחזהו של יצחק סולם — בעל הלב השתול הראשון בישראל. המדינה כולה עקבה במתח אחרי ניצוצי הכרתו שחזרו אליו מעת לעת, שבוע לאחר שנותח.

האיש היחיד שהצליח לראות את יצחק סולם בחדר ההתאוששות בבית החולים "ביילינסון" (מלבד הרופאים המטפלים בו ואשתו, אשר הורשתה לראותו פעמיים השבוע), היה **יוש גרינברג, כתב "העולם הזה"**. מזה שלא סיפרו הרופאים ומה שי הסתירה אשתו של סולם, מגלה **יוש, בדיווח העיתונאי הבלעדי:**

"יצחק פקח את עיניו. הוא הסתכל ישר לתוך עיני. לרגע היה נדמה לי שהוא רואה אותי, שהוא מבחין בי. מבטינו כאילו נפגשו. עיניו היו נעוצות בי במשך כמה שני יום. אחר כך הם נעצמו שוב. אבל גם ברגע עים בהם היו עיניו פקוחות, קשה היה להבין חין לפיהן, אם הוא שרוי בהכרה.

"הוא שכב על גבי מיטה מוגבהת, מכוסה בשמיכה ירוקה. במשך אותן דקות ביום השני השבוע, שעקבתי אחריו, הבחנתי כמה פעמים שראשו נע. לעומת זאת גופו היה מונח ללא תזוזה.

"פניו היו חיוורים, אבל מגולחים. נראה שרואנים גלחו בכל יום. שפמו אף הוא מסודר. על ראשו מונחת רטייה לבנה. לפעמים היא מכסה את כל פניו. לפעמים מסיר רים אותה מעליו. אחות במדים סטריליים ירוקים, שעברה השתלמות מיוחדת בניתוח חילב בארצות הברית, עמדה לידו כל הזמן. היא הסירה את השמיכה מעל חזהו. בתוך החזה פער חור בתוכו נעוצים שני צינורי רות'גומי, המחוברים למיתקני רפואיים, שמשני צידי המיטה. היו אלה הצינורות של מכונת ההנשמה המלאכותית, שחוברה אל סולם השבוע.

"במקום אחר מחובר אל החזה, ליד הלב, מיקרופון מיוחד, הקשור למגבר קול. בי אמצעותו ניתן לשמוע בקול רם את פעימות הלב השתול בחזהו של סולם. שמעתי את הפעימות. הן בוקעות מהחדר החוצה, דרך החלון, דרכו ראיתי וצילמתי את סולם. כך יכולים האחות או הרופא, הנמצאים דרך קבע בחדר, לשמוע כל הזמן את הלמות ליבו.

★ ★ ★

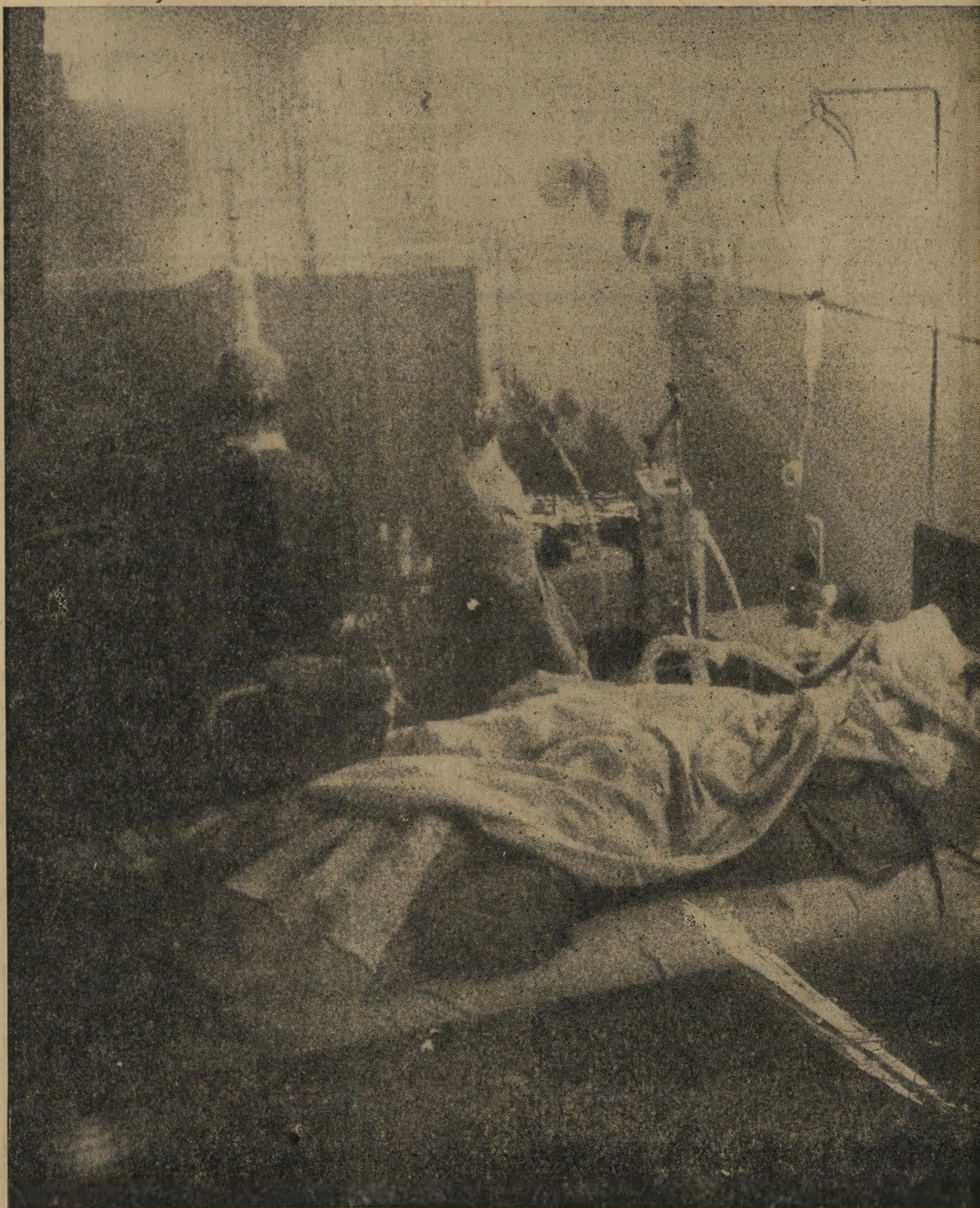
שקיע

בתרדמה

עמוקה

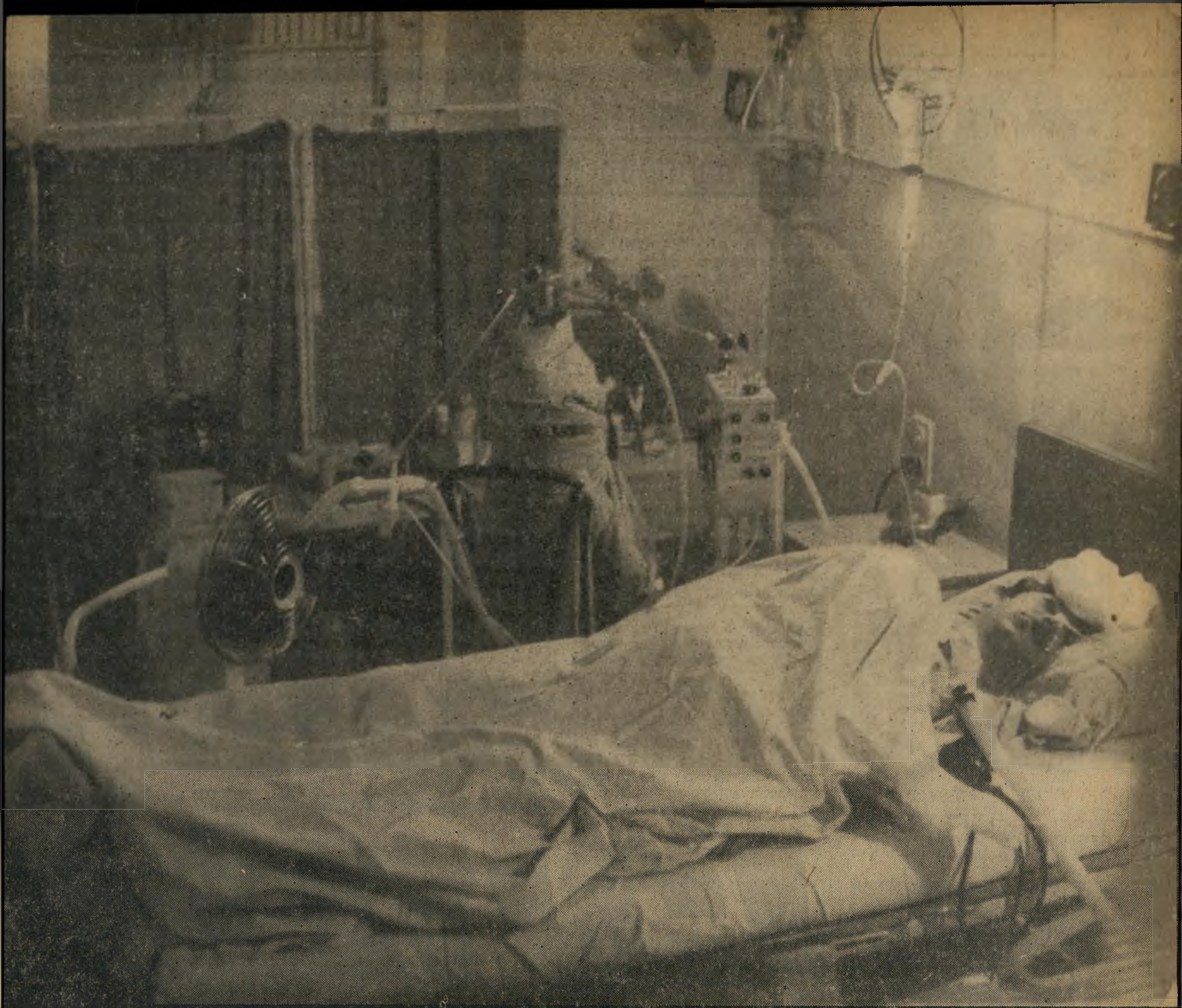
סולם שוכב בחדר החמישי במסדרון המחלקה לניתוחי לב, בקומה ד' של בית החולים. החדר הרביעי הוא אטום לגמרי ומתוכו בוקעים תיקות מנועים, כנר את המכשירים המפעילים את הכליה המלאכותית שהיתה מחוברת לגופו של סולם, אחרי שהתגלה ליקוי בפעולת כליותיו.

"חלונות חדר ההתאוששות בו שוכב סולם, צבועים לבן מבפנים. אולם מעליהם,

רטייה לבנה. מתוך חזהו נראים שני צינורות המחוברים למכונת ההנשמה המלאכותית. האיש ליד המחיצה, בצד שמאל, הוא הרופא, העוקב אחר הפעולה של המכשירים המחוברים אל בעל הלב השתול.

מאחורי עיר זכוכית נראה יצחק סולם, בעל הלב השתול, כשהוא שרוע על מיטה בחדר ההתאוששות, מכוסה בסדין לבן ועל פניו

המכונות המחזיקות אותו בחיים

שבוע עליידי צלם העולם הזה, הוא שוכב על צידו, פניו מגולים ועל מיצחו רסייה. אל

אפו מחוברים צינוריות ההזנה של האינפוזיה התלוייה מעליו. מתוך חזהו בולט צינור גומי עבה המחובר למיתקן רפואי. ליד הצינור נראה המיקרופון המעביר למגביר-קול את פעימות הלב השתול. מצידה השני של המיטה נראית מכונת-ההנשמה המלאכותית ומיכל החמצן שלה.

קבוע חלון נוסף, מסורג, דרכו ניתן לצפות בסולם ללא הפרעה. "המשכתי לעמוד שם, כשהלמות ליבו החדש של סולם פועמת באוזני. האחורה ניגשה והוציאה את אחד הצינורות מתוהי של סולם. בקבוק האינפוזיה התלוי מעלי המשיך להזרים מזון אל גופו. המכשירים הרפואיים המקיפים את מיטתו נראו בפעולה כל הזמן. כשעזבתי את המקום נראה סולם כשקוע בתרדמה עמוקה. אבל פעימות ליבו המשיכו ללחותני, גם כשהתרחקתי משם אל המירפסת."

★ ★ ★

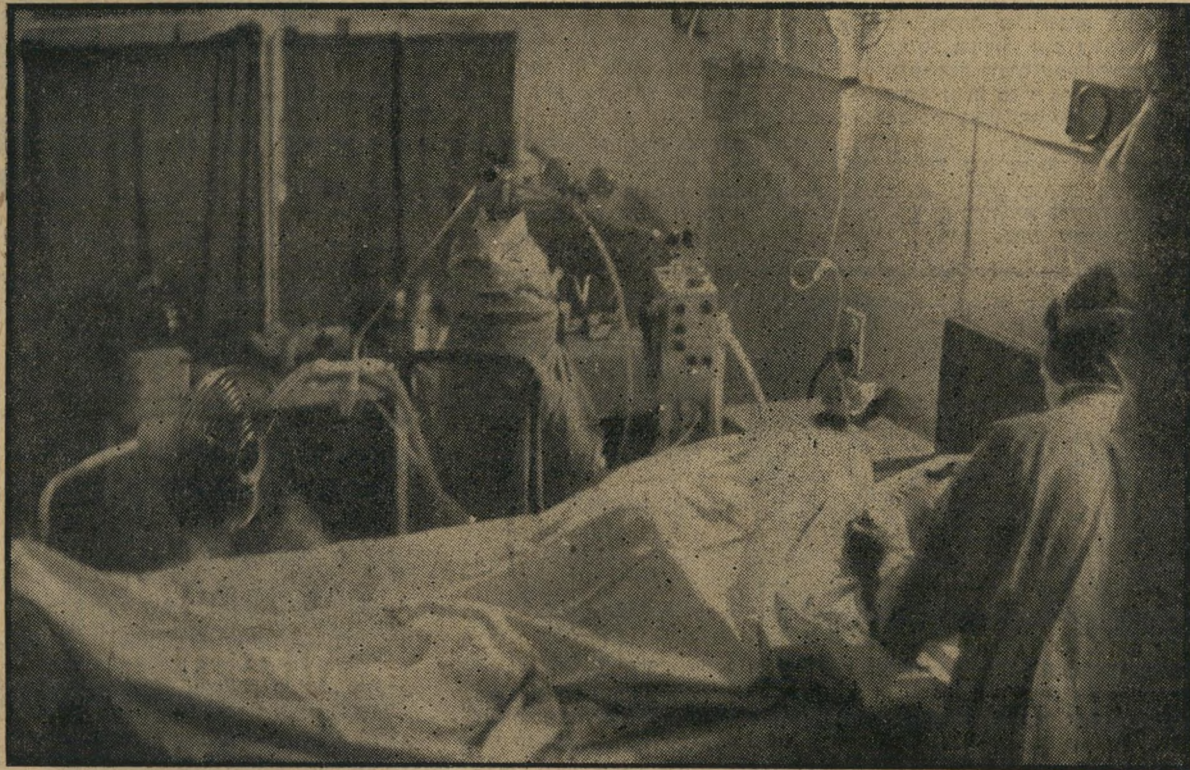
סיכומים

בפעולות

הגוף

יד כאן סיפורו של יוש, שראה את סולם במצב, שהרופאים הגדירוהו כ"חמור אך מעורר תקווה". הכרתו המליאה של סולם טרם חזרה אליו, למרות שהתגובות הביו-לוגיות שלו תקינות. נראה שהפסקה בהסי פקת החמצן למוח, באחד השלבים של ה- ניתוח, היא שגרמה למצב הנמשך של חוסר- ההכרה. לקראת סוף השבוע הסתבר מצבו של סולם יותר, כאשר נתגלה חליקוי בי פעולות כליותיו. במצב זה הופסקה אכפפת המזון המרוכז לגופו, והועלתה האפשרות כי יהיה צורך לשתול בגופו של סולם גם כליה חדשה.

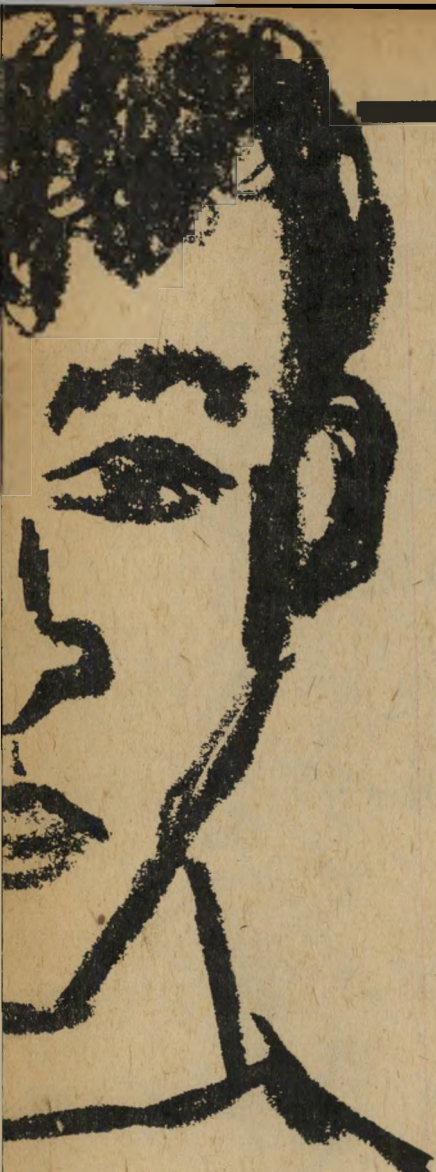
יחד עם הופאיו של סולם ובני משפחתי, קיוותה המדינה כולה כי סולם, שפעולת ליבו החדש תקינה, יתגבר על הסיכומים המתחוללים בפעולת גופו.

האחות המטפלת בו

אחות חדר ההתאור ששות, המתחלפת עם הרופאים בתורנות ליד מיטתו של בעל הלב השתול, נראית

בתמונה בשעת טיפול בסולם. היא לבושה בגדים סטריליים כשעל פניה מסכה סטרילית. מעבר למחיצה נמצאים מכשירים רפואיים נוספים, באמצעותם עוקבים אחר כל שינוי בפעולת גופו של סולם.

אל שורת „הרוצח מדיסלדורף” - „החונק מבוסטון” - „כחול הזקן” וחבריהם מעוררי הפלצות - הצמרץ מעתה שם חדש:

מכונית הרצח

זהו המולקסאגן השכור, בו הסיע אוריאל לייבוביץ את שמחה אחחאל להרי הכרמל, שם אנס אותה ורצה אותה. רועה דרוזי שראה את מיספר המכונית מסרו למשטרה. לרוצח מייחסים מיספר מעשי-רצח.

ההחונק

נרצחות נותרו סימנים של אונס, או נסיון נות לתוקפנות מינית.

אם לא נתקפה המדינה בהיסטריה של אימה ממסורף מין משתולל, הרוצח את קרבנותיו, הרי היה זה רק משום שבשלשה מתוך שמונה מעשי-הרצח, נתגלו הרוצחים. התברר שהיו אלה שלושה אנשים שונים, ללא קשר קורם ביניהם לבין קרבנותיהם.

בדצמבר 1967 נרצחה ויואן שהרבני, נע-רה בת 14 מנס'ציונה. גופתה נמצאה בצד הכביש בית-עובד-נס'ציונה, כשהיא עירומה וסימני חניקה על צווארה. תעלומת הירצחה נפתרה כאשר נתפס הרוצח: אברהם טיפלין (20), תושב ראשון-לציון, שכרח מבית החולים לחולי-נפש בעכו.

בינואר 1968 נתגלתה ליד בית-הספר ל-קציני-משטרה בכפר-שלם, גופתה של שוש-נה ושארי (24), אחות בבית-החולים שלוחה ברעננה, תושבת בת-ים. על צווארה היו סימני חניקה. סימנים שונים העידו כי נאבקה עם רוצחה. גם תעלומה זו נפתרה, כאשר נתפס נהג המונית יוסף נינו, שהורה כי הרג את שושנה, אחרי שניסה להתעלס עימה במוניתו, בהובילו אותה לביתה.

פרשת-רצח נוספת, של חדרנית נתנייתית, שנרצחה בעמדה ליד תחנת-אוטובוס, פועני-זה אף היא, כאשר התברר שהרוצח היה נער מופרע.

היה זה בחודש אפריל השנה, כאשר גופתה של רוזה דרור, חדרנית בת 18, נתגלתה טמונה בחולות נתניה. הסתבר כי היא נרצחה על-ידי נער בן 15, שהיה במוסד ל-נערים מופרעים.

תפילתם של הרוצחים במיקרים אלה העי-דה כי לא מסורף מין הוא המשתולל ו-רוצח. סוציולוגים נטו ליתס את גל הרציחות

הקלסטרון

כך נראה לחוקרי המשטרה רוצ יידיה של הנרצחת. לפי קלטון נתוני הקלסטרון ששיחזרה המשטרה בשעתו — קשור ס

מדיבוי

למשברים נפשיים העוברים על אנשים כי-עקבות אימי המלחמה.

כאשר התגלתה החודש, בחורשה ליד דלית-אל-כרמל, גופתה של שמחה אחחאל בת 17, ממושב אחיעור, שוב לא קישרו בינה לבין מעשי-רצח דומים שאירעו בעבר. כעבור 24 שעות נתפס גם רוצחה — אריאל (סאני) לייבוביץ (21), בנו של אופה מ-שיכון צהלון ביפו.

העובדה שנתורו עוד שלושה מעשי-רצח בלתי מפורענים, נוסף לטיקרה העלמות מסתורי של צעירה מיפו, לא הסרידה אפילו את חוקרי המשטרה. „כשם שמצאנו את

ת 12 חודשים, מאז דצמבר 1967, אירעו בישראל שמונה מעשי-רצח מק-פיאידם, שכמותם היו נדירים במדינה לפני מלחמת-ששת-הימים. בקצב של אחת לחודש-יים בקירוב, נרצחה בישראל נערה צעירה, על רקע מיני. קצב זה מוציא את מעשי-הרצח הרגילים, שלא על רקע מיני, מן-החישוב.

היה דמיון בכל מעשי-רצח אלה. הנרצחות היו ברובן נערות צעירות. רובן ככולן לא היו בנות ערים גדולות, אלא בנות ישובים ייחיים, שהרבו בנסיעה בדרכים. רוב מעשי-הרצח בוצעו בחניקה, אחרי שבגמיות הי-

ועקנין פינקוס
רוצחיהם של ארבעת הנערות, אמרו, „כך נתפס את רוצחי הנערות שטרם התגלו.”

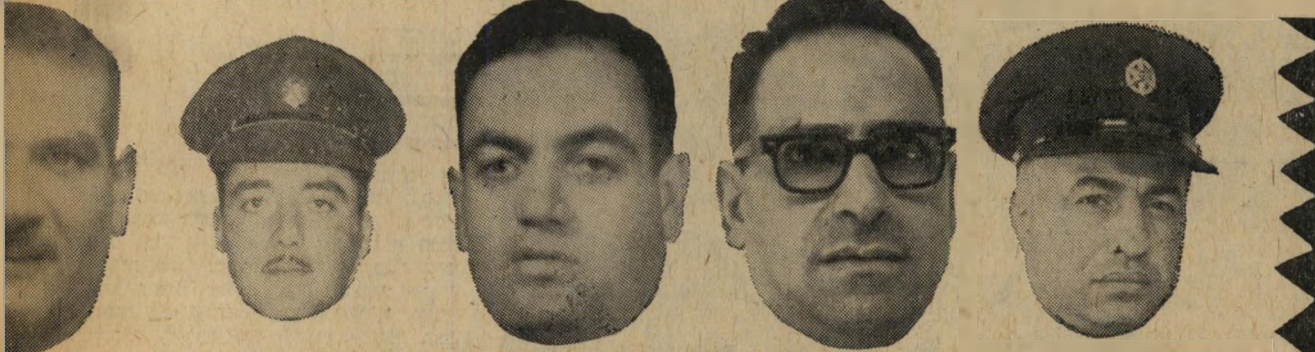
שלוש שנאנסו ונחנקו

ה שבוע הסתבר לראשונה, כי בגל רציחות הי-נערות פעל גם רוצח בסיטונות. תפיסתו של אר-ריאל לייבוביץ הבהירה לפתע לחוקרי המשטרה כי הם עלולים לעמוד מול תופעה שלא ציפו לה כלל — תפיסתו של רוצח שיטתי, שלא פעל רק כתוצאה מ-חף מיקרי וריגעי.

זוהי תעודת הציון-לשבח שקיבל אוריאל לייבוביץ על גילוי אומץ-לב בקרב על תל-עוזות במלחמת-ששת-הימים, כשהיה בשירות סדיר.

צ"ש

הרצח תעלומות שפיענח החוקרים צוות

מפקד ברודו משה ברודו (40), מפקד נפת-חולון, היה ממונה על חקירתו של אוריאל לייבוביץ בקשר לרצח כוכבה פארה באזור באוקטובר השנה. קלסטרון של סאני הורכב ל-פי העדויות שגבה ברודו.

פקד יפתח יהושע יפתח (39), ראש ליסכת החקירות בנפה הדי-רומית במשטרת תל-אביב, אשר בפניו הסכים לייבוביץ להודות ברצח כוכבה פרא-רה. יפתח הוא מורה לשע-בר, שהפעיל ידע פסיכולוגי.

מפקח-מישנה קאדים אנים קאדים (42), עוזרו של פקד יפתח, ערבי יליד יפו, אחד הקצינים הערבים לבוי-דדים במשטרת-ישראל. נטל חלק פעיל בחקירת סאני. החקירה נמשכה 3 ימים ר-צופים, כשהחוקרים מתחלפים.

רביסמו קאזים ניסים קאזים (40), האיש ש-הצליח לאתר לראשונה את לייבוביץ אחר רצח שמחה אחחאל, וגילה לראשונה את הדמיון בינו לבין הקלסטרון של רוצחה של כוכבה פרא-רה, שנרצחה לפני חודשיים.

סמל בנימין חהבה חקירות ותיק אביב, השתתף במשך שלושו-רתו של סאני והודה ברצח נ-הוא גם הוסיף

חוקרי משטרת חדרה, בראשותו של רבי פקד עמנואל פז, הצליחו להעלות רק, שמי רים נאספה כנראה עלידי רוצחה האלמוני, שעה שהמתינה לטרמפ, כדי להיפגש עם ידידה בחדרה. עד היום לא הצליחו החוקרים להתקדם יותר בחקירתם.

שנה וארבעה חודשים לאחר רצח מרים פינקוס אירע באיזור חדרה רצח מחריד, שבוצע בצורה דומה להפליא. ב-15 לאפריל נעלמה שרה ליפא (20), בוגרת בית-הספר תחכמוני בחדרה, שהיתה חניכה בקורס לי-אחיות בהדסה בירושלים ועבדה כמטפלת בבית-החולים מזור ליד חדרה, בו מאושפזים חולים כרוניים. היא נעלמה לאחר שעזבה את ביתה בדרכה לבית-החולים.

גופתה נמצאה אחרי שבוע, במצב של ריקבון, בפרדס סמוך לחדרה. גם הפעם הסתבר כי לפני שנרצחה נאנסה שרה חוץ מאבק עם חוקפה. גם בחזה נמצאו מספר דקירות-סכין אשר גרמו למותה.

לא רק צורת המוות של שרה ליפא היתה דומה לזו של מרים פינקוס, אלא גם דרכה אל המוות. כמו מרים המתניה גם שרה לטרמפ בצומת בית-ליר. האנשים האחרונים שראו אותה, טענו כי נאספה עלידי מכונית אלמונית.

אומנם מרים פינקוס ושרה ליפא נרצחו בדקירות-סכין ולא בחנק, כפי שנרצחו שאר

ראל לרשימת המדינות בהן פעלו רוצחים ידועים, כמו כחול-הזקן, הרוצח מדיטל-דור, החונק מבוסטון ואחרים — ששמו תיהם מעוררים חלחלה עד עצם היום הזה. האם עלול אוריאל לייבוביץ להתגלות כחונק מיפוז?

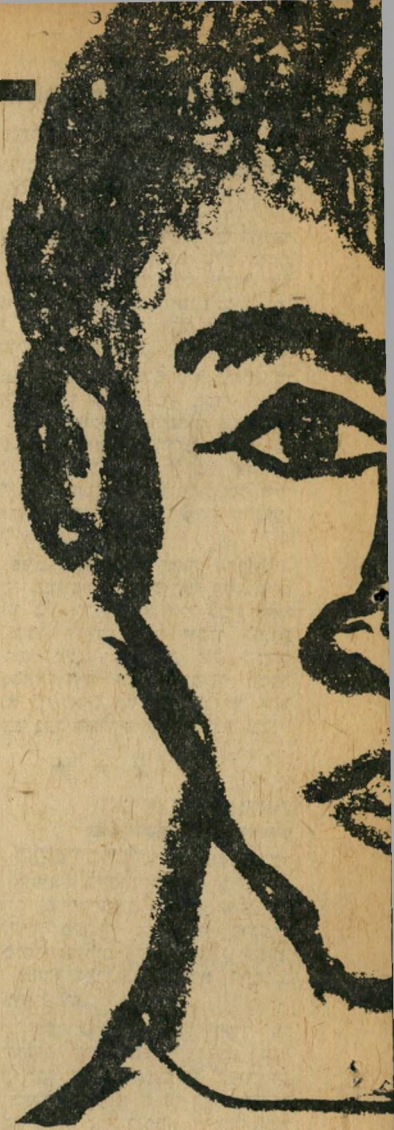
בשעה זו נמצא אוריאל לייבוביץ בידי חוקרי משטרת פתח-תקוה. הם מנסים לקשר בינו לבין רצח שלמית ועקנין, שי-אירע בסוף חודש אוגוסט 1968.

שולמית בת ה-16 וחצי, היתה פועלת במפעלי האריגה של האחים הורוביץ ב-קרית-אריה שליד פתח-תקוה. לאחר שנעלמה מביתה, מצא אחד מעובדי המפעל, כי חורשה ליד בית-החרושת, מספר חפצים אישיים שלה. גשש המשטרה אשר הוזעק למקום, גילה את גופתה של שולמית מתחת לערימת חביות ופסולת בחצר מיפעל שכן. החקירה העלתה כי לפני שנרצחה, נאנסה שולמית באכזריות בחורשה. לאחר מכן נרצחה בחניקה. הרוצח המסתורי גרר את גופתה מהחרושה, הסתיר אותה בערימת הפסולת.

★ ★ ★

שתיים נאנסו ונדקרו

השיטה היתה דומה לרציחותיהם של כוכבה פרארה ושמחה אחוואל, כל השלוש,

ה של הנערה כוכבה פרארה מאזור, לפי עדויות י זה — שצויר עלידי צייר העולם הזה לפי ל לייבוביץ, רוצחה של שמחה אחוואל, גם לרצח זה.

חיך במעצר

אוריאל לייבוביץ צוחק למצלמה אחרי שהובל בידי השוטרים להוצאת פקודת-מעצר. אחרי שהודה ברצח השני שביצע ביקש אוריאל לא לראות איש מבני-משפחתו ואף ביקש לעזור לו להתגבר על סחלתו זו.

השלוש. אולם החוקרים אינם מייחסים לכך חשיבות: "רוצח עשוי לשנות את שיטות הפעולה שלו", הם טוענים. מה שקובע יותר הוא הדמיון במעשי האונס שקדמו לרצח, והעובדה כי שתיהן נאספו בדרכן אל המוות בטרמפ.

בתקופה בה נרצחה מרים פינקוס היה אוריאל לייבוביץ נהג צבאי. כאשר נרצחה שרה ליפא, כבר נשלל מאוריאל רשיון-הנהגות שלו. בעקבות פציעתו בקרבות ברמת הגולן, אבל, כפי שהוכיח אוריאל במיקרה הרצח האחרון אותו ביצע, לא מנעה ממנו שלילת-הרשיון, להמשיך לנהוג ברכב שכור או אחר.

★ ★ ★

אחת שנעדרה

אבל גם בכך לא הסתיימה רשימת תעלומות-הרצח, שחוריי-המשטרה יכו-לים לנסות לחקור את סאני בקשר אליהן. לפני חצי שנה נמצאה גוויית אשה צעירה בחורשות בית-אורן שבהרי הכרמל, לא הרחק מן המקום שם ניסה אוריאל לייבוביץ להסתיר את גופתה של שמחה אחוואל. גם אשה זו נרצחה בחניקה והחוקרים הגיעו כי חקירת הרצח למבוי סתום.

הגיבור

אוריאל (סאני) לייבוביץ, כפי שנראה לפני שנה וחצי בעת שירת כחייל בחטיבת גולני, נפצע בקרבות על רמת-הגולן. סירובו המיני נבע — לדבריו — כתוצאה מפציעה זו. אולם בחקירתו, העלו החוקרים ספק בעובדי דת פציעתו במלחמה. עתה הם חוקרים אם סאני לא היה מאושפז מסיבה אחרת לגמרי.

תעלומה נוספת היא תעלומת היעלמה של זילפה בת יצחק מרדכי שאורימי מיפו. זילפה יסתימרה, היתה נערה גבוהה-קומה בת 21, שהתגוררה לא הרחק ממקום מגוריו

המגלה

הרועה הדרוזי יוסוף חלא-בי בן ה-16 מהכפר דל-ייתא-כרמל, שהיה עד לנסיון הסתרת גופתה של שמחה אחוואל עלידי לייבוביץ, כפי שצולם במקום בו התגלתה הגויה.

של סאני ביפו. בשני לדצמבר 1967, בדיוק שנה לפני תפיסתו של לייבוביץ, יצאה זילפה מביתה כשהיא לבושה מכנסיים ארוכים חומים, חולצה לבנה וסוודר כחול. מאז נעלמו עקבותיה. משטרת מחוז תל-אביב עשתה מאמצים נואשים כדי לגלותה. אולם נראה היה כאילו האדמה בלעה אותה. למרות הי (המשך בעמוד 18)

אחוואל

פרארה

סאני לייבוביץ, צבר דור שביעי בארץ, בן למשפחה של 11 אחים ואחיות, הודה ברצח שמחה אחוואל. אחי שלושה ימי חקירה מאומצים, הוא הודה גם ברצח יסוף: רצח כוכבה פרארה (17) מאזור, שגופתה נמצאה בחודש אוקטובר בג'ביאליק באזור.

אולם זה עוד לא הכל. חוקרי המשטרה ממשיכים לחקור במרץ אם יש קשר בין לייבוביץ לבין שורה של מיקרי רצח נוספים, שבוצעו בשיטות דומות. אם אומנם יתאמתו חששות השוטרים, יחברו להם כי איש שתפסו באופן מיקרי, כתוצאה מעירנותו של ער דרווי חסר-השכלה, עלול לצרף את שמה של ישי

סמל בכר

שמואל בכר (37), אף הוא מחתיקי החוקרים של הנפה הדרומית, שנשלח חלק בחקירתו של החונק מיפו ב-תעלומות הרצח הבלתי-מפוענחות שאירעו עד כה במחוזות תל-אביב וחולון.

יהבה

(39), סמל במשטרת תל-באופן פעיל ימים בחקירתו של שושבר וכבה. פרארה. "אני חולה".

(המשך מעמוד 17)

חקירות היסטוריות לא נמצא איש שיכול היה להעיד כי ראה את זילפה שאוריקי לאחר התאריך בו נעלמה.

החוקרים הגיעו למסקנה כי קרוב לוודאי שזילפה נרצחה גם היא, למרות שלא היתה אחיזה להשערה זו. גופתה של זילפה לא נמצאה למרות הסריקות במקומות בהן נמצאו בעבר גוויות אחרות, ולא נמצאו כל אביזרי לבוש אחרים שלה.

אם אומנם נרצחה זילפה, הרי שהיא הייתה חיה שאין דמיון בינה לבין מקרי הרצח האחרים. בכל המקרים הושארו הגוויות גלויות, כשהלקי לבושן מפורזים סביבן. כי אף מיקרה לא נעשה נסיון לקבור את הגופה. מצד שני, יתכן שגם גופתה של זילפה הושארה גלויה, במקום נידח כלשהו, שם נרקבה מבלי שיגלוה.

על כל פנים, בתום כל שאר החקירות, יתהו חוקרי המשטרה לדעת אם היה קיים קשר כלשהו בין זילפה שאוריקי לבין סאני ליבוביץ. קשה לדעת, באם יוכלו לגלות קשר זה. כי מלבד המיקרה של שמחה אחת, שסאני היה חברה במשך מספר חודשים, לא ידע איש על קשריהן של יתר הנרצחות עם בעל הצלי"ש של חסיבת גולני.

★ ★ ★

חשש להתאבדות

בשני מעשיהם, בניצוחם כבר הודה אוריאל לייבוביץ, היו דרכי היכרות שלו עם הקרבנות דומים. סאני, מאז השתחרר מצה"ל מצא את פרנסתו במכירת מיסביכדורים (קוגלגרים) ישנים, נהג לחזר אחרי נערות, בסביבת התחנה המרכזית בתל-אביב.

שם הכיר נערות, שבאו אל העיר מישובים רחוקים כדי לחפש עבודה. הוא נהג להציע להן לבלות בחברתו בעיר הגדולה, או להסיען למחוז חפצן ברכב שהיה ברשותו. כך הכיר את כוכבה פרארה ואת שמחה אחואל.

תחילה, כשנתפס אוריאל בעקבות עדותו של הרועה הדרוזי שרשם את מספר המכונית בה הסיע את גופתה של שמחה אחואל, עזמו להאשימו רק במעשה רצח אחד, שהיה בתחום חקירתה של משטרת-חיפה. לשם כך נשלח אוריאל לחיפה. אולם כשהוחזר לתל-אביב החלו חוקרי הנפה הדרומית בחקירתו.

ליפא

החקירה נמשכה שלושה ימים רצופים. בראשה עמד פקד יהושע יפתח, שניסה למצוא דרכים לליבו של הרוצח, כדי שיתוודה בפניו. 24 שעות ביממה היה סאני תחת פיקוח קבוע, אחרי שהועלה חשש כי הוא עלול להתאבד.

★ ★ ★

הוא דרש שתתפשט

כפי שהצליחו החוקרים לעמוד על טיבו של העצור, גברו חשדותיהם. "אדם כזה מסוגל לכל" אמר פקד ברודו, מפקד משטרת נפת-חולון, שצורף לצוות החוקרים אחרי שהתגלה דמיון בין סאני לבין ה"קלסטרון", שוחרר בשעתו, של החשוד ב"רצח כוכבה פרארה.

בתחילת החקירה הכחיש סאני כל קשר

חולצת לונדון

17.90 ל"י

בלבד

הצעה מיוחדת!

תקראת חולצה!

חולצה אופנתית **fully-fashioned** מצמר נקי כביס (גם במכונת כביסה). בכל המידות ב-10 צבעים אופנתיים.

עודפי יצוא מהזמנות לאנגליה ולאמריקה

אומן

מפעלי סדיגה

תל-אביב, חיפה, יפו, נתניה, באר-שבע, רחובות, אשדוד, קרית-גת

בינו לבין כוכבה. אחר־כך סירב לענות לשאלות החוקרים וביקש שיניחוהו לנפשו. כשעשו החוקרים כמבוקש, היה יושב מכוך נס בעצמו ובהורה. פקד יפתח לא לתן עליו. כמחנך ומורה לשעבר, הרגיש שסאני יישבר בעצמו וידבר. ואומנם, אחרי שלושה ימי חקירות, ביקש סאני להביא אליו את יפתח, גולל בפניו את ההתרחשויות ש־הובילו לרצח כוכבה.

„ביום שני, ה־28 באוקטובר, הכרתי את כוכבה בסביבת התחנה המרכזית“ סיפר סאני. „קבעתי איתה לאותו ערב ויצאנו יחד לבלות. אחרי שהחזרתי לביתה באזור קבענו פגישה נוספת ליום רביעי. ביום זה לקחתי אותה לגן־השבעה.“

ועל מה שהתרחש בגן סיפר פקד יפתח: „בגן ביקש אוריאל מכוכבה שתתפשט ו־תבוא עימו במגע מיני. כשסירבה, נתקף לדבריו בהרגשה מורה. הוא איננו זוכר איך חנק אותה. הוא ניסה אחר־כך לשכב עימה, אך חשש כתנועת אנשים בסביבה ונמלט.“

★ ★ ★
שיחזור בדיקה

אחרי שהודעה ברצח כוכבה, ביקש אוריאל מיתפתח לקבל טיפול רפואי כדי להקל על עצמו ממה שמתחולל בקרבו. הוא

אבנים, קללות נוראיות, אומבוס מנופץ שמשות, ניידת משמרה - לזה קוראים סכורם

הקדוש המקולל

וזאת משום שתפסתי יום טוב ושחקני ירושלים שהיו טובים מאיתנו לא הצליחו להביקע לי את השער. אחרי מסר האבנים הראשון צעקתי לשופט שזורקים עלי אבנים, והראיתי לו אבן שנחתה בשער. הוא אמר לי: „אל תעשה פרובוקציות!“, איך שחזרתי לשער כבר הגיעו מאחוריו כמה שוטרים. הלכתי לבעוט כדור ואבן פגעה לי ברגל. הרמתי אותה והראיתי לשופט. הוא אמר לי: „אתה מלוכלך.“ אז תפסתי עצבים. שעה וחצי מקללים אותי, אחר־כך זורקים עלי אבנים ובסוף אני מלוכלך? אני פרובוקטור? ועוד כולם באים אלי בטענות.“

אחרי המישחק צרו מאות אהדי בית־ירושלים על שחקני הכוח וירקו בפניהם. חבר הנהלת הקבוצה, יורם סביצקי, סגן אגרוף בפניו. כשהגיעו השחקנים לאוטובוס בשמירה משטרתית, ניתכו עליהם צרורות אבנים ששיברו שש משמשות המכונית.

עיתונות הספורט דיווחה למחרת המישחק, על מעשיו המבישים של קדוש ועל התנהגותו הבלתי־ספורטאית. הצטיינו בכך חדשות ספורט, הארץ ומעריב. הסתבר שבכל שלושת העיתונים דיווח אותו כתב על המישחק. היה זה כתב הספורט מאיר גבאי, המוכר כאוהד נלהב של הקבוצה הירושלמית.

להם: מכות, יריקות, קללות, ונסיעה חזרה לתל־אביב באוטובוס הרוס למחצה.

„אני ותיק כבר במיגרש בית־יר ואינני חושש מאיומים. הבית־ירם שיחקו טוב יותר מאיתנו, ושחקנינו פחדו לשחק או שנתפסו ליום חלש, או שניהם ביחד. במצב זה נותרו עוד חמש דקות לסיום המישחק, כל שוער, החל מיאשין וכלה בי מכירים את העובדה שבמצב של תיקו מאופס, כשיקבוצתך נתונה בלחץ, יותר זמן קצר לסיים המישחק, חיים השוער להעביר את הזמן מה שיותר. אני ניסיתי לעשות זאת בצורה פשוטה. העמדתי את הכדור לבעיטת שוער לא במקום הנכון. היכיתי שהשופט יאמר לי להניח, אך הוא לא אמר. המתנתי כמה שניות ולא יותר. אז החל יורד עלי מסר אבנים שהיה המשך ישיר לקללות אותן ספגתי במשך כל זמן המישחק מהקהל ש־עמד שניים־שלושה מטרים מאחורי.“

„קיללו אותי, את אחתי, את בני, את הורי ואת כל מה שיכלו להעלות על הדעת,

בית־ירם מיכאל קדוש. אהדי בית־ירושלים קיללו אותו ואת בני־משפחתו בכל הקללות האפשריות. איומים נשמעו מהיציע מאחורי השער בו ניצב קדוש. שני אהדי בית־יר נלהבים וינקו באקרובטיות מעל ה־גדר והחלו הרוץ לעבר השוער. שיטרים עצרו אותם והחזירו ליציע.“

במשך חמש דקות השתררה מהומה בי מיגרש בית־יר בירושלים. שחקנים, מאמנים ושופטים צעקו זה על זה, הקהל השתולל. הכל מפני שבמצב של תיקו 0:0, חמש דקות לפני תום המישחק, הייתה קדוש את הכדור בידו. סיפר שוער הכוח מיכאל קדוש: „כבר כשנכנסנו למיגרש, איים עלינו קהל אהדי בית־יר, שאצלם לא מנצחים בקלות, וכדאי להפסיק למען הבריאות. רוב שחקני הקבוצה שהם צעירים ממני, חששו מה־איומים, בייחוד כשדיוע לכל השחקנים ש־לפני זמן קצר הושמעו איומים דומים כל־פי שחקני בני־יהודה, שזכו כמה שהובסו

זילפה

הסכים גם לערוך שיחזור של שלבי רצח כוכבה, אך ביקש שהשיחזור ייערך בלילה. „אינני רוצה שיראו אותי“ אמר.

בשעות הלילה, בגשם שוטף, הובא סאני לגן־הציבורי באזור, שם חנק את כוכבה. כשיכלו החוקרים לסגור את תיק־הרצח ו־להעבירו לפרקליטות־המבחן, כדי שזו תבין את האישום נגד סאני, הועבר סאני עצמו למשטרת פתח־תקווה.

עתה נמצאת החקירה, על הקשר בין לייבוויץ לבין רצח שולמית ועקנין בי־עיצמה, כשהחוקרים נעזרים במכונת־אמת, כדי לבחון את תשובותיו של סאני.

„לייבוויץ הוא חשוד פוטנציאלי ברצח זה“, הסביר רב־פקד מיכאל בוכנר, ממשטרת פתח־תקווה. „שיטת הרצח וזהו בשלושת המיקרים, וגם מבחינה גיאוגרפית אין מניעה שאם רצח בחיפה או באזור לא ביצע פשע דומה גם בפתח־תקווה. גופתה של שולמית ועקנין נמצאה באותו מצב בי־נמצאו הנרצחות האחרות: חלק הגוף־החתה תוך חשוק, ועל הגוף סימני חניקה ואונס.“

★ ★ ★
פצוץ או מטורף?

עד כה מכחיש סאני כל קשר בינו לבין שולמית ועקנין. אולם תוך כדי חקירתו התגלו לחוקרים כמה פרטים מאליפם.

לייבוויץ טען כל הזמן כי במלחמת־השת־הימים, בה נפצע פעמיים בקרבות, וזה בי־צל־ש, הסתבר כי התעודה שהוענקה לי־סאני על־ידי מפקד הגדוד שלו, ציינה אותו אומנם לשבח, אך אינה מוגדרת כצל־ש חטיבתי, אלא כציון־לשבח אותו חילקו מפי־קדים לאפי חיילים בצה־ל.

כך הסתבר בי־סיפוריו של סאני כי נפצע בקרבות מסופקקים. הוא אומנם אושפז בתום המלחמה, אך לא כתוצאה מפציעה, אלא מהתמוטטות־עצבים כנראה.

הצעיר המטורף, שאינו מפסיק לחייר, שלא נשבר שעה שחנק את קרבותיו למות, נשבר בסערת המלחמה.

במדינה

(המשך מעמוד 10)
שהוצא עד כה.

מעוקבים של מיתתהום מלוחים למחוקים. באיזור הערבה קיימים מקורות מים תת־קרקעיים גדולים, שהיו עד עתה חסרי־ערך בגלל מליחותם. המים המותפלים, אותם מייצר מיתקן ההתפלה שהוקם ביוטבתה, הם אידיאליים לגידול יבולים. המיתקן עצמו פשוט וזול יחסית. 80% מחלקיו אפשר לרכוש בארץ, ובהשקעה של 140 אלף ל־אפשר ליצור מים מתוקים במחיר של 70—30 אגורות למטר מעוקב.

כך שישנה עדיין התיקוה שחלומה הישן של דויד בן־גוריון, פיתוח הנגב וישובו יתגשם.

ים

המורד יורד

„אני בורח מהארץ. גם אם היו לי 20 רגליים הייתי בורח בהן“, זעק משה לוי, מורד אבוקדוקור.

משך ששת החודשים האחרונים, מאז סיום הפרשה, הסתובב מחוסר־עבודה. בכל מקום אמרו לו שאינו רצוי. „הבטיחו לי עבודה בטקסי אביב, אבל זה מתעכב“, סיפר. „בשהם המציאו סיבה: שבגלל הפירסום בעיתונות לא יתנו לי כניסה לגמלא!“

נימורד אשל, הממונה על הימאים מסעך משרד התחבורה, ניסה לעזור לו בסידור עבודה. עוד מכרים חשובים התערבו — „כדי שאוכל גם ללמוד, לעשות בגרות ו־מוקדמות. הם החליטו שאלך לפסיכולוג ש־ייעץ לאיזון עבודה אני מתאים. הלכנו לבני־שליט, והוא בחן אותי. את הדו־ח לא ראיתי, אבל מליניאק משהם צילצל ואמר לי שהדו־ח נהדר. יש המלצות והכל.

„עשינו אסיפה ואמרו לי שיש לי שתי אפשרויות: או לעבוד פה קרוב וללמוד, או לעבוד רחוק ולהרוויח הרבה. אני אוכל לחסוך ואחרי זה יהיה לי סכום טוב. הח־ליטו שידור לי באבורדווייס. אבל העניין התעכב, אלה עם קשרים כאלה בשום אופן לא הצליחו לסדר אותי שם. בחברת הנפט באבורדווייס אמרו להם: יש לכם בעיה בקשר לבחור, אל תזרקו אותו עלינו.“

כלום לא עזר, למרות ההמלצות ולמרות הדו־ח והאחריות האישית של מליציה־הישר. „די נמאס לי, הגשתי בקשה להגירה לי־קנדה. אני לא רוצה לנסוע לאירופה. שם, תוך שתיים, אני תופש אונייה ועולה לעבוד עליה. אבל אני לא רוצה באירופה. בשיטה הזאת באים כל הובל מכל העולם.“

בקנדה מתכוון הוא להיות סוור בנגלי או נהג משאית.

פשעים

טעות לעולם צודקת

משטרת־ישראל החליטה להערים על ה־עבריינים: את מיכאל חוד (22) הביאו במיוחד מאילת לבאר־שבע בכדי להעמידו לדין בעון בריחה מהכלא באילת. „מפני שמחדר המעצר בבאר־שבע הוא לא יצליח לברות“, דוברי השוטר המלוחה.

אך לחדר לא היה איכפת מיקומו הגיאוגרפי של מעצרו. הוא ברח גם ממישכנו החדש. לאור היום, הוא שבר את חלון החדר בו היה כלוא ויצא דרכו החוצה. כבר שבוע שמחפשים את עיקבותיו בכל רחבי הארץ — לשוא.

כל יום אנחנו קונים ארבעה כיכרות לחם וחמישה בקבוקי חלב וקצת ירקות. זה ה' אוכל שלנו. לא משתלם לקנות ביצים. חלב מקבלים רק הקטנים. הגדולים לא שותים חלב. אני עצמי לא שתיתי חלב כבר 17 שנים. לא יודע מה הטעם שלו. בשר אנחנו קונים רק פעם בשבועיים. בשבת מבשלים במקום בשר — מרגרינה.

אבל נחום אידריס מוכן להסתפק גם בזה. הוא רוצה רק דבר אחד: קורתגג רחבה יותר עבור 12 ילדיו.

אלא שבמדינת ישראל, המחלקת שיכונים לכל עולה חדש, אפילו הוא חשוך ילדים, אין שיכון מתאים לילדיו של אידריס. הם נאלצים להתגורר בחדר אחד. שגובהו גדול מרוחבו, כשחלקם ישנים במסדרון, לשם נורך הסרחון של ארבעת בתי השימוש ה'

עינים מאשימות
גילה אידריס
בת ה-4, אחת מתריסר ילדיו של פועל בניין חיפאי, כשבנייה נשקפת האשמה נגד קיפוח.

משרתים את חמש המשפחות השכנות. לפני 17 שנים עלו נחום, אשתו ובנם הרצל, שהיה אז בן שלושה חודשים, לישראל מעיראק. ארבע שנים גרו במעברה בכפר-חסידים, כשנחום עובד עבודות-דחק שהספיקו בקושי לפרנסתם. כאשר נחום הסתדר כפועל-בניין בחברת רסקו, הוא מיהר לנטוש את המעב-

12 ילדים זועקים: לחם!

לנפש לחודש — כשאישי, החל מראש-הממשלה וכלה באחרון הפקידים של עיריית-חיפה, אינו מוכן לשמוע לתחינותיו.

★ ★ ★
בשר — פעם בשבועיים

לפעמים אני צועקת שאני רוצה לש-
"רוף את עצמי! די, נמאס לי!" מתיי-פחת אשתו של נחום ואם ל-12 ילדיו.
"אני כבר משוגע ורוצה לאבד את עצמי," אומר נחום אידריס עצמו. "אני רואה שאין רחמנות בארץ הזאת ואני רוצה לחסל את המשפחה. כתבתי לאשכול. ביקשתי ממנו שיתן לי עצה מה לעשות. הוא דווקא ענה לי. אבל הנה המכתב — הוא אמר לי ש-אפנה למשרד השיכון!"

נחום אידריס אינו רוצה עזרה כספית, וגם אינו רוצה להעלות את רמת-החיים שלו ושל ילדיו. הוא מוכן גם להמשיך לפרנס את משפחתו בעצמו.
"לפעמים חסר לי ילדים לאכול," אצ-

העומד על סף שירותו הצבאי. אבל זה כל מה שנחום אידריס יכול להתגאות בו. בכל הנוגע לשאר קיימת רק הבושה — הסופחת על פניהם של מנהיגי ישראל ומליצותיהם.

למנהיגי ישראל מציקה הבעיה ה' דמוגרפית. הם מטיפים השכם והערב על הצורך ב' הגברת הילודה בקרב האוכלוסיה היהודית.

הממשלה מדברת על עידוד

הילודה — אך משכחה

בת 14 נפשות חיה בחדר אחד

בלב ליבה של חיפה הפועלית, נאלץ נחום אידריס לגדל את 12 ילדיו בתנאים. שהם שערורייה זועקת לשמיים: בחדר אחד בבית ערבי ישן, ללא מתקנים סניטאריים, במשכורת של 530 ל"י לחודש — 38 ל"י

את נחום אידריס, פועל בניין חיפאי, אין צורך לעודד בתחום זה. בגיל 35 יכול נחום אידריס להתגאות ב-12 ילדים ש' הולידה לו אשתו, שהקטן בהם הוא תינוק בן חודשיים והגדול הוא נער בן 17 וחצי,

נחום אידריס, אשתו, ועשרה מתוך תריסר ילדיו המתגוררים בחדר עלוב אחד

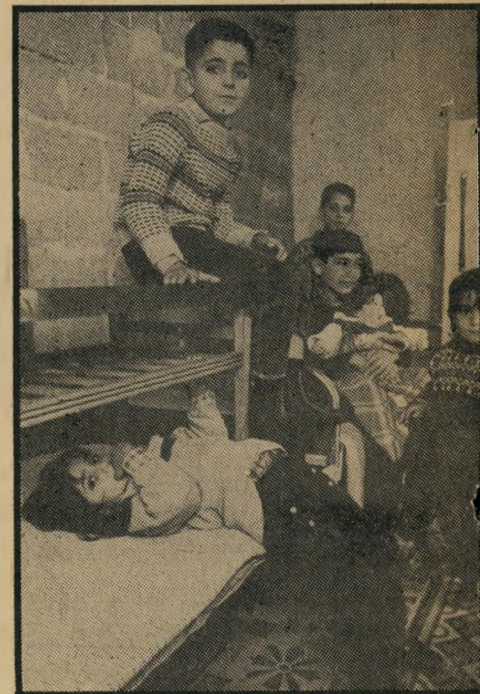
רה, עבר לדירה שכורה בת חדר. אז היו לו כבר שלושה ילדים והחדר נראה מרוחה. אבל כאיש דתי, העמיד נחום מדי שנה צאצא נוסף, עד שהתמלא החדר ילדים. עוד לפני שבע שנים, כשהיו לו רק שבעה ילדים, ניסה אידריס להחליף את מקום מגוריו. "הלכתי לעזרה-סוציאלית ודרשתי שיעזרו לי לעזוב את המקום הזה. אי אפשר שכולנו נחיה בחדר אחד. הם התחילו לשלוח אותי לכל מיני משרדים. הלכתי עד היום אני הולך. לא נשאר משרד בחיפה שלא הייתי בו".

לבסוף, כשכלו כל הקיצין, החליט אידריס לפנות לראש-המשלה לוי אשכול עצמו. "כתבתי לאשכול. סיפרתי לו הכל. הוא ענה לי, אני אחזיק את העניינים שלך בידיים שלי, כתב. אחרי שישה חודשים קיבלתי מכתב ממשרד-השיכון לבוא אליהם. הם הוציאו את המכתב של אשכול בו ביקש לעזור לי".

★ ★ ★ אמכטיה — ככית-שימוש

במשרד-השיכון דווקא היה מוכן לעזור לאידריס. הוא היה מוכן לסדר לו הלוואה של 6000 ל"י בלי ריבית בתשלומים של 40 ל"י לחודש. "מה אני אעשה עם 6000 ל"י?" אמר אידריס, "זה בקושי יספיק לי לשכור בדמי-מפתח דירה של חדר אחד גם היא. אמרתי להם: תקנו לי בית ישן של ערבים, שיהיה שם מספיק מקום לילדים שלי — שניים או שלושה חדרים ואני אשלם אפילו 60 ל"י לחודש. לזה הם לא הסכימו".

כתבתי עוד מכתב לאשכול. שוב,

במסדרון מתגוררים ילדיו הגדולים יותר של נחום אידריס, מאחר שחדרו האחד אינו מספיק לאכילס את כולם. כאן הם מופקדים לרוחות.

אחרי כמה חודשים, קראו לי למשרד-השיכון. עכשיו הם אמרו לי שאמכור את החדר בו אני גר. עמידו העריכה אותו בארבע וחצי אלף. אבל אף אחד לא מוכן לתת לי בשבילו אפילו שלוש אלף. באים, רואים את בתי-השימוש בפרוודור ובורחים. "הלכתי שוב לעזרה-סוציאלית. אמרו לי שמוכנים לתת לי עוד הלוואה של ששת אלפים ל"י בריבית של 12%. אמרתי להם: להלוות אני יכול אפילו מאה אלף, אבל מאיפה אני אחזיק? פניתי לאבא חושי. שוב אמר לי אותו הדבר. אם יתנו לי הלוואה של 12 אלף אני אסתדר. אבל שזה יהיה חוב אחד. הילדים יגדלו, המצב ישתנה. עכשיו אני משלם מיסים 80 ל"י לחודש. לפעמים אני הולך ברגל לעבודה כי אין לי כסף לנסוע. לעבודה אני לא לוקח אוכל — אין מה לקחת. הבת הגדולה רצתה ללכת לתיכון. לא היה לנו כסף לקנות לה תלבושת אחידה והיא הפסידה שנה. אני כבר 13 שנה לא הלכתי לקילנוע. במקום שתי לירות כרטיס אני אקנה חמישה לחמים לילדים!"

כשאני ישן קצת לפעמים אחרי העבודה, כל הילדים עלי: אחד על הרגליים, אחד על הראש, אחד על הגב. אין מקום. אני אפילו לא יכול לשחק עם הילדים. רק צועק. תמיד תופס עצבים. אחרי העבודה אני מתפלל כי

ארבעה על ארבעה מטרס, אלה הן מידותיו של החדר בו מתגוררת משפחת אידריס בת 14 הנפשות. בתצלום, שצולם בעדשת

פנים, בא גבאי לבית-הכנסת של אידריס. סיפר על המסיונרים העושים נסות בקרב משפחות דלות, ואמר שבנו ישיבה בת-לאביב כדי לעזור במלחמה ב"מיסיון. קם נחום אידריס ואמר: "אני אומנם יהודי דתי, אבל מוכן לעבור אליהם בתנאי שיתנו לי לעזוב את הארץ". אמר הגבאי: "נעזור לך. תן לי את הבן הגדול ואכניס אותו לישיבה". ענה לו אידריס: "מה יתן לי אם תיקח רק ילד אחד? לא איכפת לי שהם נולדים?"

פנים, בא גבאי לבית-הכנסת של אידריס. סיפר על המסיונרים העושים נסות בקרב משפחות דלות, ואמר שבנו ישיבה בת-לאביב כדי לעזור במלחמה ב"מיסיון. קם נחום אידריס ואמר: "אני אומנם יהודי דתי, אבל מוכן לעבור אליהם בתנאי שיתנו לי לעזוב את הארץ". אמר הגבאי: "נעזור לך. תן לי את הבן הגדול ואכניס אותו לישיבה". ענה לו אידריס: "מה יתן לי אם תיקח רק ילד אחד? לא איכפת לי שהם נולדים?"

בית-כנסת ובראש יש לי מחשבות. אחר כך אני לא יודע לאן ללכת. אני מעדיף לא להיות הרבה בבית". פועל, העובד עם נחום, הילחה לו פעם 500 ל"י כדי שיקנה מקרר ישן לשים בו את החלב, שלא יתמיץ בקיץ. כל פעם שיש לירה מיותרת" אומר נחום, "אני מחזיר לו".

אבל המקרר עומד ריק. כל מה שיש בו היא צלחת עגבניות. פעם בשלושה חודשים מקבל נחום גם קיצבת ילדים מהביטוח הלאומי: 382 ל"י. כסף זה הוא מוציא כדי לקנות לילדיו בגדים או נעליים — כ"2 ל"י לילד לביגוד והנעלה, אחת לשלושה חודשים. הילדים הגדולים מתביישים ללבוש בגדים ישנים שנותרים להם שכנים. הקטנים לובשים — הם אינם מבינים.

אבנר אידריס, בן ה-11 מתבייש להביא את תכריו הביתה. הוא אינו רוצה שיראו את ביתו. הרצל, בן ה-17 וחצי אינו לומד. הוא מחפש עבודה. קונה ומוכר ירקות ב"שוק. הכסף אותו הוא מרוויח משמש לו כדמי-כיס. לפעמים חוסך אביו כמה לירות ממונו, נתן לבנו. "אני יכול להשאיר בבית", הוא אומר, "הוא — לא". אמכטיה לא ראה אף אחד מילדיו של אידריס. מחממים מים על פרימוס ומתרחצים בבית-השימוש.

★ ★ ★ מי צריך ילדים?

חמישה מהילדים היו אוכלים ב"בית-הס"ס, מספר נחום. "שילמתי על כל ילד לירה לחודש. פעם פיגורתי. לא היה לי כסף לשלם. לא נתנו להם לאכול. אני נשבע שהייתי משלם, אבל אחרי שבוע. רק אחרו לשלם לי את המשכורת. אבל בבית-הספר לא רצו לשמוע. רבתי איתם ויותר הילדים שלי לא אוכלים במסעדה של בית-הספר. לפעמים השכנים נותנים לילדים שלהם דבר רים טובים ליד הילדים שלי. הילדים שלי לא אכלו אף פעם ממחית. אז הם בוכים. נשבר לי הלב עליהם. אין אפשר ככה?"

מבט החוצה דרך חדר-המדרגות משקיפה אחת מבנותיו של נחום אידריס אל העולם החיצון, מבעד לבית הישן וההרוס בו היא מתגוררת מאז לידתה. אילו מחשבות חולפות במוחה למראה הנשקף לפניה? קינאה? או שמא טינה?

קולנוע

סרטים

חלומות

מנותקים

הכנופיה (פאריז, תל-אביב; צרפת)
שיעור באנגלית. ארתור (קלוד ברסר) בחור ציני וקשוח, עסוק בהסתכלות על ירכיה של המורה. אודיל (אנה קארונה), נערה צנועה וביישנית, מקשיבה. פרנץ (סמי פריי) היודע על תוכניות חברו, מודאג.

זוהי סצינה נאטורליסטית קלאסית. יש שלושה אנשים. לכל אחד אופי משלו. קר רים ביניהם כל מיני דברים טיבעיים הקר רים בין אנשים. הבחור מביט על הבחורה, הבחורה מחייכת וכו'.

פשוט, לא? עכשיו צריך לרדת קצת אל מתחת לבה שנראה לעין. המורה מקריאה קטע מרומיאו ויוליה. המצלמה משוטטת באותו זמן על-פני אודיל וארתור. נוצר קשר מגוחך בין שני הזוגות, כי הם כל-כך לא דומים האחד לשני. שם אהבה ל-חיים ולמחת, וכאן פלירט קטן.

יורדים עוד יותר לעומק ומה מגלים? שיש בכל זאת קשר. במבטים מוצנעים, ברמזים. בהמשך הסרט, מתגלה שארתור זקוק ליחסים קבועים כדי לתת משמעות לחייו, אבל הוא לא יכול ליצור אותם.

הוא שולח לאודיל פתק: "להיות או לא להיות צמוד לחזה שלך. זאת היא השאלה". שוב מצחק. איפה הוא ואיפה האמלט. ביהוד שיש לו כל-יך הרבה שגיאות באני גלית. אבל בעצם, מתחת לזה יש דמיון רב. גם הוא נזרק מהחברה והוא לא מוצא לה תחליף. ובמשך כל הסרט הוא עסוק, לכן, בהרס עצמי.

הסרט עצמו בנוי שכבות-שכבות. מבחוץ סיפור עלילתי מתקבל על הדעת, על שני בחורים המפתים עוזרת בית לשרוד את בית דווחה בו היא עובדת. ומבפנים הרים של תכנים ומשמעויות.

אודיל היא בחורה ממושמעת, והיא מ-ממלאת את כל חוקי החברה, ולכן היחס שלה אל השוד כל-יך מעניין. היא סיפרה לפראנץ איפה טמון הכסף. אבל כשארתור מדבר בגלוי על השוד היא מכחישה. ובכל זאת היא לא עוזבת את השניים. כי כמו לכל בן החברה, יש לה כמיהה עזה ומוס-תרת לזרוק את כל ההגבלות החברתיות, ויחד עם זה פחד מפני ההתפרקות הזאת.

החברים שלה לשוד כבר זרקו מעליהם מזמן את כל הערכים החברתיים, וזה מודגש בהמון סצינות, ובעיקר כשהם רודפים זה אחרי זה בלונדון, המוסד המכובד ביותר של צרפת, ומביעים בכך את הבוז והזלזול שלהם במסורת התרבותית.

מצד אחד הם מנותקים מהחברה, הם חסרי שורשים, הם לא חיים את המציאות. ומצד שני הם חיים בחלומות, שסיפקו להם הסר-טים והספרות הפופולרית. כל הסרט עוסק בשוד שהם מבצעים על פי סרטי גנגסטרים שראו, ובהתמכחותם, כשמתברר שהמציאות אינה חלום.

חג

המהירות

13 יום בצרפת (מקסיס, תל-אביב; צרפת) איזה סרט יפה. אולימפראדת-החורף בגרנובל, מצולמת לא כמו שרגילים לצלם אותה, אלא דרך הרגעים האנושיים שבה. רגעי הניצחון, התרדה לפני פתיחת המירוץ; הבדידות של המתחרה הנמצא לבדו, עם המתליקיים, כשמסביב הכל מושלג, והקהל המריע נמצא הרחק הרחק, אי שם מאחור. הקטעים הפיוטיים של הדהירה על השלג מושגים עלידי זה שלא שומעים את הנע-שה במקום הצילום. הכל אטום. נשמעת רק רוח ומנגינה חרישית.

החגיגה הגדולה בעירת הסקי גרנובל מתנהלת בדיסקוטקים, ברחובות, במיסעדות. מכל רחבי צרפת באים לחזות בתחרויות, ויוצרי הסרט, קלוד לאלוש ופרנסואה ריי-כנבאך, מפתחים פילוסופיה שלמה, מחרישת אוזניים, על חג המהירות הזה. הרקדנים מס-תחרים על השלג, המגלים מתעופפים ב-אחרי, מכונות הכתיבה של העיתונאים וצות במהירות עצומה, וכל העולם האחר, עם חייטנאם וכל השאר מתרחק ונעלם.

סרט נהדר, אילו רק היה נמשך רבע שעה. אבל במשך שתיים הוא חוזר על עצמו עד שיעמום.

100%
PURE
CASHMERE

קאשמיר - איכות, חמימות, רכות. לגבר שהוא מישוהו, לאשה שהיא לידי: אפודות קאשמיר 100% מיוצרות בישראל אך ורק ע"י "דקו". במכירה בלעדית בבתי האופנה "איוניר" במבחר דגמים וצבעים.

חוצרי קאשמיר באיוניר

בתי האופנה הראויים לאמונד.

התיאטרון הפתוח

הרכבת • הטלפון

הרכבת האחרונה

מאת: עמוס קינן
ההצגה: הלל נאמן
השחקנים: ישראל גוריון, רחל דובסון, הלן בופלביץ, נחום שלימ, רמי ראובן
הטלפון מצלצל
מאת: רבקה כהן
השחקנים: רמי ראובן, רחל לוי
בימי ששי 10.00, מוצ"ש 9.00 - במועדון "בוסתן".

הטבול היעיל נגד קשקשים

נסיכה רינה ומלכה סימה
רק שתיים העזו

רות ציורי ילדים. בפרס הראשון זכה **אהרון נגיד** (9.5) עבור ציוריו חילוקי זמן רימון וקבוצת ילדים בעיר העתיקה. התפעל עורך אצבעוני, **מיכאל שיר**, היולדים האלה מצוירים ממש ברמה גבוהה. ציורים שלהם היתית תולה בלי בושא בסלון שלי. ● באי היכל-המשפט כתל-אביב, הבחינו כי באחרונה מופיעים בו בקביעות שחקני בימת השחקנים ובראשם **עוזר קוטלר, דיאורה ריבלין ואמנון מסי קין**. לסקרנים, אשר ביקשו לדעת במה "הסתכרו" השחקנים, היתה לקוטלר תשובה מוכנה: "אנחנו נאשמים ברצח" של מי? "של המבקרים כמובן" אך האמת היתה פרוזאית יותר: הלהקה, אשר הצטרפה באחרונה לתיאטרון הקאמרי, עורכת את חזרותיה בבית שלום-עליכם, השכן לבית המשפט. בהפקה באים השחקנים לאכול במזנון בית-המשפט. ● יידיה של ה- שחקנית **חינה רוזובסקה** הוכו השבוע בתדהמה על חזו בהופעתה. חינה שהיא סבתה לנכדים, המוכרת כמכרה כאשר סולידית ושקטה מופיעה בהצגה רצח האחות ג'ורג' בתיאטרון דורות כלסביה הוללת ו- פרוצה. ● "מי שלא מצליח באהבה", חשבה **מרגלית אנקורי**, הזמרת הישראלית חושבת ניו-יורק, "מצליח בדברים אחרים". החלק הראשון של המשפט התאמת: היא לא הסתדרה עם בעלה. אך גם החלק השני הגיע: מרגלית היתה צריכה להופיע בתפקיד ראשי במחזמר זורבה. אבל היא איחרה להצגת-הבכורה. למחרת קיבלה מרגלית מכתב-פיטורים. ● יש גם בעלים טובים שאפשר להסתדר איתם. בעלה של **יפה ירקוני** למשל. ליום-הולדתה אשר יחול בתחילת השנה, הוא שלח לה מחזלארץ מכונת מרקורי מפוארת. ● הבשורה על לידת בתה של **מאנרי רייס-דייבס** **שאול**, הגיעה סוף-סוף גם לבריטניה. עיתון השערוריות של יום ראשון, ניו אוף די וורלד, פירסם את הידיעה לרוחב עמודו הראשון. בכתבה, הגיבה מאנרי על הדמות הקודמת, בה היתה מוכרת לאורחי בריטניה: "כשאני חושבת על הימים הקודמים — וזה קורה לי לעיתים רחוקות — אני רואה כמה טיפשה הייתי אז. אף פעם לא האמנתי ב- אלוהים. עכשיו אני לומדת את עקרונות הדת היהודית. נערת החיים-הטובים הסתלקה — עכשיו זאת באמת אני." ● **אריס פאן**, השוהה עם לקתו בלונדון, זוכה שם לפירסומת עצומה. כל עיתוני לונדון פירסמו עליו כתבות, לא כל כך בזכותו, כמו בזכות קשה דיין. כי אריס מוצג בפני הבריטים לנגן האהוב ביותר על שר-הביטחון הישראלי, וכאיש שהזמן עליו לנגן בחתונת בתו יעל. מה שמובן — נכון.

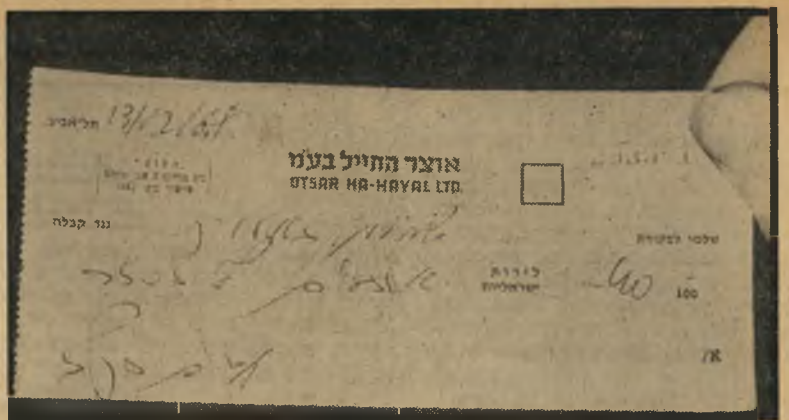
הבריק השבוע שוב. בהופיעו בפני סטודי- טים באוניברסיטה העברית בירושלים, נרם לחילוקי-דעות ולחיכוחים כימעט בכל מש- פט שאמר. למשל: על היחס בין התני-ך להתנחלות — "יש פה אנשים שעושים סלק- ציה של מצות התורה כדי לספק את ה- יצרים הקאניבליסטיים שלהם, הכוונה לחלק מאנשי ארץ-ישראל השלימה". על הכותל המערבי כמקום קדוש — "גם דיר-חזיויב בקיבוץ של מפ"ם הוא נחלת-השם באותה מידה". על אמונה — "בארץ חלק מן הכופ- רים מאמינים בפסיכואנליזה, חלק בטלפ- טיה, חלק בסוציאליזם וחלק במשה דיין".

המלכה

למען

הנסיכה

קריין הטלביזיה **דן שידון**, חזר אחרי חודשיים של הפסקה, להנחות תוכניות כ- הוא מבריק ומלא ביטחון. כל זה תודות לטיפולו של המומחה לענייני טלביזיה, **יוסף צמח**. צמח טיפל טיפול מיוחד ב-דן ומשך חודשיים הצליח ללמדו את תורת ההופעה הנכונה. ● סוף-סוף, אחרי 2000 שנה, זכתה ירושלים לגאולה שלימה. איך? כן: במיסגרת פסטיבל הקצב הישראלי נערכה הופעה של הלהקות הניבחרות ב- ירושלים. התקיימה גם תחרות לבחירת נסיכת הגוגו. מבין שבע הנערות שנרשמו — הופיעו שתיים. אחת מהן, **רינה תור** **ג'מין** (17.5), ספרית בלונדית, שהופיעה במיני קצרצר ובמגפיים, ניבחרה לנסיכה. היא הוכתרה על-ידי **סימה שובל**, מלכת הגוגו הישראלית, אשר כדי להוכיח לקהל כי התואר מגיע לה — פתחה בריקוד סוער. ● צייר ישראלי אשר הצליח בחוצלארץ הוא **ג'וני אמרטי**. ג'וני, תושב חיפה לשעבר, מתגורר עתה בסורנטו, קאנדה. הוא הציג לאחרונה בניו-יורק, ארצות-הברית "אמנות פופ פרטית בתחלט", כפי שהתבט- אה הביקורת האמריקאית אשר הלילה את הצייר הפאציפיסטי מארצו של משה דיין. ● כדי להיות צייר טוב לא צריך להיות מבוגר ולא צריך לגור בחוצלארץ. השבוע נערכה, מטעם עיתון הילדים אצבעוני, תה-

המחאת העוגות של הרמטכ"י
עוגות לשבת — ב' 40"2

אנשים

הקרבה

למען

הכנסת

מה מוכן אדם להקריב כדי להיות חבר- כנסת? זאת הוכיח השבוע הח"כ הצעיר ביותר בכנסת, ח"כ העבודה **דוד** ("דודיק") **גולומב**, שכנס לכנסת במקומו של **דב סרן** שפרש. יומיים לפני שנודע לגולומב כי הוא עתיד להכנס לכנסת, הגיעו אליו כל המסמכים והכרטיסים לסיוור בן שמונה חודשים בארצות-הברית. גולומב זכה ב- מילגה מטעם קרן אייזנהאואר, לסיוור לימיר דים עם אשתו ברחבי ארצות-הברית על חשבון הקרן. הוא עמד לצאת ב-28 בחודש זה. כאשר נודע לו על התפטרותו של **דב סרן** ששל דודיק במשך לילה אחד על מה לוותר: על הכנסת או על המסע. בבוקר התעורר כשהחלטה נחושה בליבו: להיות חבר-כנסת, אפילו שנה אחת, שווה יותר. ● בעל בית הקפה הרלי, ברחוב יהודה הלוי, יכול להת- עשר בקלות. שר-הביטחון **משה דיין** וה- רמטכ"ל רב-אלוף **חיים בר-לב**, נוהגים לקנות אצלו את עוגות השבת שלהם. הם שולחים אליו בימי שישי את נהגיהם עם צ'קים חתומים בידיהם. את הצ'קים יכולים בעלי הקפה למכור לאספנים וסתם מעריצים במחירים גבוהים פי כמה מהסכום הנקוב בהם. השבוע למשל, שלח בר-לב את נהגו לקנות לו עוגות לשבת ב-40"2. לקוחות שהיו נוכחים בקפה, היו מוכנים לשלם בו במקום בעד הצ'ק עם חתימת בר-לב 80 ל"י אבל בעל הקפה לא היה מוכן להפרד מהצ'ק גם במחיר זה. ● במסיבה שעיר השבוע אלוף **ישעיהו גביש**, אלוף פיקוד הדרום, לרגל הופעת אלבום מלחמת ארבעת הימים, המספר את עלילות הפיקוד במלחמת ששת-הימים, חלק לו עורך האלבום, **דני פזנקס**, מחמאה. פזנקס ציין כי למרות העי- כובים והסככות, התנהג האלוף כלפיו כגנאל- מן. מפקד גייסות-השריון, האלוף **ישראל טל**, הציר הערה עוקצנית כלפי פזנקס. "תודה שאני התנהגתי אליך כגנאלמן", אמר לו פזנקס "והראיתי לך את החומר לפני שפורסם". "כן", השיב, אבל איני יודע אם עשית זאת כגנאלמן או מפתח!"

הכופרים

למען

האמונה

השבוע, בהופיעו בפני חניכי המוסד ה- דתי על שם הרב קוק, בירושלים, פרע שר- החוץ **אבא אבן** חלק מן החשבון שיש לו עם שר-הביטחון. הכריז אבן: "בין עופות השמיים שעל פיהם נחלקים המנהי- גים בארצנו, התגלה עוף חדש: נץ באוהלי ויונה בצאתו". ● "החלטתי לא להיות נביא בישראל מפני שיש על משרה זו הרבה מתחרים, וחוף מזה גורלם של הנביאים לא היה מוצלח", הוסיף אבא אבן באותו מעמד. אך מייד אחרי זה הכריז שר-החוץ הכרוה נבואית: לפי דעתו, בחג-האורים בשנה הבאה יקרה אחת מן השתיים: "אי יקום השלום באזורנו, או המצב ימשיך להיות כמו שהוא היום". ● הסיפור הא- רון המסתובב בין כותלי הכנסת ב- ירושלים: כאשר הגיע שר-הביטחון, משה דיין, לנמל-התעופה לוד ועוד לפני שנשאל

דיסריך חרשה

משך 40 השנים האחרונות חי- פשו אנשי עולם הזהר והקול- נוע, יורשת למדן דיסריך ה- אלוהית! הם לא מצאו. השבוע נתגלתה בלונדון, האלוהים הח- דשה: מוניקה דיסריך בת 22" ו-96"55"95. השאלה: כמה זמן תחזיק מוניקה בשושלת דיסריך?

ירושלים

אמנות
הבשרים

צפון. הוא עזב את אשתו ואת שני ילדיו בנוה-שאנן בחיפה — עת פגש בשושנה אריאל. שושנה, אשתו של אחד האנשים המרכזיים בהנהלת נמל חיפה, ואם לשני ילדים — התגרשה אף היא מבעלה.

השניים עברו לחיות יחדיו בדירה משותפת ברחוב אנה פראנק ברמת-גן. לא הכל עבר על מי מנותות. בנו החיל של מלח באחד הימים לדירה שברמת-גן ותבע מי שושנה: "החזירי לי את האבא שלי". התברר עת היתה מלווה באיומים, והמשטרה נאלצה להתערב.

אולם, על אף המכשולים, חיו השניים יחדיו כשלוש שנים. באותה תקופה היה מלח חולה במחלה קשה, אושפד בבית החולים תל-השומר. שם חל המיפנה הגורלי בחייהם המשותפים של השניים.

סידור-עבודה עמום. הדויד-זאן היחולה והמזוקן, קשר קשרים הדוקים עם אחת הרופאות, ואף עם אחות אחת או שתיים. לאחר צאתו מבית-החולים הרגישה שושנה כי לא הכל כשורה — ופנתה ל-צפרוני.

חקירה מאומצת העלתה כי הידוע-בציבור של הגב' אריאל מחזיק בשני חדרים שכורים — האחד ברחוב סוקולוב בתל-אביב, בו הוא נפגש עם הרופאה הנשואה, והשני — בראשון-לציון, בו קיים יחסים עם אחת האחיות. בין היתר היה המאהב הנימרח מספיק לפקד גם את אשתו החוקית, בי

מאז אוחדה ירושלים לעיר אחת, יכולת הפרוצות שבמערב העיר להציע ללקוחותיהן גם תענוגות אסתטיים בנוסף על התענוגות הגשמיים. אם הלקוח מתעניין באמנות, למשל, הוא יכול ליהנות מציורים מלהיבי-דמיון, המופיעים לאחרונה על גופותיהן של פרוצות העיר.

ארבעים ותשע שנים, נהג יעקב ראזוק (68), ארמני המתגורר בעיר העתיקה, לקצק ציורים וכתובות על עורם של הבריות. אבל נשים לא באו אליו מעולם, עד ש-שחררה העיר.

"לפני המלחמה", סיפר ראזוק השבוע, "היו לי הרבה לקוחות. בעיקר היו אלה ערבים נוצרים שבאו מארצות-ערב, ומעט חיילים. העסקים היו חלשים, עד שגילו אותי הנערות מירושלים, והחלו לבקש ש-אמלא את גופן בציורים".

מסורת של 200 שנה. אין זו הפעם הראשונה שיעקב ראזוק מקצק גופות שלמים. לפני כחמש שנים הסתובב בירושלם לים המזרחית אמריקאי תמהוני שהיה מלח, אקרוסט בקרקס, ובעל מקצועות רבים נוספים. אבו סמיר, כפי שכינהו ערביי ירושלים, ביקש לכסות את כל גופו בציורי קצק והמלאכה ארכה חודשים ימים, עבור תשלום של חמשת אלפים ל"י.

מאתיים שנה עסקו בני משפחת ראזוק בקצקוץ ע"י חריטה ביד. כיום השתכללה שיטת העבודה, ויעקב ראזוק עובד במכונה חשמלית. מחירה של כתובת-קצק רגילה נע בין שלוש לעשרים ל"י והכל נעשה תוך

מקעקע אבו-סמיר
עבודה של חודשים

רבע עד חצי שעה, כשהמדובר בכתובות קצק רגילות.

לצייר לב-מפולח-בתוך על שדיים לוקח יותר זמן, אך לפרוצות יש סבלנות עד כמה שהדבר נוגע ליצירות האמנות שעל גופן. עדיין אין סטטיסטיקה אם הציורים העל את רמת הכנסותיהן של יצאניות ירושלים אך נראה שהן נהנות מהעניין, ומי שבחודאי מרווית הוא יעקב ראזוק הישיש.

משפט

שכרו
של בלש

"דבר כזה עוד לא קרה לי", אמר נח"ם צפרוני, "בעסק הזה אלך עד הסוף". צפרוני (38) הוא בלש פרטי שמשרדו נמצא בלב האזור המסחרי של תל-אביב. בעבר היה איש-ביטחון, ועבר לפרקטיקה פרטית רק לאחר שנפצע בקרבות על הרצועה, במלחמת-ששת-הימים.

כל העניין התחיל לפני כשנה. למישרדו של צפרוני הגיעה שושנה אריאל, בלונדינה נאה כבת 38. בקשתה היתה עניין שבשיגרה עבור הבלש החסון — חקירה ועיקוב אחר הידוע-בציבור שלה — אהרון מלח. מלח (55), שימש בעבר כמנהל קופת החולים של העובדים-הלאומיים באזור הי

הגיע הזמן להתכונן לבחירות

חברי התנועה ואוהדיה באזור חיפה והצפון מוזמנים לכנס פעילים ומסבירים שיתקיים ביום חמישי הבא, 26 בדצמבר, ב-8.30 בערב, במעון "כרמליה", רחוב הרצליה 35, הדר, חיפה

על הנושא:

לקראת המערכה:

בחירות 1969

יפתח אורי אבנרי

האלופים באים!

מגיעים עם "אגד" לכירה

"הכוכבים החוליים" על הבמה

מראה כללי של המופע בירושלים

מקעקע ראזוק
השכר — 5000 ל"י

ביתו אשר בחיפה. היה זה סידור-עבודה עמום למדי, העלול להביא לידי תשישות אפילו את קזאנובה בכבודו ובעצמו.

עם הגילויים והתמונות, שסיפק לה גפ"רונג, הביאה שושנה את מאהבה המשוטט לידי שיחה גלויית-לב. בעיקבות השיחה נטש מלח את אהובותיו הנוספות ועבר ל-התגורר עם שושנה באשדוד. אבל כשקיבלת את אהובה לא רצתה שושנה לשלם אף מחיר.

אין תמורה. "היא שילמה לי 300 ל"י רות דמיקדמה ונתנה לי שטר על 1.700 לירות". סיפר צפרוני, "בסוף היא לא שילמה לי את השטר. היא טוענת שלא קיבלה ממני מה שביקשה. הרי הבאתי לה את כל הפרטים על מלח. נכון שהיא ביקשה עוד כל מיני דברים. כי היא רצתה שיהיו לה אמצעי-לחץ על מלח עלומנת להחזיר אותו אליה. בעיקר ביקשה לקבל פרטים מרשיעים על בניו ועל אשתו החוקית, אולם פרטים כאלה לא היו בנימצא בכלל, אז מה אני אשם?"

צפרוני הגיש, באמצעות עורך-הדין חיים ריגבי, תביעה בבית-משפט השלום בתל-אביב נגד שושנה אריאל, על סמך השטר שבידו. שושנה הגישה כתב-הגנה, והפרשה התבררה חודשים רבים בפני השופט דב זוהר.

השבוע פסק זוהר בפסק-דין מפתיע, כי טענת אי-קבלת התמורה צודקת — ושיחרר את שושנה אריאל מסכום התביעה. פסק-הדין מבוסס על כך שהשופט מאמין יותר לנחבעת מאשר לתובע.

"מה יש כאן לתאמין או לא — אני לא מבין", טוען הבלש הניגרי. "הלא יש שטר חתום וכל המונות שסיפקתי לה". השבוע הגיש צפרוני ערעור על פסק-הדין בפני בית-המשפט המחוזי.

במדינה

דרכי חיים

כך עובדים

השותלים

ביום בו נודע על השתלת לב ראשונה בישראל, חילק שלום חלפון קוניאק חגיג ללקוחותיו. חלפון אינו מנתח או שותל לבבות. הוא בסך הכל מתקן קרבוראטורים בתחנת הדלק 19 בפתח תקווה. אבל הוא ראה את עצמו שותף בשמחתו של הפרופ' סור מוריס לוי, אשר הצליח לשתול לב. "מה יש?" אמר, "גם אני שותל לבבות! אומנם לא לבבות של אנשים אבל לבבות של מכונות. אם יש סתימה בקרבורטור אני עושה ניתוח לב פתוח, מוציא את לב המכונה, מתקן אותו ושותל אותו מחדש." "מה שבטוח אצלי", אמר חלפון, "שאין לי בעיות עם הדתיים. אצלי גם אין סכנה

שותל לבבות חלפון
שתילה והבטחה בצידה

שהניתוח יצליח והחולה לא ישוב להכרתו. חלפון, החש את עצמו כקולגה של מוריס לוי, תלה שלט על בית המלאכה שלו: "כאן שותלים למכונות לב חדש". נהגים שהם עצמם חולי לב, יזכו אצלו בהנחה, הבטיח.

אהבה

מטורפת

כשנתן דיבוטון אוהב זה לא הולך ברגל. זה מגיע גם בדואר או בטלפון. כך למדה לדעת נתניה ויינשטיין (18), תושבת רמת השרון, תלמידת שמינית בגימנסיה מישלב. היא לא הכירה כלל את נתן דיבוטון בן ה-28. אבל זה לא הפריע לו להתאהב בה עד שגעון. הוא נהג להמתין לה ליד ביתה, לרדוף אחריה, לעקוב אחריה ולנסות לכבוש את ליבה. כשזה לא עזר, הוא היה מטלפן אליה בלילות, שולח אליה בדואר מכתביאהבה לוהטים. "אני אוהב אותך!" הכריז בפניה בכל הזדמנות בכתב ובעלפה, "אני משוגע אחריך". לא היתה זו סתם מליצה. כי נתן, או אריה — כפי שהציג את עצמו בפני נתניה — אושפז בעבר בבית החולים לחולי נפש גהה.

כשביקשה ממנו נתניה בפסקנות שיחדל מלהטרידה, השיב לה: "אבל אני אוהב אותך." נתניה התלוננה במשטרה. נתן נע צר, הובא לבית המשפט. שם הוכיח נתן ל"שופטים ולנתניה מה זאת אהבה מטורפת. הוא היה מוכן לשבת בבית כלא אך להמשיך ולאהוב את נתניה. "הודיעו לי" אמר ל"שופט", "שהמשטרה תשחרר אותי אם אחל מכל קשר עם נתניה. אבל אני אינני מוכן!" השופט לא היה מוכן, כתוצאה מכך, ל"שחררו. נתן יצטרך להמשיך לשבת, כל זמן שהאהבה תבער בליבו.

מצפוני

של אילם

תשע שנים רצופות היה שמואל בכור, תושב נתניה, אילם לגמרי. הוא הפך לאילם כאשר עצרה אותו המשטרה כשברשותו אלף שמיכות גנובות ממחסני הסוכנות ה"יהודית. החוקרים ניסו לדובב אותו. אבל (המשך בעמוד 26)

5

גוונים אופנתיים

(טרה, ריבירה, נרק,
יסמין, ומלון)

לגורבי המכנס

"ג'ולי" ו"פנטי-הוז" של סבריינה*

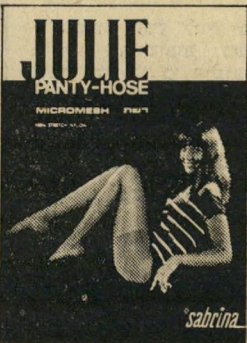
המוצר הנבחר במשאל העם של
"ידיעות אחרונות" לשנת 1968

sabrina

מכנס רשת וגרבי קריסטל

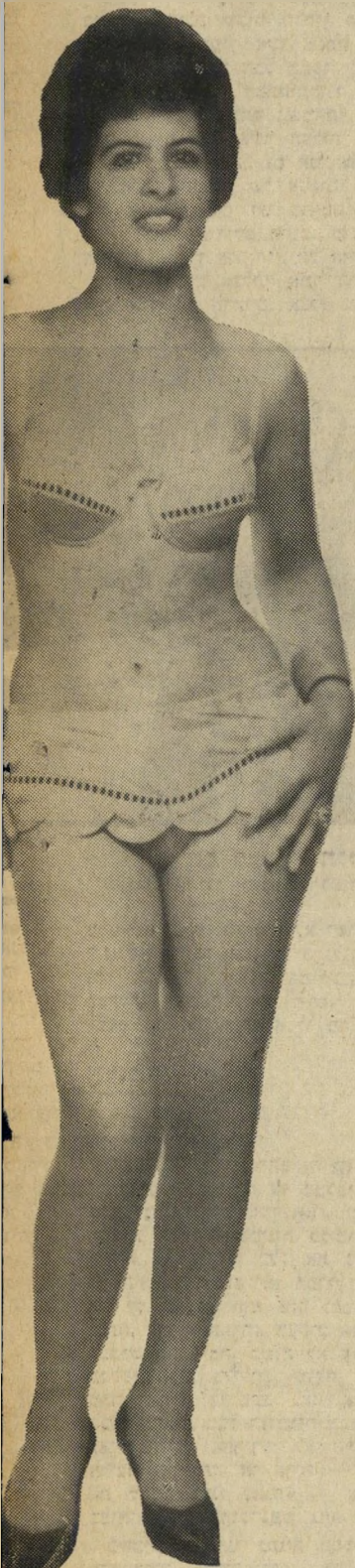
מכנס רשת וגרבי רשת

בית

קופר-קרמון

היא

ברכה צכרי

כשמעמידים דין כסרוריו
נות הנאשם בפיתוי נערה
ובחיים על רוחיה — זאת
ידיעה, אם כי שוגרתית
ונעדרת חידוש. אבל כשי
בית-משפט מוצא, שהנאשם
המובא בפניו כסרוריונות,
פותר עידי יצאנית שעל
רווחיה חי — זו חדשה.

זה קרה בבית-המשפט
העליון בישראל, שמצא כי
כאלד בואב, צעיר ערבי מי
יפו, הוצא לתרבות רעה
עדידי פרוצה יהודיה.

במדינה

(המשך מעמוד 25)

בכור לא הוציא מפיו הגה. לקחו אותו
לבדיקות רפואיות שונות — דבר לא עזר.
רופאי האף-אוזן-גרון שבדקו אותו הגיעו
למסקנה כי אין כל סיבה סבירה שתגרום
להאלמו הפתאומי של בכור. אנשי משטרת
נתניה, שחשדו כי בכור רק מעמיד פנים
כאילם כדי שלא יוכלו להאשימו, עקבו
אחריו, התקינו מכשירי-האזנה בביתו. אבל
בכור הוסיף לשחק. הוא לא דיבר אפילו
עם אשתו וילדיו.

אילם גם בחלום. באה מלחמת-ששת
הימים ובעקבותיה הוכרזה החנינה הכללית.

אילם בכור

תשע שנים...

וראה איזה פלא: שמואל בכור החל לפתע
לדבר. האם היה זה הנצחון שהחזיר את
הדיבר לפיו, או שמחת ירושלים השלמה?
השבוע גילה בכור את סודו. "כשנתפסתי
עם הסחורה הגנובה ברשותי", אמר, "ראיתי
לנגד עיני את ילדי שיגועו ברעב כשהיה
בבית-הסוהר. יש לי משפחה של עשר נפ
שות. החלטתי לעשות הכל כדי לא להגיע
למאסר. כשהושיבו אותי לחקירה במכונת
אמת, השתתקתי. בהתחלה מפחד. אחר-כך
החלטתי להמשיך לשחק אילם. המשטרה
נאלצה להכנע ולחזר לי. תשע שנים לא
הוצאתי מפי אפילו הגה אחד, אפילו לא
בחלום הלילה.

"עכשיו", המשיך בכור לספר, "כשהחני
נה חלה על מעשי, אני יכול לגלות את ה
סוד. אני מוכרח לספר על המישחק ש
שיחקתי, מצפוני מציק לי."

התנחלות

חלוציות — רק ברמה

כחלוץ הנציב על גדות הירדן, במולדת
השלימה, כשדיו האחת עושה במלאכה וד
שניה מחזקת בשלח — ראה את עצמו ה
סטודנט התל-אביבי משה רו (21), כאשר
הבחין במודעה הקוראת להתנדבים שיתנחלו
בביקעת הירדן, מטעם התנועה לסיפוח שט
חים משוחררים.

הוא מיהר לכתוב לכתובת שבמודעה,
ת.ד. 6484 תל-אביב. משלא נענה במשך
שבועיים, פנה אישית לתנועה לסיפוח.

השבוע הגיע לידי מכתב מקיבוץ גולן,
ראשון היישובים בשטחים המשוחררים,
ובו נודע לו כי התנועה למען ארץ-ישראל
השלימה, אליה הגיע מכתבו, היפנתה את
המכתב לקיבוץ גולן.

"היות וההיישוב אורחית בביקעת ה
ירדן עדיין אינה נראית באופק, על אף
שכולנו תקווה שבמהרה תהיה כזאת", כת
בו רעיה בן-יהודה וגדי, חברי הקיבוץ,
"חשבנו להציע לך לבוא ולבקר בקיבוץ
גולן, מתוך תקווה שאולי תרצה להחליף
את רעיון הביקעה הלוהטת בממשות הרמה
הצוננת."

רו המאוכב הסיק מכך, שלמרות הכרוז
תיהן המפוצצות של תנועות הסיפוח השר
נות, עדיין רחוק היום בו תקום ביוזמתן
נקודת ישוב בביקעת הירדן. "אולי מפני
שאין ערובה שמחר לא תקום הממשלה ותח
זיר את השטחים", החליט רו.
ובואה, למרות הרעיונות הנישגבים, אין
שום חסיד-סיפוח רוצה להסתכן.

חדש בשוק:

"הלנה רובינשטיין" מציעה טוניק חדיש ללא אלכוהול

לסדרת מוצרי SKIN DEW הידועה של "הלנה רובינשטיין", הצטרף השבוע תכשיר חדש — SKIN DEW HERBAL LOTION. הוא נוזל מרכך ומרגיע השומר על לחות וגמישות העור. התכשיר מורכב מתערובת של תרכיזים צמחיים ריחניים שנבחרו בקפדנות לפי איכותם הספציפית. החידוש הוא שאין מוצר זה מכיל אלכוהול. נוסחת היצור הוכנה במיוחד לטיפול בעור יבש וחסר לחות. עור שהוא רגיש במיוחד. בשימוש קבוע — יום יום, בוקר וערב, יפחית הטיפול את מידת-הרגישות של העור בדבדב עם הוספת לחות ורענון העור. הודות למרכיביו השונים מסייע התכשיר לניקוי מושלם של העור, אינו שמונוי או דביק. SKIN DEW HERBAL LOTION הוא בעל ניחוח טבעי ניטרלי תודות למרכיביו הצמחיים.

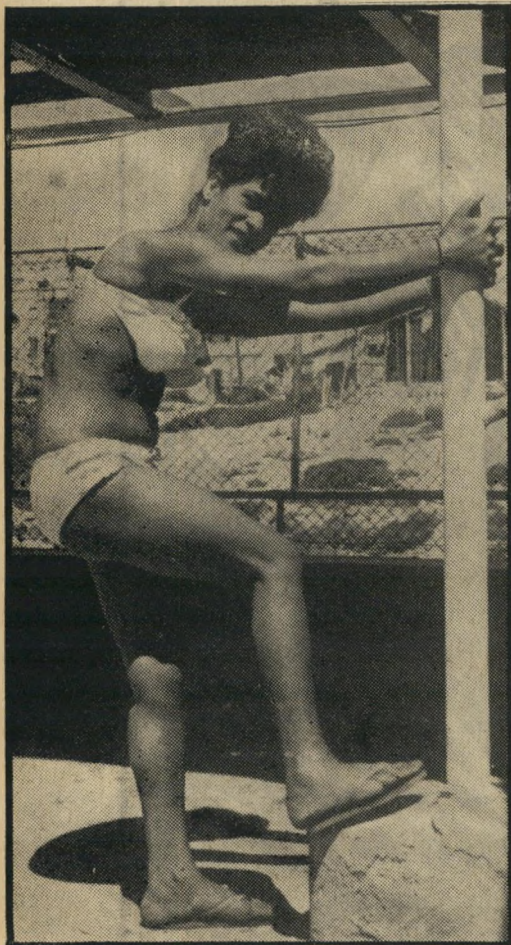
מתי וכיצד מומלץ להשתמש ב-SKIN DEW HERBAL LOTION?
מתי וכיצד מומלץ להשתמש ב-SKIN DEW HERBAL LOTION?
בדרך כלל יש להשתמש בו אחרי ניקוי העור בבוקר או בלילה וכן לניקוי קליל והרגעת העור כמה פעמים ביום. יש להטביל צמר-גפן ב-SKIN DEW HERBAL LOTION ולהעלות על הפנים. התכשיר מתאים גם לשימוש כרטיה (קומפרס) להרגעת עיניים עייפות.

SKIN DEW HERBAL LOTION ישוך בבקבוקי זכוכית באריזה של 4.0Z ומחירו לצרכן 8.70 ל"י (כולל מס קניה).

בדבר פרטים נוספים נא לפנות אל:

משה דיין, "הלנה רובינשטיין", שד' קק"ל 94, תל-אביב, טל. 240256.
משה טריואקס, יחסי ציבור, רח' ריינס 33, תל-אביב, טל. 239929.

בית המשפט המחוזי קבע בפסק-דין:

כי הוא חי על רוחיוֹנוֹ, דנו אותו ל- שנתים מאסר. לעומת זאת זיכו אותו מאשמת גרימת החבלה בגופה של ברכה. "המתלוננת", אמרו בפסק-דינם, "ניסתה להפיל את הנאשם, כדי להתנקם בו על שזנחה. היא מתלוננת שיקרה בכל מה שנוגע לאישום זה".

כשבאו השופטים לגזור את דינו של כאלד, אמרו דברים חמורים יותר: "... זה מיקרה יוצא-דופן במקצת. התמונה הרגילה בעבירות אלה היא שרוצה-זונת באפיו חזק יותר מהזונה, מפתה אותה, דוחף אותה לחיי זנות כשהוא שולט עליה, והיא כפופה לו ושהוא מדריכה ומנהיגה. אין אנו משוכנעים שכך היו פני הדברים בתיק זה. במובן מסוים המצב הפוך. כשהמתלוננת הכירה את הנאשם הוא עבד והיא הסתירה בפניו את עברה כי פרוצה. אך המשיכה לרווחים קלים הניעה אותה לחזור לדרכה הקודמת... הגם שהם ניהלו משקבית משותף הרי היא שלטה על עיקר כספיה."

★ ★ ★

חזרה

אז היריבה

כאלד עירער על גזר-הדין. שלושה שופטי בית-המשפט העליון, חיים כהן, יואל זוסמן ואלפרד ויתקון, עיינו מחדש בתיקו. הם אימצו לעצמם את מסקנתו של בית-המשפט המחוזי:

"כאלד בואב עבד, כשהכיר את הבחורה, וזו העלימה ממנו את עברה, ובלי ידיעתו המשיכה לאחר-מכן, במשך חייהם המשותף, בעיסוקה הקודם. היא אשר שלטה על עיקר כספיה ואילו הוא התאמץ להחזירה לדרכי הישר."

על סמך מסקנה זו, פסקו שופטי בית המשפט העליון: כאלד בואב ישוחרר מיד! לפני שנכנס לכלא אירס כאלד את בת דודו המתגוררת בעזה. אבל היא נותרה שם. האשה שליוותה אותו במאבקיו המשפטיים

להוכיח לשופטים כי חבלות גופניות בגופה של ברכה אינם מיקרים נדירים כל-כך. בעבר, כך טען, נהגה לחבל בגופה בעצמה, חתכה את בשרה ועשתה לעצמה כוויות בעזרת סיגריות בוערות.

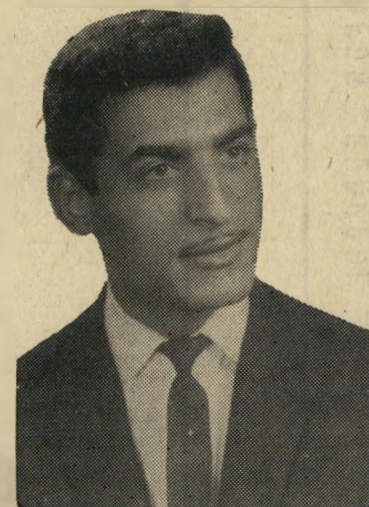
"נכון", הודתה ברכה, "פעם, לפני שי-הכרתי את כאלד, פצעתי את עצמי בזרוע הימנית העליונה. פעם גם חתכתי לעצמי את היד השמאלית, אבל זה כבר היה בגלל שכאלד ייאש אותי."

בפיו של כאלד היה סיפור אחר: "היכרתי את ברכה לאחר שהתגרשה מבעלה. היא סיפרה לי שהיא עובדת במשקבית. במשך שנה חייתי איתה כמו עם עקרת-בית. כש-

רכה צברי, תימניה בת 23, פרצה לתחנת-המשטרה ברחוב דיונוגוף בתל-אביב, נרגשת ונסערת. השוטר התורן העלה פניו חיוך נרחב למראה.

מה, שוב אנסו אותך? שאל. וטרי הנפה הצפונית התרגלה לארח את זה צברי. תמיד חזר בפיה אותו סיפור. מו. היא עובדת כיצאנית על כביש חיפה. יקא לה מתנכלים הלוקוחות. הם אוספים זה במכוניות, מביאים אותה למיגרש-נייה שעל חוף תל-ברוך, ושם — במקום כל ממנה את חסדיה, לוקחים אותם מ-הבכות. זה בגלל זה שהם לא רוצים ולם, כמובן. לעיתים הם אינם מסתפקים בלקיחת חסדיה, אלא נוטלים עימם גם

הוציאה

אותו

ת כספה, הכסף שהרוויחה מלקוחות הגור-ם.

★ ★ ★

הפשיט

אותי עירומה!

כינוי סיפורים אלה זכתה ברכה ל- כינוי בפי שוטרי תל-אביב: "הזונה ה-אנסת" הם נהגו לקרוא לה. אך הפעם היה פי ברכה סיפור שונה לחלוטין, שנועד לעזע את השוטרים קריהלב.

"הוא הפשיט אותי עירומה!" התייפחה ברכה באוזני השוטרים. "הוא קשר לי את ידיים ואת הרגליים. ואז הוא שפך לתוכי למטה מים רותחים ומי-קולון. אחר-כך נא עוד פיזור שם פילפל אדום וחריף."

האש אותו וזאשימה ברכה בהתעללות סאויסטית בגופה לא היה הפעם לקוח, לא הידוע-בציבור שלה — כאלד בואב (3), צעיר ערבי יפה-תואר מיפה, "אני רבות בשבילי", סיפרה ברכה, "הוא ה-רסור שלי. הוא הפסיק לענות אותי רק שובבנותי לו שאמשיך לעבוד בשבילו."

★ ★ ★

תנועה

פואנת בכך

לשוטרים לא נותרה הברירה, אלא לצאת ולעצור את כאלד בואב, לחקור אותו, ולהעמידו לדין על סמך תלונתה של רכה צברי. זונה או לא זונה — זכויות ש לה. כאלד הועמד לדין בפני הרכב של שלושה שופטים בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, כשהוא נאשם בגרימת חבלה גופנית וזוהר, ובהיים על רוחו יצאנית — עבד יות, שאילו היה מורשע בהן, היה צפוי לו עונש של עד 20 שנות מאסר.

אבל במהלך המשפט הסתבר, כי הסיפור אינו פשוט כל כך, כפי שהוא נשמע מפיה של ברכה צברי. לפי עדותה של ברכה עצמה התגלה, כי כאלד הכיר אותה עוד לפני חמש שנים, כשהיתה בת 18 ונשואה. היא ניסתה לטעון כי כאלד הוא שפיתה אותה והניע אותה לעסוק בזנות.

אלא שבנקודה זו הוצג בפני השופטים עלידי פרקליטו של כאלד, עורך-הדין אליהו קידר, חשבון-הבנק הפרטי של ברכה, בתקופה שעוד לא הכירה את כאלד, לפי עדותה שלה. החשבון הראה כי ברכה נה-גה או להפקיד בחשבונה מדי יום סכומים בין 100 ל-200 ל"י.

לברכה לא היה כל הסבר לפשר התנו-עה הסואנת שבחשבונה. סכומים כאלה, הבינו השופטים, יכולה להפקיד כל יום ב-בנק או אשת-עסקים מצליחה או יצאנית בכושר מלא. וברכה לא נראתה להם כאשתי-עסקים. אבל קידר לא הסתפק בכך. הוא רצה

לתרבות

רעה!

ימי האושר ברכה צברי וכאלד בואב נתקופה בה עדיין חיו כבעל ואשה, מבלי שכאלד ידע על עברה של ברכה כיצאנית. בתמונה נראים השניים בסירה על הכינרת, אחרי שברכה רדפה בעקבות כאלד שנשש אותה, עד טבריה.

תמרורים

ילדה • אתל קנדי, אלמנתו של
הסינאטור רוברט קנדי, אשר נרצח בעת
מסע הבחירות שלו — בת. הילד ה-11 של
אתל.

ניסאה • ז'נבייב וייט (20), דוג-
מנית נוסח-טחיני מדרום-אפריקה, שעוררה
סערה בארץ-האפרטהייד, כאשר הופיעה בי-
ברודתי בניו-יורק לצידו של כושי, במחזמר
יוהנה. **למטיין רייך (22), יהודי אמרי-**
קאי, משורר מתחיל ובנו של מנתח לב ידוע
מאמריקה.

נחוג • יום-הולדתו ה-44 של חבר

סג

הקואופרטיב בתי-
אטרון הלאומי הבי-
מה, **שמואל סג,**
שמוליק, כפי שהוא
נקרא על-ידי חבריו,
נולד בפולין ועלה
לארץ בשנת 1934,
למד בבית-הספר ה-
דרמתי של הבימה
והשתלם באקדמיה
לאמנות הדרמה בי-
לונדון. הוא הספיק
להוציא בארץ למע-
לה מעשרה תקלי-
טי-קריאה בעברית

ובאידיש. מילא תפקידים ראשיים בהצגות
רבות של הבימה בשנים האחרונות.

הושאל • עלידי משרד-החוץ למשרד
הקליטה, מי שהיה ציר ישראל בחשינגטון
ואחראי לענייני המרחב במשרד-החוץ עד
שהתפטר מרוב תיכונות — **מרדכי גזית.**
גזית יעמוד בראש היחידה לתפקידים מיו-
חדים במשרד הקליטה, אשר תטפל בקלי-
טה חברתית, בפרויקטים כלכליים ובקליטת
עולים דתיים.

ניצל • יוסף באריינטום, פועל-
מסעדה שנורה במוחו על-ידי שודדים, באוק-
טובר. הכדור נתפס במוחו, טייל שם, ואי-
אפשר היה לנתחו כראוי. על כן העבירוהו
הרופאים של בית-החולים אוקגור בסן חו-
סה, קליפורניה, לתוך מכונת-צנטריפוגה של
חיל-האוויר האמריקאי, אשר מחקה את בי-
טול כוח-המשיכה של החלל, סובבוהו שם
במהירות של שש אטמוספירות — עד כי
שבריר הכדור יצא בעצמו מן המוח.

זכתה • בתחרות
על התואר נסיכת
ישראל 1969 שאור-
גנה על-ידי ירחון
האשה את — הס-
טודנטית הצעירה
(18) למאטמטיקה
וסטאטיסטיקה —
מיכל שטראוס.
"הנסיכה" תייצג את
צעירות ישראל בי-
מיפגש בינלאומי של
בנות-העשרה אשר
ייערך, בשנה הבאה,
בהוליווד.

שטראוס

נפטר • בניו-יורק, בגיל 77, ארתור
פולצברגר, מי שהיה מו"ל העיתון ניו-
יורק טיימס במשך שלושים שנה.

נפטר • בגיל 78, חבר קבוצת דגני
יה א', **יוסף ברק,** שהיה פעיל בתריסר
שיטחי-פעולה ציבוריים אך ייזכר יותר מכל
כרוח החייה של הוועד למען החייל. הוא
נולד באוקראינה, עלה ארצה בחנוכה 1907
ועבר את הגילגול הרגיל של חלוצי ארץ-
שנים: פועל חקלאי במושבות, סתת אבנים
בירושלים, מייסד דגניה א' ושליח ציוני בי-
רוב חלקי תבל.

נפטר • בת-לאביב, בגיל 80, דויד
ארליך, אשר שימש במשך 35 שנה כי-
מציל בחוף ימה של העיר הגדולה והציל
בשנים אלה למעלה מ-5000 נפשות מטביעה.
ארליך עלה ארצה בי-1921 מבסרביה ועבד
כפועל-בניין עד 1924, עת התקבל לעבודה
בעיריית תל-אביב כמציל. משך שנות עבוד-
תו צבר ארליך אותות הצטיינות רבים
עבור מיצעו להצלת מתרחצים. בשנותיו
האחרונות התמסר להדרכה וללימוד שחייה
לילדים משותקים.

טבע • השחיין המצרי הבינלאומי
האנאפי מחמוד — בשעת אימוני-שחייה
בים התיכון. מחמוד שירת בצי המצרי בי-
דרגת סגן, זכה במדליות רבות בתחרויות-
שחייה בינלאומיות.

ויטל שמפו
עשיר בויטמינים
בעל ניחוח לימונים מרענן,
מעניק לשערך בריאות וכן.
ויטל שמפו להשיג בשפופרת ענק מלסטיק
או בשפופרת רגילה.

תוצרת ביח"ר נקה • המפיצים: חב' נורית בע"מ.

SONY
רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים

ROJA
PARIS
BRILLANTINE RICINÉE
ליופי
ולבריאות
שערותיך

רודף שאלות

מה לפי דעתך משמעותה של המלהמה בויאטנאם לגבי העולם המערבי? שאלה אשה אחת את קלוד לאלוש, הכמאי ה צרפתי המהולל, במסיבה שנערכה לכבודו ב מועדון עומר כיאס.

„משמעות רבה מאוד“, הוא ענה לה, ו פתאום תפסו עיניו את השמלה הערבית ה רקומה של רינה גנור. „באמת משמעות גדולה“, מילמה, ועקב בעיניו אחרי השמ לה. „אתה חושב שאדם בימינו יכול לשבת בשקט במקומו בשעה שמלמה כל כך עקר בה ממה מתרחשת סס? המשיכה האשה ב שיחה העירנית.

השמלה של רינה גנור נעלמה מאחורי גבו של מישהו ולאלוש ניסה לצוד אותה. „לא הייתי מעלה בדעתי דבר כזה“, הוא ענה ל

לאלוש ורינה

בת שיחו, שהמשיכה לחכות לתשובה מעמי קה יותר. „בשום פנים ואופן“, הוא ניסה להשיב את רצונה, „לא יכול להיות“. ה שמלה של רינה גנור נעלמה לחלוטין והוא הפליט בכעס: „Merde“.

כן, אני חושבת שזו ההגדרה הנכונה ב יותר למצב החמור הזה“, התלחבה האשה. „אני חושבת שאיש לא יכול היה להביע את זה יותר טוב“. ואילו לא בא דויד שפירא, המפיק הישראלי של סרטו של לאלוש 13 יום בצרפת, מי יודע עד אנה ועד מתי היתה נמשכת השיחה האינסלקטואלית הזאת.

גם גילה אלמגור ניגשה ואמרה לו: „הסרט שלך לחיות כדי לחיות היה יצירת מופת“. הוא שאל אותה בלחש: „גבירתי, האם תרשי לי לגלות לך מה בסוד?“. היא השיבה והוא גחן אל אורנה ולחש לה: „אני חושב שאת יפהפיה“. וסוף סוף, בין כל ה המונים הוא גילה את זאת שחיפש כל ה ערב. את רינה גנור. הוא לא נתן לה ללכת. „אני חפץ איתה“, הוא ערב, „הוא אמר לה, „אל תעזבי אותי. אני עקבתי אחריך כל הערב, את כל פעם נעלמת לי וחשבתי שלא אפגוש אותך שוב.“

אני כל כך אוהבת את הסרטים שלך,

המיון אינו הכל

גדליה שיבא (34), מי שהיה המנהל האדמיניסטרטיבי של „להקת כרמון“ בתקופת הווהרה שלה, לא היה מעולם חסיד גדול של המיון הנשי. היו לו בחייו המון רומנים, אבל אף אחד לא היתה מעורבת בהם.

אחרי שירד שיבא לארצות הברית הוא חי שם תקופה מסויימת בחברה אחת עם כוריאוגרף ידוע, התגרש ממנו, עבר לגור עם מישהו אחר. הוא ניסה את מזלו גם בכל מיני עסקים: תחילה פתח מכון ליופי, אחר כך סיפרו שעבר לעיסקי קברנות.

אבל נראה שמה שלא עושה המיון עושה הכסף. יום אחד הכיר גדליה בת עשירים. היה לה המון כסף. יחסיהם המשותפים נרקמו ביאכטות, במטוסים, בעירוותסקי ובחופים אקסקלוסיביים.

לפתע השתנה כל יחסו של גדליה אל החיים. הוא הצליח להפתיע אפילו את ידידיו הקרובים ביותר. השבוע הוא נשא לאשה את אותה בת עשירים ניו יורקית.

הייתי בת הרים

האהבה בין היידי שוארץ (22) לבין משה יחזקאל, היתה אהבה חסרת תקווה. הדוגמנית היפה, נכדתה של רורה שוארץ, שיסדה את הפנסיון המפורסם

הידי

משה יחזקאל

לידה סבירה

הזמרחקין יבדרון צדוק סביר המתין עם סטופר ביד. אשתו ריימונד, אותה נשא לפני עשרה חודשים, היתה בימים האחרונים של הריונה. הוא היה מעוניין שהיא תלד מהר ככל האפשר. כי צוק היה חתום על חוזה לסיבוב הופעות בארצות הברית, החל מראשית חודש ינואר הקרוב. הוא התכוון לקחת עימו את אשתו והולד שתביא לאור העולם.

מאחר שאי אפשר לקחת תינוק שזה עתה

איין וריימונד סביר

נולד, ציפה צדוק בקוצר רוח ללידה. אבל מעשה ששן: למרות שחלפו תשעה חודשי הריון, לא גילה העובר כל סימנים שהוא מתכוון לצאת. לצדוק נדמה היה שהנה הוא עומד להפסיק חוזה הופעות שמן ומבטיח. אבל סוף סוף — הכל טוב. בלידה קיסרית ילדה לו אשתו בן, באיחור של עשרה ימים. התינוק נולד ממש בשעה ה 12. הוא יונס בבריתו של אברהם אבינו, בשקט המוני שיערך בבית המהנדס, וכמה ימים אחר כך יצטרף איין סביר אל אביו ואל אמו במסע הגדול לאמריקה.

בזיכרון יעקב, ויבואן הבשר התליאביי הי צעיר, אהבו זה את זה כמה שנים. היה רק מיכשול אחד בדרך אהבתם: משה היה נשוי ואב לילד בן שמונה. אבל עובדה זו לא הפריעה לשניהם לחיות כזוג נשוי, לרקוד שייק בדיסקוטקים ולעשות חיים משוגעים. כי מזה ארבע שנים חי משה בנפרד מ אשתו, צרפתייה שהכיר בארץ. אשתו נטלה את ילדם המשותף, חזרה לפאריס. פעמיים בשנה נוסע משה בלוקר את אשתו והילד בפאריס. שאר הזמן נשאר בשביל הידי.

אבל הידי, שעבדה כזבנית בבוסטיק תל אביבי, לא היתה מוכנה להמשיך כך עד בלי דל. אפילו שלא היו לה צרות מאשתו ה חוקית של משה. „עוד מעט, עוד מעט אק בל את הגט“, היה משה מבטיח. והידי המשיכה לחיות על תקוות.

הנירושין הרשמיים בין משה לאשתו לא נראו באופק. משה לא היה מוכן לוותר על אותו חלק מרכושו, אותו דרשה אשתו כי תמורה להסכמתה לגט.

בעוד הוא מתלבט בין הידי לבין ה רכוש, יצאה הידי לפני שבועות מספר ל טיול קצר באירופה. טיולה כלל גם את וינה, עיר הוואלסים. ובקצב הוואלס התחיל לחזור אחריה בן עשירים אוסטרי, שכמו ב

מדרכה וינוקא הסתלק. אבל בערב הגיעה לביתה נידת מלאה חוקרי משטרה, שבאו להתעניין מה חיפש וינוקא בבית העירייה בשעות כל כך מוזרות.

הסתבר כי אחרי שהעירייה הוציאה צו סגירה, גנף הדיסקוטק שלו, החל מהראשון לינואר, הנדפס וינוקא מודעה בה הכריז על פסטיבל ינוקא. לאחר מאמצים רבים הצ לחנו להשפיע על עיריית תל אביב ומשט רתי ישראל לסגור את המועדון, נאמר ב מודעה, אי לכך ולאור הצלחת המיבום הוחלט לחגוג את המאורע במשך עשרה ימים עד לסגירה. על אחת המודעות הוסף יור קא פיסקה נוספת: לפקחי העירייה הנחה מיוחדת. מודעה זו רצה לתלות בכיתה עירייה, עד שנעצר כחשוד בריגול.

חוקרי המשטרה קיבלו את ההסבר, ה ת נצלו על ההסבר המיוחד. אבל וינוקא ה ה פיס מודעה נוספת בה נאמר, כי הכניסה לסמל משטרה בשם אבוסבול אסורה בהח ל למודעונו. עם הנחה או בלי הנחה. הכרוז הבא שמתכוון וינוקא להדפיס, מכון לראש העיר, מרדכי נמיר. אם לא תחיה חבר שלי, יאמר באותו כרוז, אני אסגור לך את העירייה.

תדרין

מתוארים בהכובד (הוד, תל-אביב). סרט שעשוי במיקצועיות, עם מוסיקה יפה, מיש חק מצויין של דאסטין הופמן ואן בנקרופט, הקצב נכון, התמונות במקומן, הסיפור מעניין, אם גם חסר משהו שיהפוך את זה למשהו מוצע יותר.

בידור

לואיז'י * זמר להיטים צעיר מבולגיה השר בצרפתית בקול גבוה ובכיני, בסיג נון איטלקי. הוא מופיע בארץ עם להקה הקצב הזאבים הצעירים ושר בין השאר את שירו, שעלה לצמרת מיצעד הפזמונים מאמא.

שישיית התאומים * רבותי פצצה אושק, פופיק וחנן מציגים מערכון נים על החי לוקאלי בסיגנון שהפך כבר למקובל על בימותינו, ושרים פזמונים חד-שים שהולחנו עלידי אריק איינשטיין והמל-חין העסוק ביותר בימים אלה בארץ - יאיר רוזנבלום.

אריק איינשטיין * מזל גדי. מים-פר הזמרים המופיעים בארץ בתוכנית יחיד הוא קטן מאוד. פעם עשה זאת שמעון יש-ראלי, אך הוא שילב מערכונים בתוכניתו. אריק מופיע בתוכנית היחיד שלו, והאנשים הנוספים על הבמה הם צמד דרום, המתאר חים אצלו בחלק הראשון של התוכנית.

תיאטרון

ערב שירי רחל (צוותא) הוא ערב מקסים, קודם כל משום ששיריה של המ-שורת הם מקסימים. הנושאים המגוונים שלה, שירים מלאי אהבה וגעגועים, לארץ, לילה, לגבר שהיא אוהבת, כתובים בצורה אינטימית, פשוטה, כנה, הנוגעת לכל לב. להעביר כל זאת לכמה מבלי לאבד את הקסם, זה כבר סרי עבודתם המשותפת של אורי מילשטיין המעבד, עדנה שבזי הבמ-אית, צחית השחקנים והמנגנים, ובעיקר חוה-אליברשטיין, שהיא ללא ספק כוכבת הערב, אם כי מרבה מדי בגינונים.

בימיו מלא אחירה של עודד קוטלר * מישחק ניפלא של עדנה פלידל. תפי-אורה מתאימה ותרגום יפה, הופכים את המונולוג של האשה הבוודה הפוחדת מה-

★ אפשר לראות
★★ רצוי לראות
★★★ חובה לראות

הוליווד

★ ★ טכניקה נהדרת של צילומים מרי-היבים מאולימפיאדת החורף, בגרנובל. בויי-מה על-ידי שניים מחשובי הבמאים של צר-פת: קלוד ללוש ופרנסואז ריינכנאך. 13 יום בצרפת (מקסיס, תל-אביב).

★ לואי דהפינס מוקף גיגנים כדי לי-הצחק את הקהל. הוא עובד קשה. כרגיל. המון פרזופים, וכשהסרט השיגועון הגי-דול (אסתר, תל-אביב; הבירה, ירושלים) עוזר לו ונותן לו סיטואציות טובות, הוא מצליח. הסיפור עצמו לא חשוב בכלל.

★ רוזה ואדים מפליג לחלל מלא מין-ואלימות, עם אשתו גיין פונדה בכרברדה (אלנבי, תל-אביב). המון המצאות חלליות, ושפע של אירועים חללים, בסרט עמוס מאוד.

★ ★ הרוצח השכיר נדרף עלידי המש-טה, ועלידי שולחיו, הפוחדים שמא יית-פס עלידי המשטרה, והוא מסתובב בין ביתו לביתה של ידידתו מוקף מבקשי-נפשו, כמו הציפור הנמצאת בכלוב. הסמוראי (בן-יהודה, תל-אביב) עשוי במיקצועיות, בי-מתח, למרות שכימעט לא מתרחש בו כלום. אלן דלון לעולם לא יהיה האמפרי בוגארט. גם שחקן הוא לא יהיה. צריך להסתפק בי-כך שהוא יפה.

★ ★ רכבות נשמרות היטב (פאר, תל-אביב). בעיתותיו של נער מתבגר, על רקע מלחמת-העולם השנייה. סרט ציכי-רגיש להפליא, מבויים בידי גירי מנול.

★ ★ צ'ארלי (ארמון דויד, תל-אביב). מפגר שהפך גאון בעזרת ניתוח-מוח, הופך שוב מפגר. רעיון מעניין, קטעים מרתקים, בסרט שהוא קלוש בקטעים אחרים.

★ ★ מזל טוב (גורדון, תל-אביב). קלוד (הזקן והילד) ברי מציג בפני המצ-למה, בכנות ובהומור, אנשים: משפחה יהו-דית עשירה בבליגיה, זוג צעיר, חתונה יהו-דית, סבתא יהודית. סרט עם שמאלץ. אבל שמאלץ נהדר.

★ ★ חייו של בן-מיליונרים, המדוכא-עלידי הוריו וחברת המיליונרים שלהם,

הצגת השבוע

★ ★ שני אנ-

שים מצפים ללא קץ לגודו. מי זה גודו? לא יודעים. זה גם לא חשוב. למה הם מחכים? הם לא יוד-עים. הם מנסים לי-העביר את הזמן. בי-דיבורים על לא כלום. על נעל, על חבילה, על אוכל.

מחכים לגודו

הוא מחזה על המ-ציאות המודרנית. על חוסר קומוני-קציה (הוא נכתב עוד לפני שזה הפך מושג כל-כך נדוש), על חוסר התכלית של אנשים שאינם

יודעים לשם מה נולדו ולשם מה הם חיים. הם מעלים מדי פעם רעיון של התאב-דות, אך אינם מבצעים אותו. כמו שאינם מבצעים שום דבר. מלבד דיבורים. בניגוד לדרך המסורתית בה נהגו להעלות מחזה זה, הוא מוצג הפעם בצורה חדשה לגמרי. לא יותר סרגיה מסאפזית. לא יאוש תהומי, אלא קירקס עליו.

דינאמי. תיאטרון לשמו. זה מתחיל במארש קירקס. הבמה הנפלאה של יגאל תומרקין מאוכלסת באבזירי-קירקס, שפת הרחוב של בקס (שלא תמיד יוצאת טוב בעברית של משה שמיר), המעורבת בשפה שירית פואטית קולחת, והבימוי התוסס הרענן של יוסי יורעאלי מוציא מהמחזה כל סיפ-צחוק שבו. (מיכאל אלמז קרא למחזה, בשעתו, „אנו מחכים למראל“ - תירגום השומר על דו-המשמעות של גוד-אלוהים.)

גוגו (ניסים עזיקרי, המצליח להיות ליצן בוכה על כל המשמעות המסורתית המסתתרת מאחורי זה) ודידי לבושים כליצני קירקס, ופוצו ולאקי, שהופיעו תמיד פעמיים במחזה, פעם כשהאחד גורר את השני בחבל, ופעם שנייה כשהאחד „עיוור והשני אילם, מופיעים הפעם כבעל הקירקס וחייטו המאולפת.

זהו תיאטרון אמיתי, כדוגמת התיאטרון היווני, וכמה הוא אמיתי אפשר לשמוע בליגדים היושבים וחוזים בו. „גלז“ אומר גוגו לדידי בסוף מערכה ראשונה. „גלז.“ עונה דידי ואיש מהם לא זו. מהמבוגרים שבאולם איש לא צוחק. הילדים, היושבים באחת השורות המרוחקות מתפוצצים בצחוק רועש. „הם לא הולכים. הם לא הולכים.“ זה מצחק אותם. הם הבינו את המחזה.

הרופאים מתליצים על "דרבי" המחחטות ההיניניות

בי "דרבי" מסחמת הנייר באיכות בינלאומית מיוצרת מנייר שכרי (TISSUES) דך וועים!

מסחמות "דרבי" מיועדות לשמוש חריפעי לכן לא קימת סכנה של זיהום חוור.

"דרבי" ומכרת בקופסאות ובאריות כיס

"דרבי" לכל שמוש בכל מקום

יעיל - נעים - נקי - מסכנוני

דרבי

להשיג: בסניפי השופרסל, צרכניות, בחי, המרקחת, ובפרפומריה.

מיוצר ע"י הילומקס בע"מ.

רח' יצחק שדה 34 ת"א טל. 30752

חקצו נפלא ללא אבטלה

בבית ספר "דיאנה" רוכש התלמיד, בנוסף לידע מקצועי, נסיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית, וזאת תודות ללקוחות הרבות והקבועות המבקרות בסלון בית-הספר והנהנות משרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

הקורס החדש נפתח: 1.69

בית-ספר ספרות נשים

הסברה נעית

דיאנה

פכר דיזנגוף ריינס 10"א טל. 226066

כמה הישראליות עדיין לא ראתה מה שתראה בהרכבת האחרונה. יופיע שם גבר עטוף במעיל עד צוואר, וכובע על הראש, והוא יעשה סטריפטז. אמיתי. שני גברים יתעלסו שם זה עם זה על הבמה. בחורה תעשה סטריפטז דמיוני ותתפשט, לאט לאט, באופן הכי כגורה ש- יכול להיות, מבלי להוריד מגופה אף בגד אחד. הבמה הישראלית שהתרגלה כבר ל- מילים הגסות של וירג'יניה סולף ופינטה, תצטרך כנראה להתרגל גם לזה. במחזה של עמוס קינן, במקורו, לא היה

בראשונה יעלו על הבמה בישראל סצנות של הומוסקסואליות, במחזה שמוכתח לו שערוריה ציבורית מצד שומרי המוסר

נסיעה. המזכירה מתפשטת במשרד, לפני שהמנהל נכנס. הפועלים מנהלים שיתות על בית-החרושת תוך כדי התעלסות, ואחד המנוולוגים הפיוניים של ההצגה, שבו מספר אדם על כל מה שנוצר בעולם. ויותר מזה על כל מה שנחרב בעולם, על האביב, והגעגועים, והמלחמה והים, על הכל, כאילו הכל קרה לו, אותו מנוולוג מבוצע תוך כדי התפשטות, וכשהוא נגמר, והשחקן מס' יים: "ומסביב שקט. ועצוב. ולא רואים כלום. מפני שאין מה לראות, ואין מה לשמוע, ואין אוזניים, ואין עיניים, ואין

צוחקים גם מן הבימוי. משום שהליל נאמן בייס סצינות שלמות של סלף-סטיק. ומהמישחק, שישראל גוריון משוחח עם הקהל ומחקה בשפה איטית ומעוקמת את המחבר, עמוס קינן. צוחקים בתוך ה- סטואציות הטרגיות ביותר, כשהסוף מת-קרב, כשאנשים נעלמים, ממש כמו הקור-בנות שעל הבמה העוסקים בשעשועים כש-הכל נחרב סביבם.

בין הקטעים הללו עולה על הבמה בית-חרושת גדול, עם בעיות רגילות: הפועלים דורשים תוספת-שכר. המזכירה מתעסקת עם המנהל. והעובדה שבית-החרושת הזה מייצר סבון מבני-אדם, כימעט ולא מוזכרת, ולא מסרירה איש. גם את חומרי-הגלם, האנשים

והכרוז הדומה לקריין הפרסומת ברדיו ובקולנוע, מופיע ומאשר את דבריה: "בוקר וערב מישחת-שיניים אלפא."

"יותר חזק!"

אל תרחמו!"

י' ש' כאן עולם מטורף וממוסחר. "אהבה, השינאה, הבגידות, המריבות, הכל קשור באותה מישחת-שיניים. זוג צעיר נפגש ב-סופרמרקט, על רקע משותף של קניות (ד' נער: "בטח שאני זוכר. את נכנסת וקנית סבון, ואני תיכף אמרתי לעצמי: זאת בחי' רה שתקנה רק סבון אלפא") בחורה רוצ'ת את אהובה מפני שלא רצה לקנות לה

זימה ומזימה

הומואים סצינת אהבה בין שני גברים, מנוהלת תוך כדי שיחה על עתיד בית-החרושת, בהצגה זו, המלאה בקטעי ארוטיקה חריפים רבים.

כלום. כלום. כלום. ואני נוסע. הכל נגמר. אז שם השחקן את כל הבגדים שהפשיט מעצמו בתוך המזוודה, ויוצא ערום מהבמה. לא שהמחבר עצמו חסך את המחזה את הנושא המיני. הוא הכניס אותו לכל השיחות של המשתתפים. יש לך הרבה סוכריות? שואלת ילדה קטנה איש זקן על אם הדרך. "המון". עונה לה האישה. אז תזיין אותי. אבא, הדוד הזה יזיין אותי ויתן לי סוכריות. המנהל אומר למזכירה שלו: "ועכשיו בבקשה להתפשט, אפסילון הקטנה שלי, ולעשות לאומגה הקטן שלך כל מיני דברים שהוא אוהב." וגם ברככת. נוסע אומר לנוסעת: "את לא רוצה להתה' פך על הצד השני? 'למה?' 'בשביל הגיוון. נמאס כל הזמן אותו צד'."

הנוסעים ברכבות, אין זה מדאיג. הם נוסעים וגוסעים, ולא יודעים לאן: "לא שומעים שום רעש", אומר משהו. "שום רעש". "כבר שעה שלא שומעים שום רעש". מה זה יכול להיות? "אינני יודע". "מישהו צעק". "לא שמעתי". "לא שומעים שום רעש". הם נוסעים. הם לא זוכרים כבר כמה ימים. ולכן, מדי פעם משהו נעלם. אולי הרכבת נעמדה כבר. מי יודע. אבל כשבסוף המחזה הכל נעצר הם זועמים. מה זה? הם הרי שילמו כרטיס. בכסף מלא. לכאורה יש כאן שלושה סיפורים שונים. ובעצם זה סיפור אחד, על העולם ה-קפיטליסטי שירש את העולם הפאשיסטי, והוא חי למען אידיאלים חדשים. פעם היתה זו המולדת, העם, ועכשיו זהו בית-החרושת. והמוצרים שהוא מייצר. המוצרים הללו כבר חלו מוזמן לשמש את האדם. הוא משמש אותם.

המזכירה

מתפשטת

י' י' נאמן, במאי התיאטרון הפאנז, קישט את הטכסט בהמון המצאות. הוא לא העלה רכבת. האנשים עצמם הם הרכבת, והם רוקדים מעין שייק היוצר אשליה של

מכונת אלפא. והקטע הנורא ביותר הוא הקטע של האסיר: מאחורי הקלעים נשמעות צעקות מחרידות. ועל הבמה אומר הרופא: "אי-אפשר. זה לא ילך. הוא יותר מדי קשה". הכרוז עונה לו: "ראינו כבר קשים ממנו. במקום או במאחר, הוא יודה". והוא צועק אל מאחורי הקלעים: "יותר חזק! יותר חזק! אל תרחמו!" שומעים צעקות: "לא לא! לא אניד בשום אופן! אין לי מה להגיד לכם!" ובסוף, בעזרת זריקה מיוחדת, הוא נשבר, ועל השאלה של ה-כרוז: "באיזו מישחת-שיניים אתה מש'תמש?" הוא עונה בקול חלוש: "אלפא! אלפא! אלפא!" הכרוז מבקש אותו לפרט את תכונות היסוד של אלפא, והוא מדבר: "אלפא מחסאת את החניכים, אלבא מפרשים ריקבון, מעניקה חיים חדשים לחניכיים, וכו' וכו'."

האם זה מחזה מוזעזע או מצחיק? קודם כל צוחקים. צוחקים כשישראל גוריון מספר על שואב-אבק מיוחד, ההופך בשעת הצורך למיקסר, מכבס גרביים, "שלא ל-דבר על זה שהוא גם מייבש שערות, מייבש חיתולים, מייבש ביצות", שואב את כל האהבה החוקית מהבעל, ומשמש גם בייבי-סיטר, בשעת הצורך. "זהו שואב-האבק של העתיד. והוא ישאב לך את כל האבק מן העתיד."

סטריפ-טייז

ההצגה הסטריפ-טייז של ספה פיוטית על אהבה ומבוצע בשילוב עם הופעת הסטריפטז של נחום שליט.

שום סטריפטז. הוא הורכב משלוש עלי-לות, המשתלבות זו בזו. רואים סצינה משפחתית. אשה צועקת על בעלה: "מנוול! גזלת את תומתי! הרקת את חיי! פיתית אותי באשליות!" והבעל עונה לה: "שקט שקט! את עוד מדברת. כשהכרתי אותך, היית כבר ותיקה במקצוע!" הוא שולח אותה למטבח. והיא צועקת שהוא לא תבי של לחזיר כמוהו. היא עוזבת אותו. "גמר'ת איתך! אני הולכת מכאן! יותר לא תזכה לראות אותי!" והוא מוכיר לה: "אל תשכחי לקחת את מישחת-השיניים, ואז היא מחיכת ועונה לו: "כמובן שלא אשכח. רק מישחת-שיניים אלפא מבטיחה שיניים בריאות, חזקות, מחייבות."

דוד) עם יצירות של קלאסיקנים: היידן ושוברט.

★ האופרה הישראלית. לאחר מות אמו, יצא פר גינט הצעיר למסע בעולם כדי לחפש את עצמו. הוא פגש בשדים הי-נקראים טרולים, עבר חתיות רבות אחרות ולבסוף חזר לאהובה שחיכתה לו. סולווג-מחזהו של איבסן עבר עיבוד לבאלס אופ-ראי, והוא מוצג על בימת האופרה הישראלית השבוע. בערבים אחרים ממשיכה האלפ' רה בהופעות אחרות: הפסלף, כרמן, שחר-זוה ומאדאם באטרפליי."

★ אנריקו (התיאטרון הקאמרי) אכנר חיוקיה.

מוסיקה

★ התזמורת הפילהרמונית הישראלית. קונצרט למנויים מספר 4. הצילן הצרפתי המפורסם אנדרה נאבארה שייך לסוג האמנים שאינם מנגנים את הי-יצירה המוסיקאלית כפשוטה, אלא מפרשים אותה. הוא אורח הקונצרט למנויים מיספר ארבע ומנגן תחת שריכטו של הישראלי הי-

חיים, בהדד' (מחזה מתוך חדרים, בימת השחקנים) לחייה.

★ אין בארץ תיאטרון ואנסרטיאטרון. אבל יש אלבום-ניצחון ואנסרטיאלבום-ניצחון. אנסרטיאלבום זהו המחזה הסאטירי המבריק של חנוך לוין **את ואני והמלחמה הי-כאה** (בוסתן) סאטירה אמיתית. חרצודנית אך מלאה הומור - וכוח.

★ איש חסיד היה (תיאטרון בימות) סיפורי חסידים מוגשים באופן מר-היב עלידי במאי מצויין וחמישה שחקנים. **★ האלו דודי** (אלהמברה, יפו) חנה מירון.

העולם הזה

כד

פוענחו תעלומות

החונק מינו

החשוד באונס
ודצח 6 נעדות

